

Seeds of Consciousness

The Wisdom of Sri Nisargadatta Maharaj

EDITED BY JEAN DUNN

A Tudatosság magvai

(Seeds of Consciousness)

Sri Nisargadatta Maharaj
Bölcsességei

SZERKESZTETTE: JEAN DUNN

Kelt az Örökkévalóságban

Dicsőség Nisargadatta Maharajnak, Bharat nagy misztikusának!

Külsőre úgy nézett ki, mint egy átlagos családfő, és csak maráthiul, az anyanyelvén beszélt, de spontán megnyilatkozásainak bölcsessége ugyanaz a bölcsesség, ami a Védákban és az Upanisádokban is megtalálható. Ragyogó példája volt annak az embernek, aki beteljesítette Örökkévaló Tudat állapotát. Az őszinte kereső számára – aki egy olyan élő bölccsel akar találkozni, akinek a bölcsessége a szentírások bölcsességével azonos – ő reprezentálta legbensőbb vágyainak a beteljesülését.

Sri Nisargadatta Maharaj nem színlelte, hogy ő Mahatma, Bhagavan vagy Paramahansa lenne. Nem volt sem jógája, sem rendszer filozófiája, amit ajánlott vagy prédikált volna; minden, amit tudott és tapasztalt a Valóságos Természet volt – a Valóságos Természet, ami önmagára és hallgatóira nézve is közös. Ugyanaz volt a hívó szava, mint amellyel India időtlen idők óta felhívta az egész emberiséget: „Ismerd meg Valódi Énedet!”

Negyven vagy még több éven át, ez a nagy ember azt hajtogatta: „Légy tudatában léted állapotának – a tiszta és egyszerű létnek – anélkül, hogy ez vagy az, vagy bármi más lennél.” Arra ösztönözte hallgatóit, hogy tegyenek fel kérdéseket, de válaszaik nem csupán válaszok voltak. A válasz minden alkalommal arra ösztönözte a kérdezőt, hogy saját maga fedezze fel, mi az ő Valódi Természete.

Mindig a saját közvetlen belátása alapján beszélt, és azt mondta, hogy ő csak saját „történetét” meséli. Nem volt szüksége kijelentéseinek semmiféle bizonyítékára. Nem helyezte rá súlyt, hogy valamilyen tekintélyre hivatkozzon, hogy a hallgató jobban értékelje azok igazságát. A kérdezőket is arra ösztönözte, hogy csak a saját tapasztalataikból kiindulva beszéljenek, és ne másokat idézzenek. Fenntartotta, hogy az ő saját „története” az őt hallgatók történetévé is válik, ahogy őbenne kibontakozott, éppen úgy kell kibontakoznia az őt hallgatók számára is – amint megszilárdult az ő saját „létezőségében”, a tudatosság *tiszta* állapotában.

Amikor előző életekre vonatkozó kérdéssel vegzálták Maharaj azonnal megkérdezte, hogy a kérdező tud-e valamit erről, a *jelenlegi* „születéséről”. „Miért kell olyan kérdést feltenni, amely teljesen felesleges?” – szokta mondani. „Valóban, miért? Amikor a Buddhától megkérdezték, hogy mi a bűn, a Buddha azt válaszolta, 'Minden, ami felesleges bűn.' Egyetlen dolgot szükséges megtudnod, ki teszi fel a kérdést. Mi a te Valódi Természeted? Mi a Valóság, ami ez előtt az 'én vagyok' tudatosság előtt létezik? Tartózkodj létezőségemben, és akkor majd meglátod, hogy mi van az 'én vagyok' szavakat megelőzően.”

A Védák, az Upanisádok, és számtalan más hindu szentírás tanulmányozása révén a tanuló bepillantást nyerhet az Igazságba – mintha az Igazságnak egy gyönyörű, valóságghú festményét látná. De Nisargadatta Maharaj közelében ülve és az élő Upanisádokat hallgatva magába a ragyogó és vibráló Igazságba kerülsz.

Dr. Damayantie Doongagi
Bombay

Előszó

Amikor felkértek Sri Nisargadatta Maharaj „bemutatására” jelen könyv olvasói számára, egy kissé meghökkenem, mert nemigen tartottam magamat erre alkalmasnak. Mielőtt felsorakoztathattam volna az érveket az elmémbe, hogy miért kell valaki másnak elvégeznie ezt az igen tiszteletreméltó feladatot, azt mondták, hogy Maharaj szeretné, ha én csinálnám. Aztán, természetesen, az úgy minden további viták nélkül véget ért.

Mindig éreztem, mélyen a csontjaimban, hogy kell lennie valami mélyebbnek a vallásnál, annál, hogy az ember az Istenekhez imádkozik, hogy részesítsenek bennünket a boldogságban és tartsák távol tőlünk a szenvedést. Tekintélyes mennyiségű Advaita filozófiát olvastam, ezért amikor először találkoztam az *I Am That'* című könyvvel, amely azokat a Maurice Frydman által összegyűjtött párbeszédet tartalmazta, amelyek Sri Nisargadatta Maharaj és a hozzá látogatók között zajlottak, nagyon meglepődtem, hogy a Mester nem a Himalájában, hanem szülővárosomban, Bombayben él, és az, hogy a téma iránt őszinte érdeklődésem ellenére nem volt olyan szerencsém ezen évek során, hogy találkozzam vele. Közvetlenül ezt követően, mondanom sem kell, elmentem és a lábaim elé ültem. (Voltaképpen Ms. Jean Dunnak a *The Mountain Path* 1978 októberi számába írt cikkéből szereztem először tudomást Maharajról, de a könyv elolvasása volt az, ami elsősorban hatott rám.)

Az első látogatás alkalmával, amikor Vanamali Mansionban a Khetwadi Lane 10. alatt felmáztam földszinti lakásának a padlására, Maharaj a szoba egyik sarkában ült, előtte néhány agarbatti [füstölő pálca] világított. Elé borulva üdvözöltem őt, és elhelyeztem előtte gyümölcsökből álló felajánlásomat, ekkor rám nézett az ő szúrós tekintetével, aztán melegen rám mosolygott, és azt mondta: „Ó, hát megérkezettél? Foglalj helyet.” Egy pillanatig azt hittem, összetéveszt valakivel, mert szavaiból úgy tűnt, hogy várt rám. Amikor megkérdezte, hogy van-e valamilyen konkrét kérdésem, azt mondtam, nagyon szeretnék csendben ülni és befogadni a szavait, és a spirituális atmoszférát, amely a jelenlétében uralkodik. Elmosolyodott, és bólintott. Azóta rendszeresen látogatója vagyok Maharajnak.

Az volt a tapasztalatom, hogy Maharaj vonakodott önmagáról magánszemélyként beszélni, és minden személyes információt másoktól kellett összegyűjtenem. Egy dolog biztos: ő nem Sadhu vagy Sanyasi; valóban nem vesz magára semmiféle különleges pózt. Ő egy egyszerű ember, a ruhái a legmindennaposabb ruhák, és úgy néz ki, mint egy egyszerű családos ember, pontosan olyan, mint millióan mások. Sőt, a beszélgetések során gyakran hangsúlyozza, hogy ő nem egy tanult ember, hogy ő csak a saját személyes tudása és tapasztalatai alapján tud beszélni, és hogy bármi, amit ő képes volt megtudni igaz léteiről, az mindenki másra is vonatkozik. Soha nem felejttem el egy bizonyos mondatát: „Egy időben férfiembernek tartottam magam, házasságot kötöttem és gyermekeim születtek, aztán találkoztam Gurummal, és az ő beavatása és instrukciói nyomán rájöttem, hogy én vagyok Brahman.”

Sri Nisargadatta Maharaj, „született” Maruti Shivrampant Kampli, Bombayben látta meg a napvilágot, 1897 márciusában. Születésnapja egybeesett Hanuman Jayanti napjával; innen a neve, a Maruti. A kis Maruti gyermekkorát Kandalgaonban töltötte, egy Mumbai közeli faluban, ahová édesapja „a pestis évében” költözött. Emlékszem, Maharaj elmesélte egyszer, hogy talán a legelső személyes emléke, hogy apja a vállán vitte őt, és előttük a dombtető fölött a nap éppen lenyugodni készült. Idővel a gazdaságból származó bevétel kevésnek bizonyult a család számára. Apjuk 1915-ben bekövetkezett halála után először a legidősebb fiúnak, majd magának Marutinak is vissza kellett mennie Bombaybe, hogy előteremtse a család megélhetését. Maruti hivatalnokként kezdte a pályafutását egy magáncégnél, de az ő független és vállalkozó temperamentumával hamarosan megnyitotta a saját kereskedését. (Ez egyike azoknak a számtalan véletleneknek, amit észrevettem, mióta Maharajal kapcsolatban vagyok, hogy miután leírtam ezt a bekezdést – már a következő napon – Maharaj megemlítette, hogy ő mindig olyan független természet volt, hogy soha nem viselte el senkinek a nyomását: „Jobb egy nap függetlenségben, mint egy egész élet szabadság nélkül.” És rám mosolygott, mint aki tud valamit. Ez volt az egyike azon ritka alkalmaknak, amikor Maharaj a magánéletéről a beszélt.)

Maruti Kampli az üzleti vállalkozását egy bolttal kezdte, ahol bidit [kézzel készített helyi cigaretta] készített és értékesített, és viszonylag rövid idő alatt nyolc ilyen üzlet tulajdonosa lett. 1924-ben megházasodott. Négy gyermeke – egy fia és három lánya született. Pusztán anyagi jóléte nem tudott Maruti számára nagy megelégedettséget okozni. A mélyen vallásos hangulat és rituális hagyomány a családban általában, és különösen Kandalgaonban egy Vishnu Gore nevű tanult Brahiminnal kialakult korai kapcsolata elég korán fellobbantotta benne az elkerülhetetlen kérdéseket az Ember, a Külvilág és Isten kapcsolatáról. Barátja, Yeshwantrao Bagkar volt az, akinek Maruti a Navanath Sampradaya tanítványi vonal élő tagjának Sri Siddharameshwar Maharajnak való bemutatását köszönhette. Bagkar tisztában volt vele, hogy Maruti őszintén és intenzíven keresi az Igazságot, és egy nap úgy döntött, hogy elviszi őt Gurujához. Mint Maharaj fogalmazott: „Bagkar gyakorlatilag rákényszerített, hogy vele menjek Siddharameshwar Maharajhoz. Még a tanítvány által a Guru nyakába helyezendő hagyományos virágfüzért is megvásárolta Bagkar, aki a sors parancsának megfelelően gyakorlatilag a Guru lábai elé tolt engem.” Röviddel ezután, Maruti megkapta beavatását Gurujától, és nagy buzgalommal és elhatározással folytatta spirituális tevékenységeit, amíg megvalósulásának elérése be nem tetőzte azt. Ez 1933 és 1936 között történt.

Sri Siddharameshwar Maharaj Mahasamadhija 1936-ban következett be. A következő évben, Sri Nisargadatta Maharaj hirtelen úgy döntött, hogy elhagyja családját és virágzó üzleti vállalkozását, és országszerte vándorolni fog. Miután Dél-India több szent helyét és templomát is meglátogatta Északnak vette útját, hogy hátralévő életét a Himalájában töltsse, véletlenül találkozott egy tanítvány társával. A vele való beszélgetés után Sri Nisargadatta Maharaj arra a következtetésre jutott, hogy az ilyen vándorlásokra valójában semmi szükség, és hogy sokkal több értelme van a szenvedélymentes aktív életnek. Talán annak a több ezer embernek a jó szerencséje hozta vissza őt Bombaybe, akik azóta Maharaj útmutatását megkaphatták. Bombaybe való visszatérésekor úgy találta, hogy egy kivételével minden üzlete elkallódott, de ő szenttelenül úgy döntött, hogy ez elegendő lesz az ő világi szükségleteihez. Azóta minden spontán történt, semmi nem történt határozott szándékkal vagy tudatos erőfeszítéssel.

Miközben bidi üzletében ült, és nyugodtan és hatékonyan bonyolította az üzletet, néhány barátja eljárt hozzá, és beszélgetésük tárgya mindig ugyanaz volt, a Paramartha – a végső érteleme. E beszélgetések híre annyira elterjedt, hogy a kis bolt mellett mindig egy kisebb tömeg gyűlt össze, a bölcsesség gyöngyszemeit hallgatva. Így, amikor fia át tudta venni a bolt vezetését, Maharaj visszavonult a padlásszobába, amit saját személyes használatára alakított ki, és amely azóta szép csendesen egy szent Ashrammá vált.

Mielőtt a saját Maharajal kapcsolatos személyes tapasztalataimra rátérnék, meg szeretném említeni életének egy jelentős eseményét. Maharaj utalt időnként a halál pillanatára, és hogy az ilyen élmény mennyire traumatikus egy átlagember számára, miközben a Dhnyani számára a legnagyobb eksztázisok egyike. Néha elmondja, hogy ezt azért tudja, mert tanúja volt a saját halálának! Végeztem egy kis kutatást az eseménnyel kapcsolatban, amelyre ő nyilvánvalóan utal:

Évek óta vasárnap esténként Bhajan programot tartanak Sri Bhainath Maharaj [Sri Sabnis], Maharaj egyik tanítványtársának a lakásán, amelyen Maharaj mindig részt vett. Az egyik vasárnap az egyik tanítvány, akit Maharaj elhívott magához, hogy elvigye őt Sri Sabnis lakására, úgy találta, hogy Maharaj szemmel láthatóan betegen fekszik az ágyban, és a család tagjai nagyon nyugtalanok. Maharaj nem akart orvosi vizsgálatot: azt javasolta, hogy a tanítvány menjen el Sri Sabnishoz és kérje meg őt, hogy folytassa le a szokásos programot. De a tanítvány nem mozdult Maharaj mellől, és végül megérkezett Sri Sabnis, hogy megtudja, mi történt. Maharaj ragaszkodott hozzá, hogy Sri Sabnis és a tanítvány menjen vissza, és tartsák meg a szokásos Bhajan programot. Azok vonakodva engedelmeskedtek, de amint a program véget ért visszatértek, néhány más tanítvánnyal együtt. Örömmel látták, hogy Maharaj felült, és nagyon sokat javult az állapota. Egy néhány nappal későbbi beszélgetés során Maharaj elmesélte, hogy aznap délután valójában tanúja volt a saját halálának, és hogy az egy igen eksztatikus pillanat.

Maharaj már jó néhány éve ugyanazon egyszerű és szabályos napi rutin szerint él: délelőtt és délután beszélgetések a látogatókkal, minden alkalommal mintegy 90 perc időtartamban, és Bhajanok napi négyszer, guruja utasításainak megfelelően. A beszélgetések/párbeszédalkalmával általában húsz fő körül szoktak összegyűlni, ami vasár- és ünnepnapokon talán harmincöt főre növekszik, és teljesen megtöltik a rendelkezésre álló kevés helyet. Rendszerint szép számmal vannak külföldiek, akik nagy távolságokat tesznek meg, nem turistaként, hanem kifejezetten azért, hogy „megkapják az ő Darshanját”, és meghallgassák az ő beszédeit, mert az /

Am That elolvasása után ellenállhatatlan vágyuk támadt, hogy találkozzanak vele. A látogatók közül néhányan, indiaiak és külföldiek egyaránt, kivételes intelligenciával bírnak, és a sikeres vezetők a maguk területén. „Hát nem egy csoda az én Gurum kegyelme” mondja Maharaj, hogy „kiváló emberek, akik egy olyan kis ember számára, mint én általában megközelíthetetlenek, összekulcsolt kézzel idejönnek, hogy meghallgassák ezeket a beszélgetéseket? Mint individuumot jöttek megnézni engem, vagy Gurum Kegyelmének a kiáradását jöttek meghallgatni?”

Maharaj rezidenciája olyanokat is vonz alkalmanként, akik bizonyosságát akarják adni elméleti tudásuknak, és Maharajot természetlen vitákba akarják rángatni. Noha Maharaj nem habozik rövid úton elintézni az ilyen embereket, ha túllépnek egy bizonyos határt, a többiek irányában, akik azzal az őszinte vággyal érkeztek, hogy megértsék őt, és egyszerű alázattal közelednek hozzá, elképesztő mértékű türelmet és toleranciát tanúsít. Bármit mond Maharaj, azt olyan villámgyors spontaneitással, magabiztos kijelentéssel, és nyugodt tekintéllyel teszi, hogy az ember csak ösztönösen képes érezni a Mester jelenlétét, és felismerni az IGAZSÁG-ot még, ha akkor nem is értette egészen, esetleg! Állításainak igazolására vagy alátámasztására soha semmilyen tekintélyt nem idézett, a Védákat sem. Nyilvánvalóan szavakon túli szintről beszélt, amelyekről a Védák képtelenek beszámolni.

Maharaj gyakran teszi egyértelművé, hogy akik anyagi haszonszerzéssel, fizikai vagy szellemi betegséggel kapcsolatos tanácsért fordulnak hozzá csalódnak, mert ő ilyen problémákról soha nem beszélget. Ez lehet az oka, hogy Maharaj nem lett „népszerű” Guru. Akik saját kedvenc elképzeléseikkel vagy vallásukkal kapcsolatos megerősítést várnak nem csak, hogy csalódnak, de még meg is sértődhetnek, és csalódást is okozhat számukra Maharaj néhány kijelentése, például: „Minden szentírás azt mondja, hogy a Teremtő volt, mielőtt a világ lett volna. De ki ismeri a Teremtőt? Egyedül Ő, aki a Teremtő előtt volt – a te saját valódi lényed, minden világok, és azok Teremtőinek Forrása.” Igazából Maharaj tanításának semmilyen hagyományos vallásban nincs közvetlen alapja. „Tudja valaki mesélni nekem” kérdi, „az öt elem mindegyikének a vallásáról?”

Akkor hát, mit tanít Maharaj? Ahogy Maharaj maga gyakran mondja, mindössze annyit tesz, hogy spirituális tükröt tart elénk, amelyben, ha komolyan vágyunk rá, megláthatjuk valódi képünket. Ha egyáltalán vállalkozhat rá az ember, az ő alapvető tanítását talán következőképpen foglalhatja össze:

A teljes univerzum [Mahadakash] csak a Tudatosságban [Chidakash] létezik, míg a Dhnyani az Abszolútban [Paramakash] tartózkodik. Az Abszolútban – tiszta létezés – nincs „Én vagyok” Tudatosság; az gondolatokat és szavakat megelőző. Aztán a Tudatosság minden nyilvánvaló ok nélkül spontán létezésbe moccan. A Tudatosságban megjelenik a világ, majd eltűnik. Minden, ami létezik az Én, minden ami létezik az Enyém; minden kezdetek előtt, minden végek után ÉN VAGYOK. Bármilyen történik, nekem ott kell lennem, hogy tanúja legyek. Emiatt nem létezik a világ. A világ egy megjelenés a tudatosságban, amely a tudott dolgok összessége a nem-tudás mérhetetlenségében. Ami kezdődik és végződik, az pusztán megjelenés. A Világról elmondható, hogy MEGJELENIK, de nem LÉTEZIK.

Maharaj azt mondja nekünk, hogy amikor egy individuum álmodik, akkor az ő aktuális tapasztalata a világról a tudatosságban jön létre. Amikor valaki nem teljesen van ébren, és a tudatosság csupán megmoccan, akkor álmodik; és álmában, a tudatosságnak ebben a kicsiny pontjában egy szempillantás alatt létre jön egy egész világ, amely pontosan hasonló a külső világhoz, és abban a világban látja a Földet, a Napot, hegyeket és folyókat lát, és embereket (beleértve önmagát is!), akik pontosan úgy viselkednek, mint a külső világban. Amíg a személy álmodja az álom világot, az nagyon valóságos: a tapasztalatai – az öröm és fájdalom egyaránt – rendkívül realisztikus. De amint felébred, az egész álomvilág beleolvad a tudatosságba, amelyben keletkezett. Ébrenléti állapotban, mondja Maharaj, a tudatlanság [Maya] következtében létrejön a világ, és egy éber álom állapotba visz. Az alvás és a felébredés egyaránt tévedés, mert csak álmodás van; azt álmodod, hogy ébren vagy, azt álmodod, hogy alszol. Csak a Dhnyani ismeri a valódi ébrenléteket és a valódi alvást. Láss mindent álomnak, és maradj kívül rajta ... A megragadás lényege, hogy rávetítetted magadra saját képzeleted világot, ami emlékeken vágyakon és félelmeken alapul, és aztán belé börtönözted magad. Ismerd fel ezt, törd meg a varázst, és LÉGY SZABAD.

A Világ Teremtése Tudatosságbeli megjelenés, amelynek több aspektusa van: a szülő elv a Prakriti-Purusa, a férfi és női kettősség, a teremtés anyaga az öt elem eszenciája [Satva]; a Satva hat a másik két gunán [attribútumok] – Rajas [energia] és Tamas [tehetetlenség és egó] –

keresztül. Az individuum azt hiszi, hogy ő az, aki cselekszik, de valójában minden tevékenység az öt elem révén valósul meg, a három gunán keresztül. A Satva az, ami felébreszti az embert a Tudatosságba; a Rajas az, ami belenyomja az embert a napi tevékenységbe; a Tamas az, ami miatt az ember cselekvőiséget feltételez – a tevékenység cselekvőjének feltételezi magát.

A komoly tanítvány számára, Maharaj megközelítése közvetlen, erőteljes, és egyszerű, de ugyanakkor mély és kifinomult:

(A) Tételezzük fel, hogy valahol összegyülemlik egy kevéske víz; egy idő után egy rovarnak a teste ölt formát benne; mozogni kezd; TUDJA, hogy létezik. Egy darab kenyeret dobtak egy sarokba, ami ott marad egy darabig; hamarosan egy féreg formája jelenik meg benne; mozogni kezd; TUDJA, hogy létezik. A tyúk tojása egy bizonyos ideig ki van téve a testi hő hatásának, hirtelen feltörik, és egy kicsibe jelenik meg; mozogni kezd; TUDJA, hogy létezik. A férfi spermiuma kicsírázik az asszony méhében, és a kilenc hónapos periódus leteltével megszületik, mint baba, és elkezd keresztül menni az alvás és ébrenlét állapotain, és elkezd fizikai funkciókat végezni; néhány hónap múlva, ugyanaz a spermium, most már csecsemő formájában, elkezd TUDNI, hogy létezik, és elkezd további információkat szerezni az anyától, hogy ő egy kisfiú vagy kislány stb. stb.

(B) Ebben a négy esetben, a rovar, a féreg, a csirke és az emberi test esetében – mi született valójában? Hát nem az történt, mondja Maharaj, hogy az „Én Vagyok” tudomás, a Tudatosság az, ami valójában megszületett, az alvás és az ébrenlét két állapotával együtt? A Tudatosság az – mind a négy esetben azonos módon -, amely hirtelen megjelent a négy féle formában, és amely mindenféle „támogatás” nélkül találva magát igénybe veszi az adott fizikai formát, mint segédeszközt, és azonosítja vele önmagát. Más szóval, ami eredetileg volt, mindenféle alak vagy forma nélkül, az „ÉN VAGYOK” üzenet – a létezés pusztá tudása *általában* (nem konkrétan) – tévesen egy konkrét testtel azonosította magát, elfogadta a születését, és azt követően állandóan a „halál” rémületének árnyékában él.

(C) Ezen „ÉN VAGYOK-ság”, ezen tudatosság az, amely nélkül, ahogy Maharaj mondja, az ember azt sem tudja, hogy létezik – és amelyet ennél fogva mindenki a legjobban szeret, és minden áron meg akar őrizni, ameddig csak lehet – ez az egyetlen „tőke”, amellyel születik. A Tudatosság nem létezhet fizikai forma nélkül, amely csupán következménye az apai spermium – amely maga a szülők által elfogyasztott élelmiszer eszenciája – kicsírázásának. Ez az elemzése annak folyamatnak, amely egy Tudatosságot magában foglaló individuális test megszületésének az eredménye, azé a folyamaté, amely elindulásával kapcsolatban az érintett „individuum” véleményét sohasem kérték ki! Ha valaki világosan látja tehát annak folyamatát, hogy mi az, ami megszületett, lehet-e bármilyen helye individuális személyiségnek, amelyre büszke lehet az ember, amely emlékek és szokások egy kötege csupán, bármiféle szubsztancia nélkül?

(D) Akkor, ha individuális személyiségről valójában nem lehet szó, felmerül a kérdés: kinek a számára lehetséges bármiféle megszabadulás vagy Moksa? Ez a kérdés csak az emberi lény esetében merül fel, mert semmilyen más életforma nem bír az intelligenciával, hogy rákérdezzen a saját létezésére, vagy forrására.

Megszabadulás akkor következik be, mondja Maharaj, amikor az „ÉN VAGYOK” tudomás felismeri:

(I) azt, hogy *mindig* is korlátolatlan és teljesen szabad volt, és hogy ő maga az oka minden teremtésnek – ha nincs tudatosság, nem lehet világ.

(II) azt, hogy ugyanakkor, megteremtette a saját rabságának a bilincseit az önkorlátozással – az individuális testtel való azonosulással.

(III) azt, hogy neki nincs se formája, se dizájnya – ez a táplálék eszencia „minősége” (amely felvette a test alakját), ahogy a cukornak minősége az édesség.

(IV) azt, hogy amikor a táplálék eszencia (a test) megöregszik és „meghal”, akkor a minőség, az „ÉN VAGYOK” tudomás is eltűnik – azaz, a továbbiakban nem tárgya többé a három Gunának, NIRGUNA-vá válik, és egybeolvad a VALÓSÁG-gal. Ki hal meg?

Maharaj ismételten összefoglalja a tanítását azzal, hogy felkéri hallgatóit, hogy menjenek a szavain túlra, „VISSZA A FORRÁSHOZ”, és időzzenek ott - a Forrás a VALÓSÁG, az ember igazi állapota, amely a Tudatosság megérkezését megelőzi, amikor nem volt semmire sem szüksége, az események (olyanok, mint a normálisan esetben egészséges test betegsége) folyamának illúzióját megelőző állapot – fogantatás, a test megszületése, élettartam, és végül a test halála. „Te” mindig elkülönült vagy ettől az egész „történettől”, a szemtanúja vagy csupán; a történet végén a tanúság megszűnik: ki hal meg?

Annak a határozott meggyőződéssel való tudása, mondja Maharaj, hogy sem a test, sem az elme nem vagy, jöllehet mindkettőnek tudatában vagy, már ön-tudomás. A megszabadulás nem megszerzés kérdése, hanem annak a hitnek és meggyőződésnek a kérdése, hogy te MINDIG SZABAD voltál, és bátorság kérdése, hogy eszerint a meggyőződés szerint cselekedj. Semmit nem kell megváltoztatni; valójában, a változás ideájának hamisnak tekintésével tud a változatlan a saját helyére kerülni!

Maharaj hallgatóit teljesen lesújtotta e tanítás szokásostól teljesen eltérő megközelítése. A szeretet témájában például a szokásos tanítás mindig az volt, hogy semmiféle spirituális fejlődés nem lehetséges, hacsak az ember ki nem fejleszti a mások iránti szeretet érzését. Ez a megközelítés egy becsületes kereső számára, aki nem szeret – és nem is tud szeretni – másokat, mint önmagát, meglehetősen frusztrációt tud okozni. Ezért hát, micsoda megkönnyebbülés, amikor Maharaj azt mondja: „Légy hű saját énedhez. Szeresd önmagadat feltétel nélkül. Ne tegyél úgy, mintha úgy szeretnél másokat, mint önmagadat. Hacsak fel nem ismered, hogy a mások veled egyek, nem tudod szeretni őket. Ne színleld, hogy az vagy, ami nem, ne tagadd meg azt, ami vagy. A mások iránti szereteted az ön-tudomás *eredménye*.”

És végül, micsoda ösztönzést jelent hallani, hogy Maharaj azt mondja: „Amit itt megtanultál, maggá lesz. Látszólag elfelejtheted. De az élni fog, és a kellő pillanatban kicsírázik, és megnő, virágot hoz és gyümölcsöt terem. Minden meg fog történni magától. Neked nem kell tenned semmit: csak ne akadályozd.”

Ramesh S. Balsekar

1980. március 31.

¹ Chetana Pvt. Kft., Bombay, 3. kiadás, 1981. USA, Acorn Press, Durham, NC.

1979. július 7.

Maharaj: A Nisargában [természet] minden időhöz kötött (évszakok, vetés, aratás stb.), de a természet maga nem időhöz kötött. A természet se nem férfi, se nem nő. Avatárok jönnek és mennek, de a természetet ez nem érinti. A természet története a születés óta az elmédet ért benyomások eredménye. Amíg ezekbe az emlékekbe kapaszkodsz, addig nem lesz Én-tudomásod. Amíg csak azt tanulmányozod, ami a természetben történt, mint például történelem, nagy emberek élete stb., addig Énedet nem valósíthatod meg. Befelé kell menned. Bármilyen nagyszerűek, bármilyen hatalmasak a természetben történő dolgok, el fogak tűnni. Mindezen állapotok megjelennek és eltűnnek. Valójában absztrakt, ami itt szilárd, az az „ÉN VAGYOK” tudomás. A látott és a látás eltűnnek. Ezt csak azoknak mondom, akik készek arra, hogy meghallják. Bármilyen jelenik meg, annak el is kell tűnnie. A legnagyobb megjelenés az „ÉN VAGYOK” tudomás. Ez születést megelőzően, és a test halála után láthatatlan, és amíg látható, addig egy szilárd dolog. Sok nagy Bölcs jelent meg és tűnt el a hatalmas „ÉN VAGYOK” mag miatt. Amikor a prána elhagyja a testet, a tudomás nem kap támogatást és eltűnik, vagyis láthatatlanná válik.

A mi vagyok én magyarázata nagyon mély. Tapasztalhatod akár Brahmát is, de ez a tapasztalat nem marad fenn. Minden tapasztalat emiatt az „ÉN VAGYOK” elem miatt van. Mind az elem, mind a tapasztalat is el fog tűnni. Még a legszebb emlékeid is el fognak tűnni egy nap. Az „ÉN VAGYOK” tudomás időhöz kötött, az összes tudásod abból a fogalomból sarjadzik, hogy vagy.

Bölcsök milliói jöttek és mentek. Tapasztalják ők e pillanatban az „ÉN VAGYOK” állapotát? Nem állt hatalmukban, hogy létezésüket állandósítsák ; „én vagyóságuk” láthatatlanná vált. A Bölcsök egy jöttányit sem tudnak változtatni a világon. Akármi történik, az történik.

Kérdő: De Maharaj azt mondta, hogy a Jnani létezése a világ javára válik.

M: Ezt egy tudatlannak valakinek mondtam, aki ragaszkodik a test-elméhez. Ha nincs „én vagyóság”, mire van szükséged?

K: Elveszttem.

M: Ki mondja? Kinek?

K: Önmagamnak.

M: Ha te (az „én vagyok” tudomás) valóban elvesztél, honnan fogsz tudni a lét érzésének az elvesztéséről? Téged magukkal ragadnak a fogalmak. Ez a parányi mag tartalmazza az univerzumot. Elhibázod a lényegét, nem értetted meg elég alaposan. Az „Én vagyok” princípiumról beszélek újra és újra.

Derítsd ki, mi az identitásod. Bármilyen megjelenik, el is fog tűnni. Miről tud most Rooseveltt vagy Gandhit? Azon helyeken, ahol ők voltak, parancsoló változások mentek végbe. Miért nem beszélnek? Ha a prána elhagyja a testet, még a nagy Bölcsök sem tudnak beszélni.

K: Sri Krisna azt mondja a Gitában, hogy ahol balsors van, és nincs dharma, ő jönni fog, és helyreállítja.

M: Olyan ez, akár az évszakok, ciklikus. Ebben a ciklusban az Én mélyebb értelmét kell megérteni. Minden kérdésnek vége szakad, amint megoldod az „én vagyok” talányát.

K: Időnként jól, máskor rosszul érzem magam, időnként boldognak, időnként depressziósnak. Tudom, hogy ez az elme; a Védák azt mondják, hogy az elme a Holdból született, és ezért változik.

M: Lekoíteleznel, ha miután eljössz ide, az elmédet félretennéd. A jó és rossz birodalma csak az elmében létezik. Tagadj meg mindent, ami az elmétől származik.

K: Ki mondja nekem, hogy jöjjenek, és járuljanak a lábaid elé?

M: Ezt nem lehet szavakkal elmondani; nevezheted, aminek akarod. A Hold azt jelenti, elme, az elme olyan, mint a folyékony anyag, szakadatlan áramlásban van. Csak figyelj az áramlását ártatlanul, elfogulatlanul; ne tekintsd magadénak az elme áramlását. Tartózkodj szavak nélkül az „én vagyóság” állapotában. Felruházod a szavakat értelemmel, és a végén a szavak elmennek; végül az érzékelhetőségek és észlelhetőségek eltűnnek a nem-érezhető és nem-megfigyelhető állapotban. Fedezd fel ezt. Meg fogod érteni ezt lassan, és nyugalomra és békére fogsz lelni. Ne csinálj semmit. Megtörténik. A tudásról szólva azt mondod, hogy az a tudás, amit másoktól olvastál és hallottál. Hacsak nem bízol meg saját Énedben, mások tekintélyére kell hagyatkoznod, de én az én igazi állapotomból mondom, amit mondom neked; mivel tapasztalom, mivel látom, ezért beszélek anélkül, hogy a Gitára vagy a Mahábháratára hivatkoznék. Amikor a Gitáról beszélsz, tudnod kell, hogy az rád vonatkozik, minden szava a te saját Énedre vonatkozik.

1979. július 22.

Kérdő: Tudatosság és tanúság ugyanazok?

Maharaj: Minden, ami látható, annak a tudatosság a tanúja. Van egy másik princípium, amely a tudatosságnak a tanúja, és ez a princípium túl van a világon.

K: Miképpen tanúja Ön a tudatosságnak?

M: Miképpen tanúja Ön annak a ténynek, hogy ül? Erőfeszítés nélkül, vagy erőfeszítéssel?

K: Erőfeszítés nélkül.

M: Ugyanazon mód. Amikor erőfeszítés teszel, az a test szempontjából értendő. Az „én vagyok” tudomás a lelke az egész világnak. Az „én vagyok” tudomásnak a tanúja megelőzi az „én vagyok” tudomást. Próbáld úgy megérteni magad, ahogy vagy, ne adj hozzá semmilyen minősítést. Ahogy a különböző ételeket készíted a különböző hozzávalókból, éppen úgy akarsz csinálni valamit. Tanúság illetve tudat éppen olyan, mint amikor mély alvásodat figyeled. Éppen olyan.

K: Nem értem.

M: Ezt nem megérthető. Szemlélned kell önmagadat. Bármilyen kerül a szemlélődés képernyőjére, biztos, hogy el fog tűnni. A Szemlélő marad.

K: A Szemlélő nemde szintén elmebeli fogalom?

M: Fogalom és elme a Szemlélőből származó fény sugarai.

K: Az „én vagyok” az észleleteinknek az összege?

M: Igen. Az „én vagyóság” spontán jelenik meg és tűnik el; nincs tartózkodási helye. Olyan, mint egy álmvilág. Ne próbálj valami lenni, még spirituális személy sem. Te vagy a megnyilvánult. A fa már ott van a magban. Ilyen az „én vagyok”. Csak lásd annak, ami. Ne próbáld beleártani magad abba, amit látsz. Miután ezt megértetted, mire lehet még szükséged?

K: Semmire.

M: Szilárdulj meg ebben a meggyőződésben. A tudás [jnana] a lelke az egész univerzumnak. Ne bonyolódj siddhikbe [spirituális erők]. Habár lehetséges, hogy nem foglalkozol szándékosan siddhikkel, csodák történhetnek körülötted. Ne tarts igényt a szerzőségükre. A híved, aki ezer kilométeres távolságra van tőled, formában részesülhet a darshanodban. Amikor híved a tudásodat dicsőíti, a tudás konkrét formát vesz fel. Ne hidd, hogy te csinálsz bármit. A hang kitölti az egész teret; hasonlóképpen az „én vagyok” tudomás is ki fogja tölteni az egész teret. Amint ezt megérted, nem fog létezni halál a számodra. Ha individuumnak gondolod magad, akkor biztos, hogy meg fogsz halni.

A spirituális kereső valami akar lenni; te csak legyél az, ami vagy. Ha az emberek eljönnek hozzád, akkor a szavak automatikusan fognak előjönni a szádból. Lehetséges ugyan, hogy nem tanulmányoztad a Védákat, bármit is fogsz mondani, ugyanaz lesz, mint amit a Védákban és az Upanisádokban szerepel. Beszéd közben a legcsekélyebb ideád sem lesz arra vonatkozóan, hogy te jnani, vagy tudós ember lennél.

K: Terhesnek érzem az „én vagyokságot”. Hogyan tudnék megszabadulni tőle?

M: Hol a megszabadulás kérdése, ha nem ültetted el azt?

K: Értem, de elmém úgy érzi, hogy meg kell tőle szabadulnom.

M: Képes az elme a legmagasabb princípium felismerésére? Ne kövesd az elmét; az elme az ő saját természetes útját követi. Azonosulsz az elmével, és azért beszélsz.

Milyen ragaszkodással tudja megváltoztatni az elme az eget vagy a teret?

A tér az „én vagyok” szemüvege, amelyen keresztül a világot figyeli. Az öt érzékszervnek nem lehet tudomása rólad, neked van tudomásod az öt érzékszervről.

K: Mit ért „te” alatt? Milyen „te”-ről van szó?

M: Mivel kettősséget érzékelsz, a benned lévő hallgatót értem.

K: Nem vagyok a tudatosságon kívül.

M: Igazából kívüle vagy, és felismered azt. Ha azt mondod, hogy a tudatosság vagy, akkor az egész világ vagy. Elkülönült vagy az „én vagyok”-tól. Az „én vagyok” illúzió. Az „én vagyok” tudomás és a világ a Maya trükkjei. Nincs szubsztanciájuk. Nem léteznek szavak valójában, a saját kielégülésre ejtesz ki szavakat.

Tudod, hogy van éhség, szomjúság, ébrenlét és alvás állapotok. Mi vagy nélkülük? Azt hiszed, hogy mindezek örök szükségleteid; ez a Mula Maya [elsődleges illúzió] trükkje. Az „én vagyokság” egy bizonyos időtartammal bír. Meddig tart a velük való kapcsolatod?

K: A világ az emlékezet miatt tűnik valóságosnak. Ha az emlékezet nem tartja nyilván a zöld színt, nincs zöld szín.

M: Az emlékezet az „én vagyok” belsejében van. A viszonylagos ismétlődés a Maya játéka. Ha nyolc napon keresztül nem tudsz aludni, túl fogod-e élni?

K: Nem.

M: Vagyis, túlkerülsz az ébrenlét és az alvás állapotokon; röviden, az illúzió el fog tűnni.

K: A reggeli felébredéskor honnan jön az „én vagyok” tudatossága?

M: Ezt nem vagy képes megérteni. A filmhez hasonlóan már ott van, és játszódik. Ezt a kemikáliát nevezik a Védák a legnagyobb princípiumnak; ez a Hiranyagarbha [arany méh]. Az „én vagyokság” a mély alvásban feledésbe merül, és az ébrenlét és álom állapotokban megjelenik.

K: Miért emlékszem az elmúlt dolgokra?

M: Ez az „én vagyokság” képessége. Milyen identitást tartasz magadénak?

K: A tanú vagyok.

M: Minek a tanúja?

K: A test-elme összes tevékenységének.

M: Ez a minősége csupán a test-elmének, és nem az Én tudomás. A romlott ételben férgek jelennek meg. A test hasonlóképpen romlott étel; benne csúszik-mászik az Én. Amikor a test felbomlik, az „én vagyokság” féreg dolgozik. Az „én vagyokság” az íz, amelyet nyelv nélkül élvez. Túlságosan büszkék vagyunk ennek a romlott ételnek az ízére. Miféle tudást akarsz?

K: A valódi Énemét.

M: Amíg azt hiszed, hogy a test vagy, nem kaphatod meg a valódi tudást. Van egy Maráthi kifejezés, „kölcsonként feleség”, az, akinek vissza kell térnie. Hasonlóképpen kölcsonként dolog ez a test is; vissza kell, hogy add. Ennek a testtel való azonosulásnak meg kell szűnnie.

K: Hogy lehet megszabadulni ettől az azonosulástól?

M: Próbáld tanulmányozni a mély alvást és az ébrenlétet. Ezek időhöz kötöttek. Próbáld meg az ébrenlét és az alvás állapotainak tapasztalata nélkül elmagyarázni, hogy mi vagy.

K: Akkor szótlán vagyok.

M: Biztos vagy benne? A Védák is mondják: „Nem ez”, „Nem az”, és aztán csendben maradnak, mivel az szavakon túli. Tudod mély alvás és ébrenlét állapotok nélkül, hogy vagy, illetve tapasztalod az „én vagyok”-ot?

K: Nem.

M: Mi születik: te magad, vagy ez a két állapot? Meg fogsz semmisülni hamarosan, ha ide jössz. Mit hámozol ki ezekből az állapotokból, mint önmagadat?

K: Semmit.

1979. augusztus 12.

Maharaj: Elégedett vagy?

Kérdező: Néha igen, néha nem.

M: Ki mondja ezt? Ki mondja ezt neked?

K: Az elégedettséget egy érzésnek látom a tudatosságban. Közönyös vagyok. Akármi történik, akármi jelenik meg a tudatosságomban, engem nem érint, nem érdekel. Semmi közöm hozzá.

M: Ezt nem közönyösségnek nevezik, hanem szenvtelenségnek. Boldogtalanság, mint olyan, nem létezik. Nem nyugtalanít semmi; ez az állapot a valós állapot. Nem érzel vonzódást semmi iránt ezen a világon?

K: Akármi történik, nincs nyereség, nincs veszteség.

M: Hogyan történt ez?

K: Nem tudom.

M: Ne viselkedj úgy, mint mások, csak azért, mert ők úgy mondják. E tanítások meghallgatása után királyként, vagy úrként viselkedj. Ily módon viselkedj befelé és kifelé egyaránt. Aham Brahmasmi, „Én vagyok az Úr”. Megértetted, vagy sem?

K: Nem tudom.

M: Akarsz kérdezni még valamit?

K: Egy nagy nyomást érzek, amikor tudatában vagyok önmagamnak. Ez mindig egy nagy nyomással jár együtt a fejemben.

M: Legyél a tanúja. Tudatában vagy a tudatosságnak, így hát azon túli vagy. Tanúja vagy annak.

K: Az az érzés állandóan jelen van.

M: Tudatosságod nem a testben van. Vonzereje még hatással van a testre, ezért nem szűnt meg teljesen az érzés. Tudatosságod még valamekkora vonzerőt, valamekkora szeretetet gyakorol a testedre, ezért van ez a nyomás.

Most tudatában vagy tudatosságodnak, tanúja vagy a tudatosságodnak. Korábban azért nem volt így, mert a testnek tartottad magad. Most már tudod, hogy nem a test vagy. Arról is tudomásod van, hogy nem a tudatosság vagy.

Korábban, mielőtt hallottál volna erről, mielőtt Indiába jöttél, a tudatosságot elmének nevezted. Most a tudatosságot a Jnana [tudás] szóval illeted.

M [máshoz]: Most, hogy elérted a célodat, elégedett vagy?

K: Ó igen, már régóta, mióta innen elmentem.

M: Sok tapasztalatot szereztél, és ezt követően most arra a következtetésre jutottál, hogy a megelőző tapasztalatok ugyanazok. Nincsenek rád hatással a világ tapasztalatai?

K: Igen, erre a következtetésre jutottam.

M: Mit jelentenek számodra a világ csábításai, közönséges dolgokat csupán? Nincsenek rád hatással? Elérted azt az állapotot? Vagy még mindig mások elismerésére vágysz, még mindig több tudás, emelkedettebb művészet iránt vágyakozol?

K: Nem tudom megtartani, így hát nem is vágyom rá. Semmim sincs, ami révén fenntartsam, de ki tudja, ha találok valamit, amivel megtarthatom, akkor lehet.

M: A vágyakozás azt jelenti, hogy azt gondolod, valamiféle előnyök, valamilyen lehetőségek származnak belőle.

K: Hiábavaló dolog, a végén megsemmisül; vagyis haszontalan.

M: Tehát, láttál mindent, megértettél mindent. Mi uralkodik a végén?

K: Ami uralkodik, nem észlelhető.

M: Mi az elsődleges? Mi van a gyökérnél?

K: Ami a gyökérnél van, az nem objektum.

M: Felismerted?

K: Nem, nem ismertem fel, mert nagyobb, nálam. Hogyan érthetném meg?

M: Amikor különféle tapasztalatokon mész keresztül, felismered, hogy van valami, ami a kezdetektől fogva uralkodik, amelynek nem voltál a tudatában? Tudatára ébredsz valami olyannak, ami sokkal nagyobb, mint mindezen tapasztalatok? Ha felfedezted, vele tudsz maradni? Vagy még mindig tapasztalatokon mész keresztül?

K: Nem megyek keresztül tapasztalatokon, és igen, vele tudok maradni. Ez olyan, mint amikor egy hajón vagy: nem gondolod azt, hogy a víz mozog – tudod, hogy a hajó mozog –, de tudatában vagy, hogy a víz jelen van. Nem szükséges ismételned magadnak: „Ő igen, a vízen mozog.” Ami mozog; alul van, amin mozogsz.

M: Miközben keresztül mész mindezekben, felismered, hogy mesterséges mindez, hogy nem a valóság? Mi a tapasztalatod?

K: Az a tapasztalatom, hogy önmagam teremtette projekción megyek keresztül.

M: Nem látod, hogy amit illúzióként, projekcióként realizálsz, az nem más, mint saját Éned nagyon kicsi módosulata?

K: Ó igen.

M: Amikor felismered ezt, nem nyersz bepillantást abba, ami a legősibb? A határtalanba?

K: Nem vagyok a tapasztalatok, vagy a tapasztalatok korlátai által korlátozva.

M: A világ állandóan változik, mindig új, de ez semmi más, mint az ősinek a gondolatai, az ősinek a trükkjei. Lehet-e hát a korlátozottságról beszélni? Tagadod a létezését?

K: Nem, nem tagadom a létezését, a valóságos voltát tagadom.

M: Tegyük fel, van egy fiad, és a fiú Timbuktuha megy, és király lesz belőle. Továbbra is a fiad marad, nemde?

Akármi történik, a történés tanúja jelen kell, hogy legyen, hogy elmondhassa, hogy az a dolog történik. A minden történés ősenek jelen kell lennie, hogy lássa a cselekményt, ezért tudja elmesélni azt.

K: A tanú az Abszolút, vagy a tudatosságban van? Kell, hogy legyen valaki, aki tanúja a tapasztalatnak?

M: Én nem erről a tanúról beszélek. Én a magról beszélek, a mi mag ősünkről. Mindezen bokrok egy bogyóból, a bogyós erdei bokrokból nőttek. Azon egyetlen bogyó miatt van minden.

Mi a princípium, ami a teremtést és a teremtést megelőző állapotot figyeli? Az Abszolút. A nem-létezés állapota, a nem-tudatosság állapota tudja egyedül, hogy létezik tudatosság. A nem-„én vagyokság” állapota.

Sokan fognak beszélni neked elméd hajlamairól, az elme áramlásáról, a tudatosság birodalmának a tevékenységeiről. Ha ezt teszed, ezt kapod; de van-e valaki, aki a tudatosságot megelőző állapotról beszél neked?

A legalacsonyabb állapot (a spirituális úton) a mumukshu állapota. A mumukshu az, aki rálépett a spirituális keresés útjára, és a test-elmével azonosítja magát. Mindig azon igyekszik, hogy haszonra, illetve nyereségre vagy veszteségre tegyen szert a test-elme érzésből. Találkozik egy Guruval, és a Guru azt mondja neki: „Te nem a test-elme vagy, te a megnyilvánult „én vagyokság” vagy. Az „én vagyok” manifesztálja a világot, és ezt ő felismeri. Megszilárdítja magát ott, és úgy találja, hogy ő nem a test-elme, ő a megnyilvánulás; a megfelelő időben azt is felismeri, hogy: „nem vagyok az 'én vagyokság', nem vagyok a tudatosság, sem a megnyilvánult világ, hanem az Abszolút vagyok.” Miért vagy csendben? Azért, mert össze vagy zavarodva, vagy azért, mert nem vagy összezavarodva, és elérted a békességet?

K: Ez a szenttelen „megvalósult én vagyokság” állapota?

M: Mit értesz „én vagyokság” alatt?

K: Tudatosságot.

M: Ismered a tudatosságot? Tanúja vagy a tudatosságnak?

K: Nem tudom.

M: Milyen princípiumnak adtad ezt a nevet?

K: Mindennek, amit észlelek, illetve tudok. Mindennek.

M: Ki ismeri a tudatosságot?

K: Nem tudom.

M: Amit nem tudsz, az a legkorábbi.

K: Úgy tűnik, a tudatosságban a tapasztalatok állandóan változnak, és ugyanakkor, valami ugyanaz marad.

M: A tudatlanságban elmének szoktad nevezni, de az maga a megnyilvánulás tudása, ez a tudás a megnyilvánulás ereje. A megnyilvánulás forrása [Mula-maya]. Az Mahesvara, a legmagasabb Iswara princípium, amelynek a neve Atman.

K: Minek a neve?

M: Az érzésnek, hogy „én vagyóság”-gal bírsz – szavak nélkül „én vagyóság”-gal – ez az érzés Atman. Rendkívül dinamikus és mozgó. A tudatosság az Abszolút elméje; a tudás ereje, az emlékezet ereje, az „én vagyóság” üzenete.

K: A megnyilvánulás állapota – a kötődés állapota?

M: Története vagy teremtése spontán, kötődés nélküli, de amint megjelent, a kötődés elkezdődött.

Csendben vagytok, és nem mertek kérdezni.

K: Készültem kérdésekkel; de az Ön érkezésével semmivé váltak.

M: A tudatlanság méhében jelen volt a tudás, és a tudás az érettségben e megnyilvánulássá vált, de a tudatlanságot megelőzően a nagy űs volt jelen.

Tudásod csak a nem-tudás alapján álló tudás. Mindenekelőtt, nem tudsz; ezen nem-tudás talaján csírázik ki a tudás, de az alap az csupán tudatlanság. Jóllehet tudatlanság, de mikor éretté válik, tudássá válik, és megnyilvánulásában bőséggé válik, még ha az őse tudatlanság is csupán. A tudatlanságot megelőző ősi állapot az Abszolút.

K: Milyen jelek alapján ismerhető fel a Jnani?

M: Buta dolog azt gondolni, hogy Jnani, tudós, vagy bölcsességgel teli valaki. Amint az ember azt feltételezi, hogy el van telve bölcsességgel, társadalmi elismerést akar, egy állapotot akar: ez a butaság.

Ki Jnani? A Jnani nem tudja magáról, hogy az, és ki ismer fel kicsodát? A nem-cselekvésből spontán teremtések milliói történnek minden pillanatban, és hatalmas a káosz. Megengedi a Jnani, hogy ilyesmi megtörténjen?

A Jnani érti, hogy a tudás tudatlanságból jött, és a folyamat során minden történik. De minthogy az alap a tudatlanság, nem avatkozik közbe, mert ő maga nem tudja, ki ő. A Jnani nem tudja összpontosítani a figyelmét, mivel nincs figyelme.

Tolmács: Amit Maharaj Tudónak nevez, az Abszolút, ami figyel semmire. Nem cselekszi a tanúságot, a tanúság történik. Ő túl van az attribútumon, figyelmen. És te, a tudatosság, nem tudod azt megfigyelni. Az nem megismerhető.

K: Képes Maharaj tanúja lenni mély alvása állapotának?

M: Ő igen, tanúja vagyok a mély alvásomnak, egész jól.

K: Ebben az élményben minden – test és elme –létezett, és ugyanakkor semmi.

M: Ez még mindig tapasztalat. A tapasztaló különbözik a tapasztalattól. A tapasztalatokat ezer módon le lehet írni, de a tapasztalót nem lehet leírni.

Tolmács: Maharaj azt mondja, nem tudja leírni az Abszolútát, csak arról tud beszélni, ami megjelenik. Azt nem tudja elmondani, hanem azt „Ő tudja”. Az létezik; nincs szó tudásról.

M: Az ébrenlét és az alvás nem tudják, mi volt őket megelőzően. A tudatosság nem tud arról az állapotról, amikor ő nem volt. Az Abszolút tudja, de ő nem tartozik a tudotthoz.

A tudás tudatlanul, spontán módon kezdődött. Amint a tudás eltűnik, semmi sincs. A tudás szolgáltatja az okát az öt elemnek. Amikor a tudás eltűnik, te maradsz. Mindaddig, amíg a tudás jelen van, használd ki, és vizsgálódj. Megcsípett egy skorpió, mi a fájdalom? A fájdalom ez az „én vagyóság”. Nem tudod elviselni az „én vagyóság” fájdalmát, ezért futkosol egyik helyről a másikra. A fullánk mérgeének hatástalanítása érdekében szemléld az „én vagyóság”-ot, figyeld a

tudatosságot. Ennek a fullánknak a hatása az ébrenléti állapot, alvási állapot, éhség, szomjúság stb. Ragadd meg ezt a fullánkot, a tudatosságot.

K: Szükség van rabságra a szabaddá váláshoz?

M: Először értsd meg, hogy mi a rabság. Kövesd nyomon önmagad folyamatosan, 24 órán keresztül. Amint rájössz, hogy „nem lehetek a test vagy az elme”, akkor természetesen, ott vagy.

Miután mindez beszélgetés, találsz bármi szükségét a szavak hangjainak? Vagy bármilyen beszélgetésnek? Van bármiféle szükség szavakra? Az igazi spiritualitásnak szüksége van valójában szavakra?

K: Nincs.

1979. augusztus 13.

Kérdő: A Guru a legnagyobb, a külső és belső világot egyaránt ellenőrző hatalom. A királynál is hatalmasabb. Ez az, amiért ő a legnagyobb csaló. Kicsal téged a semmiből, de te úgy gondolsz, mindent elveszítesz.

Maharaj: Ha ezt tapasztalatod, akkor nagyon is helyénvalóan. Ő mindent kisajátított, téged is beleértve. Ez azt jelenti, hogy te nem egy tőle különböző entitás vagy. Nem marad más számodra, csak a Guru.

K: A szeretet teszi őt a legnagyobb csalóvá.

M: A szeretet mindenki számára adott, az ő szüksége szerint. Ha nincs szükség, létezhete-e szeretet?

K: Ebből a nézőpontból szemlélve nem; de az Abszolút mindig összekapcsolódik e fogalommal. Miért úgy írjuk Azt le, mint szeretet?

M: Ő nem tud önmagáról. Nem tudja, hogy ő micsoda. Nincs szüksége semmire. Nincs szüksége arra, hogy „én vagyok”-nak nevezze magát. Az Abszolút állapotot csak a tudatlan emberek nevezik Jnaninak. Az Abszolút nem nevezi magát Abszolútnak, vagy Jnaninak.

K: A tudatlanok miért eszményítik a Jnanit úgy, mint szeretet?

M: A tudatlan számára ez a megfelelő. Mindaddig, amíg nem éri el a Jnani állapotot, szüksége van valamilyen hajtóerőre: hogy megkapja, a Jnanit szeretettel, együttérzéssel, kedvességgel stb. telinek nevezi. Ezeket a tudatlan érvényesíti, vagy akasztja rá.

K: Ez a helyes nézőpont a tudatlan szempontjából?

M: Igen az, a tudatlan számára. Van egy Vithobha bálvány; az emberek elé járulnak, és imádkoznak hozzá: „A jóindulatodnak köszönhetően életben maradok stb.” A tudatlanság beszél. Miért imádja a tudatlan személy a követ [bálványt]? Mert élni akar, állandósítani, folytatni akarja az „én vagyóság”-át. Ez az, amiért a követ imádja: a lenni akarása miatt.

K: Nem képzelhető el lehetséges útként, hogy az Isteni visszavezeti a tudatlant az Abszolútba?

M: Igen, számos módszer vagy út létezik a tudatlan számára.

K: Nem lehetséges, hogy a formába vetett hit feltétlen szeretet?

M: Az én álláspontom szerint a szeretet a lét minősége. A létezőség szeretet. Csak az „én vagyokság” megjelenésekor van szeretet. Uralkodhat-e a szeretet, ha nincs jelen az „én vagyokság”? Ellenállhatatlan vágyat érzel a lét iránt, a létezőség folytatása iránt – ez a szeretet.

M: Mindeme megnyilvánulás a létezés óceánja. Nevezheted Brahma óceánjának, vagy a Maya óceánjának is.

K: Túl a Mayán, túl az óceánon?

M: Hogy merül fel a túllépés kérdése? Van létezőség – a létezőség kihuny. Nem megy túl semmin. Előírja egy repülőgépnek, egy Boeingnek, hogy menni kell valahová? Honnan jött, hová ment? A jövést és menést megelőzően, te vagy.

Az „én vagyokság” lüktet „én vagyok – én vagyok”. Az „én vagyokság” érzése a táplálék test eszenciája és az életadó lélegzet miatt van jelen. Amikor a táplálék eszencia és az életadó lélegzet megszűnnek, az „én vagyokság” lüktetése sem lesz jelen. A létezőség nem-létezőséggé válik.

Ahhoz, hogy egy mag kicsírázzon, vízre van szükség. Ehhez hasonlóan van szükség az „én vagyok” tudomás kicsírázásához vízre és táplálék eszenciára. A táplálék eszenciában az „én vagyokság” minősége szunnyadó állapotban van. Az Atman – a mag Én – az „én vagyokság”-ot a táplálék eszencia nedvén keresztül látja.

K: A tudatosság mindenké számára közös, egyetemes, spontán, egy. Miért jelenik meg oly sok különböző formában?

M: Ez a természetes minőség. Noha a létezőség egy, bősséggént, sokként, sokasággént nyilvánul meg.

K: Mi a satva guna?

M: A táplálék eszencia kvinteszenciája az „én vagyokság”, amely satva guna. Satva guna egyenlő létezőség. A létezőség a megnyilvánult világban a rajason és a tamason [gunák] keresztül aktiválódik. A rajasa aktivitás. A tamasa az a gőg, hogy cselekvőséget vagy szerzőséget tulajdonítasz magadnak. A satva guna csak létezés, csupán lét. Ez a három guna táplálék eszenciából jött létre. Ha nincs táplálék, az „én vagyokság” el fog enyészni, és minden tulajdonság el fog tűnni.

K: Az „én vagyokság” lángja, amit jelen állapotban az intellektusunk segítségével látunk – úgy tűnik, hogy fejlődésben van, egyfajta evolúció van folyamatban. Mit gondol Maharaj – merre tart?

M: A pusztulás felé. Bármilyen is a fejlődés, végül a megszűnés felé fog tartani. Visszatérve arra, amit korábban mondtál: Van olyasmi, amit meg akarsz, vagy amit nem akarsz megvédeni?

K: Nem tudom.

M: Mindez a tudatosságtól függ, és te nem akarod elhagyni a tudatosságot.

K: Még csak a tudatosság tudatosságát sem akarom. Arra gondoltam, hogy bedugom a fületem vattával, amikor Maharaj az Énről beszél.

M: Ki mondja ezt?

K: Nem tudom. Miért kell, hogy valaki legyen?

M: Ki mondja ezt?

K: Szavak, csak szavak.

M: Mi haszna a szavaknak, ha nincs jelen tudatosság?

K: Jelen van a tudatosság. Miért céloz arra, hogy a tudatosság nem tud?

M: Ez mit jelent? Magyarázd meg, amit mondtál.

K: Miért kell ragaszkodni bármiféle fogalomhoz?

M: Ha úgy érzed, hogy „lennie kell, vagy nem kell lennie” annak, ami mögötte húzódik?

K: Akármilyen létezik, az létezik.

M: Magától értetődő, hogy úgy érzed, hogy vagy, és ezért csírázik ki benned. Akkor kezdődik minden probléma, amikor úgy érzed, hogy vagy. Ha ez az érzés nincs, semmi baj sincs.

K: Miért kellene, hogy ez gondot okozzon? Ön neveket és fogalmakat kapcsol ahhoz, ami van. Lenne szíves abba hagyni ezt?

M: Ki mondja ezt?

K: A megértés a tudatosságban jelenik meg.

M: Tehát, ki az, aki valójában zavar? A világ aggaszt, vagy a tudatosság, amely megjelenik benned?

K: Semmi nem zavar, befogom a számat.

M: Az, hogy ott ülsz – az önmagában kellemetlenné válik számodra. Ez a probléma: nem vagy abban a helyzetben, hogy fenntartsd a tudatosságot, és ezt nem tudod elviselni. Amikor a test nem létezett, amikor a tudatosság nem létezett, akkor mi voltál? Nem vagy abban a helyzetben, hogy megértsd ezt.

K: Mielőtt a test és a tudatosság megjelent volna, az az volt, ami volt.

M: Most, hogy vagy, tudatos vagy. Ez azért van, mert akarod, vagy csak úgy automatikusan, spontán módon lett?

M: Most spontán módon vagy tudatos, és nem azért, mert akarod, hogy az légy. Ez tény, nem igaz?

K: Igen, az. Azt hiszem, hogy ez az egész spirituális idea – hogy megpróbálok értelmet adni a tudatosságnak – az egyetlen baj, amikor a tudatosság ki akarja terjeszteni önmagát, és mindezen dolgokká akar válni.

M: Nem, nem ez a te bajod. A probléma a benned megjelenő tudatosság. Csak, mert nevet adsz, vagy nem adsz nevet, csinálsz valamit, vagy nem csinál semmit.

K: Ez a baj gyökere. Ha a tudatosság csak önmaga lenne, és nem próbálna mindenre fogalmakat ráhúzni, akkor nem lenne baj.

M: Mindez pusztán képzelődés.

K: Ez nagyon egyszerű. Minden olyan tapasztalat, amit életnek nevezünk, a tudatosságban történik, és az élet értelme csak az, hogy a tudatosságot tapasztaljuk mindenütt. Így, amikor elérkezik vég, akkor ez az. Nem tud csupán látni a tudatosság, és szembesülni ezzel a véggel?

M: Benne tudsz tartózkodni?

K: De a kutatás, keresés, az ezt vagy azt tenni próbálás nem teszi lehetővé számomra, hogy abban az ürességben maradjak.

M: Amikor a tudatosság jelen van, az életerő is jelen van, gondolatok áramlanak, és temérdek szó keletkezik. Ez az elméd. Csupán értsd meg, hogy semmi közöd a tudatossághoz. Attól még jelen lesz, attól még folytatódni fog, de ne azonosulj vele, azt mondván, hogy „én ez vagyok, vagy én az vagyok”.

Nem lehetséges semmiféle nehézség, mivel magától értetődő tény, hogy te vagy. Miért nem állsz oda, és tárod fel ezt a problémát? Értsd meg, hogy mi ez az állapot.

Tolmács: Maharaj azt szeretné tudni, hogy érted-e, amit ennek a másik személynek mond. Te.

K: Igen, a tudatosságról beszél.

M: Megértetted a tudatosság jelentését?

K: Tudatosság minden, ami megjelenik.

M: Ki mondja ezt?

K: Az én vagyok érzés.

M: Ki tapasztalja?

K: A tudatosság tapasztalja önmagát.

M: Igen. Hallgasd még egy darabig e beszélgetéseket. Bármiről is legyen szó, hallgasd még egy ideig. Ha azon gondolkodsz, hogy „megértettem-e mindent helyesen” – ez maga az első hiba. Tér jön létre, és ez által a tudatosság, ami valójában nem személyes, személyllyé vált, amely a testre és elmére korlátozódik. Úgy érzed, hogy a tudatosság a testre és elmére korlátozódik, de ha a tudatosságot személytelennek fogadod el, akkor nincs baj. Az „én vagyok” tudomás jelenléte miatt végzel mindenféle tevékenységet. Reggel, amikor felébredsz, kapod az első bizonyítékot, az „én vagyok” meggyőződést. Aztán, mert nem abban a helyzetben, hogy fenntartsd vagy elviseld az „én vagyokság”-ot, elszánod magad. Felkelsz, és ide-oda mozogsz, és elkezdődik a tevékenység. Bevonódsz a tevékenységekbe, mert szeretnéd fenntartani az „én vagyokság”-ot. Később, a mély alvás során az „én vagyokság” elfelejti önmagát, csak akkor vagy békés.

K: Meditációban béke van?

M: Miért akarsz meditálni? Hogy megnyugtasd az „én vagyokság”-ot. Az „én vagyokság”-gal kezdődött minden szenvedés. Spontán módon kell megérezned az „én vagyokság” felszínességét.

K: Hogyan?

M: A figyelem, az „én vagyokság” mindig jelen van az ébrenléti állapotban, de nem vagyunk éberek, hogy azt figyeljük. Semmi mást nem kell figyelni. Figyeld az „én vagyok” figyelmet.

K: Van valami, ami megmarad a mély alvás állapotában?

M: Bármilyen, ami az éber állapotban van, beleolvad a mély alvásba, és szunnyadó állapotba kerül.

K: Mikor cselekszem helyesen?

M: Hagyd, hogy a cselekvések megtörténjenek rajtad keresztül. Ne tekintsd magadat a cselekvőnek. Cselekvések fognak történni rajtad keresztül, de te ne mondd, hogy ezek a

cselekedetek jók, azok pedig rosszak. Ez nem a te felelősséged. Aki cselekvőnek gondolja önmagát, az elme hajlamainak, az elme kondícióinak a rabszolgája. A Jnani tanúja a tudatosság cselekvésének; nem bonyolódik bele a tudatosság cselekvéseibe.

K: Úgy látom, hogy a tudatosságnak függősége a dolgok miatti aggódás.

M: Igen, függősége és szórakozása is ugyanakkor. Tegyük fel, kilöttyintettem egy kis vizet. Azonnal veszem a törülközőt, és feltörölöm, de nem érzem úgy, hogy valamiféle ostobaságot csináltam volna. Megtörtént. Ahogy a törülköző a vizet felitatja, mindenféle gondolkodás nélkül, cselekedj te is hasonlóképpen.

K: Milyen furcsa dolog ez az „én vagyóság” iránti szeretet.

M: Jóllehet hogy furcsa, konkrét formákban nyilvánul meg. Mindannyian olyan fogalmakba kapaszkodunk, mint hogy megmenteni a világot, jó dolgokat cselekedni. Mindezekkel a nagy elképzelésekkel és ideákkal nagy emberek bírtak, hol vannak ma a megmentettek és a megváltók? Mi az, amit odaát akarsz?

K: Szeretném, ha minden harmóniába, káoszmentes állapotba kerülne.

M: Ne kapaszkodj nevekbe és formákba. Engedd el a nevet és a formát.

K: Miért olyan nehéz megérteni ezt az egyszerű dolgot?

M: Mert akármit megérsz, belekapaszkodsz, átöleled. Szabadulj meg tőle. Bármit is értettél meg ebből a világból, belekapaszkodsz. Add fel. Az önmagad megértésének útját is add fel.

1979. augusztus 14.

Maharaj: Hány évet töltöttél Gurud társágában?

Kérdő: Majdnem hatot.

M: Mi volt a célja az ő Jnanájának, Yogájának, vagy nevezzük azt bárminek?

K: Azt tanította, hogy az emberiség felkészült, hogy egy nagy lépést tegyen a tudatosságban. Most megvalósítható a felvilágosodás korszaka. A világ bölcsei, szentjei és megváltói eddig ideákkal dolgoztak. Ideákkal nem vihető végbe a változás, de ha az emberiségnek csak egy kis része megemeli a tudatosságának a szintjét egy olyan típusú meditációval, amit ő adott, annak hatására általánosságban egy magasabb szintre fog emelkedni a tudatosság.

M: A teljes tudatosság már jelen van, mi az, amit meg fogsz változtatni? Hogyan akarod megváltoztatni?

K: De hát tény, hogy a tudatosságbeli változás bármilyen konkrét formában bekövetkezhet.

M: Igen, van lehetőség a változásra, de az nem maradhat tartós.

K: Rendben van, nem tehető tartóssá, de lehet-e oka ez annak, hogy a tudatosságot ne kelljen tökéletesíteni?

M: Jobbá tudod tenni, de ki az, aki azt élvezni fogja?

K: Ez egy nagyon fontos kérdés, amit tisztázni kell, egy nehéz kérdés, tudja. Tudjuk, hogy a világ darabjaira fog széttöbbanni, és egyesek azt mondják, hagyjuk, hogy megsemmisítse önmagát, úgymint mulandó. Az emberek nem fogják engedni, hogy a tudatosságban ilyen változásra sor kerüljön most.

M: Ami spontán, ami minden ok nélkül jött, hogyan fogod megállítani? Ki hozta létre ezt az egészet? Fedezd fel, honnan árad ki ez a beszélgetés. Mi a forrás? A forrás ez az apró érintésnyi „én vagyóság”, ez a dimenzió nélküli túszúrás. De nézd csak meg, micsoda megnyilvánulást hozott létre, micsoda beszéd árad, de honnan? Ebből az apró túszúrásból, ebből a dimenzió nélküli, érintésnyi „én vagyóság”-ból.

Haragszol rám, és érzed ezt. Mi történhet? Nem tudsz megölni. Növekszem, egyre nagyobb és nagyobb leszek, milliószorosra növekszem. Én ebből a szemszögömből beszélek. El tudsz engem pusztítani? Bármilyen, amit meghalni látsz, ennek az illúzióknak, az elmének a tápláléka. Bármennyi halálózást elnyelhet. Soha nem hal meg. A Maya még mindig ott lesz.

K: Megdöbbenő számunkra, hogy Maharaj láthatólag nem szereti ezt az „én vagyóság”-ot. Ő valahol máshol lévőnek tűnik, nem bonyolódik bele.

M: Azt akarod mondani, hogy szeretnem kellene a bajt? Mi történne, ha szeretném az ént? Jobban szenvednék, vagy több pénzem lenne. Mi haszna lenne?

Tolmács: Maharaj azt mondja, ha egyre több és több pénzt hoznál, és odaadnád neki, mi történne? Épülne egy emlékmű – szép kövek, dekoráció és imádat. Ennek semmi haszna számára.

K: Az ő számára lehet, hogy nem, de valaki más számára hasznos lenne.

M: Csak más emberi lények számára hajtana hasznot, ez minden.

K: Honnan vette Maharaj a bátorságot, hogy teljesen egyedül álljon?

M: Kinek van szüksége bátorságra? Ez a természeted. Miért kellene ezzel a testtel törődnöm? Csupán a múlt éjjel huszonegyezer ember halt meg Gujratban, mindössze egy éjszaka alatt. Miért kellene törődnöm ezzel a testtel itt?

Volt hitem, odaadásom, oly sokféle dolgom. Ez a tudatosság, ez a túszúrás, tökéletesen ismerem természetét. Semmi sem maradt, nincs hit, nincs odaadás, nincs semmi. Bármit is használtam azokban az időkben, minden elmúlt.

Tolmács: Az „én”, amely találkozott a Gurujával, és az „én”, amely most beszél, két eltérő szinten vannak.

K: Mi haszna akkor a megnyilvánult világnak?

M: Szó sincs haszonról vagy haszontalanságról. Ez a természete a tudatosságnak, amelyben a világ megjelenik. A világnak csak annak számára van haszna, aki a testnek tartja önmagát. Az érzékszerveiden keresztül a világ valódinak tűnik, de csak időleges, rövid ideig áll fenn. Olyan, mint egy betegség, mint amikor rosszul érzed magad. Ez a betegség a Maya illúziója.

K: Mi testben való megtestesülés; akkor hogyan lehetséges, hogy ne a test legyünk?

M: Ha a testnek tartod magad, akkor többet veszítesz, mint amennyit nyersz. Ha nem tartod magad a testnek, akkor mit tudsz arról mondani, hogy mi vagy?

K: De ha megvágom a lábam, akkor sikítok. [Maharaj odavágja a hamutartót a fém edényhez, amely hangosat KOPPAN.]

M: Nézd, ez is érzi a fájdalmat, ez is kiabál – most pedig csendes! Helytelenül azonosítod magad a testtel. Nem vagy az. Ezt kell felismerned.

K: Vannak időnkénti bepillantásaim, amikor nem érzem a testet, és nincs idő – ez az időtlenség.

M: Helyes. Jóllehet többnyire a testtel azonosítod magad, de ha csak egy rövid ideig is érzed, hogy nem a test vagy, ez elég. Az „én vagyok” tudomás a tudatlanságból keletkezik; és a tudatlanságba fog ismét visszaolvadni, ahol nem tud önmagáról. Miután ezt megértetted, elmehetsz, és bármit teszel, nem számít; az mind Isten cselekedete. Nem te vagy többé a cselekvő, soha nem is voltál az. Amikor a televízió kiég, vagy elromlik, akkor a filmbeli emberek fájdalmat éreznek és meghalnak? Nincs formád, nincs alakod, olyan vagy, mint az ég. Az életadó lélegzet, amit beszívsz – fog fájdalmat érezni, amikor meghalsz? Csak ismét a levegőbe olvad, oda, ahol előtte volt.

De ha csak ülsz itt, és hallgatsz, nem fogod megcsinálni. Meditálnod kell.

1979. augusztus 15.

Maharaj: A létezésnek két fő állapota van, az ébrenlét és az alvás. Mi volt ezen állapotok előtt? Te születél, vagy az ébrenlét és alvás állapotok születtek? Az éber állapot az „én vagyok” emlékeztetője, és a mély alvás elfelejti az „én vagyokság”-ot. Mi egyéb született e két állapoton kívül? Miért nem beszéltek ezekről, az emlékezés és nem emlékezés állapotairól? Ha ezek nincsenek, mi az, amit akartok? Milyen ismeretek szerzése végett jöttetek ide? Ha egyetértesz azzal, amit mondok, miért akarsz ide jönni holnap? Mit akarsz kapni?

Kérdő: Nem akarok nyerni, vagy szerezni, én veszíteni akarok. Meg akarok szabadulni a fogalmaknak ettől a világtól.

M: Ha ez a két állapot nem létezne, lehetnének fogalmak?

K: Az ébrenlét és alvás állapotai nélkül mi marad?

M: Bármilyen legyen az – emlékezés és nem emlékezés hiányában – az marad. Az ébrenlét és alvás állapotai mulandók. Mindez a kemikália, a nagy Szellem nagysága. E princípiumokból következnek ezek az állapotok és ez a megnyilvánulás, ez a világ.

Te nem a mély alvás és az ébrenlét állapota vagy, és ezek nélkül nem vagy. Kalandozhatsz bármerre, ezzel a beszéddel fogod szembe találni magad, újra és újra.

Az anyaméhben az „én vagyokság” a tudatlanság formájában van. A gyermek megszületik és pár évre rá a tudatlanság értelemmé – „én vagyok”-ká – válik. Az „én vagyokság” megértését megelőzi a Balakrishna, a gyermeki tudatlanság. Később megérti önmagát – ez a tudás. Ez a tudás kioltja a Balakrishna tudatlanságot. Ebben a Krishna állapotban fejtette ki Úr Krishna a tudást, és azt követően olvadt bele az eredeti állapotba, az Abszolútba.

Amíg a tudatlanság-tudás adott, kiegyenlítik egymást. Akárcsak ez a láng, amíg tudatlanság van jelen, a tudás lángja is jelen lesz. Amikor a tudatlanság kimerül, vége szakad, a tudás lángjának ugyancsak vége szakad.

Ki irányított erre a helyre?

K: Anandamayi, Krishnabai, és néhány Sri Ramanasrambeli barátom.

M: Hol születtetek?

K: Franciák vagyunk.

M: Ha elvégezted mindezen fizikai és mentális gyakorlatot, mivé akarsz válni?

K: Saját Énemmé.

M: Megmutatta Gurud, hogy mi az Én?

K: Az valami olyasmi, ami már megvan, mi pedig akarjuk találni.

M: Ki keresi?

K: El kell távolítanom az akadályokat, amelyek megakadályozzák, hogy valóban az élő jelenben éljek.

M: Ki akarja eltávolítani az akadályokat?

K: Én.

M: Ki vagy te?

K: A tudatosságnak egy eleme, amely megtalálni törekszik.

M: Ez a tudatosság – ki beszélt neked a tudatosságról?

K: Vágyódást érzek ezen út iránt, van valami, ami erre az útra sodorja, vezeti az embert.

M: Miért bonyolódsz szavakba? Tudod, hogy vagy. Senkinek nem kell megmondania, hogy létezel, ezt automatikusan tudod.

K: Az akadályok útját állják ennek a tudatosságnak...

M: Foglalkozunk később ezekkel az akadályokkal [szamszkárákkal]. Foglalkozz az Énnel, az „én vagyok” tudomással. Ez az „én vagyokság” az első, nem igaz? – az elsődleges. Az „én”-nek léteznie kellett előbb, mielőtt a szamszkárának ezt a betegségét megkaptad. Meddig leszel Bombayben?

K: Csak öt napig.

M: Ha már beálltál a sorba, és számot húztál ehhez a spirituális tudáshoz, akkor mindenféle akadály félre lesz söpörve. De ha nem ebben a sorban állsz, akkor bolyongani fogsz. Először meg kell értened, hogy az „én vagyok” tudomás a táplálék eszencia eredménye. Amikor tudod, hogy vagy, a világ is van.

Ahogy a só a tengervízzel, a test hasonlóképpen egyesül az éltető lélegzettel, és a tudatosság megjelenik. Ez a tudatosság az, ami fájdalmat, vagy örömet érez, nem a test, vagy az életadó lélegzet. Amint tudatában vagy, hogy nem a test vagy, a fájdalomról és örömről alkotott minden fogalom saját magától eltűnik. Meg vagy győződve erről az igazságról?

K: Igen.

M: Itt megkapod a tudást, hogy mi vagy, most neked magadnak kell tapasztalnod. A csendben maradást és önmagad figyelését meditációnak nevezik. Az itt hallottakban maradást spirituális gyakorlatnak nevezik.

A Guru, Isten, a te saját tudásod – ezek hárman egyek. Ha ezt tudod, elcsendesülsz. A Guru jelentése: tudás, és a tudás jelentése: „én vagyok”. Az „én vagyokság” maga a Guru.

1979. augusztus 16.

Maharaj: Amikor az emberek a spirituális tudás kereséséről beszélnek, nem önmagukra gondolnak. Csak arra a tudásra [fogalmak] gondolnak, amit már megszereztek.

Akik idejönnek, közülük sokan olvasták az *I Am That*-et. Ők azért jönnek ide, mert kíváncsiak arra, ki is ez a személy. Vetnek rá egy pillantást, majd továbbállnak. Ha ennél valamivel többet szeretnél megtudni, akkor ülj csendesen, és hallgass, ameddig csak tudsz, és próbáld megérteni az elhangzottakat.

Megértetted, amit meg kell érteni?

Kérdő: Nehezen boldogulok az elfogadással. Nézem, hogy micsoda hihetetlen ellenállás lép fel.

M: Ki mondja ezt?

K: A nehézség maga.

M: Bármilyen legyen az, amit meg kell érteni, jelen van, Egy. Az állapot, amelyben akkor voltál, mielőtt megszerezted ezt az „én vagyok” tudást, a valódi állapot. Csak miután megszerezted ezt a tudást, azonosítottad magad a test-elmével. Akármilyen is szereztél, beleértve a test-elmét, el fog menni, és haszontalan, és kész. De az eredeti állapotod, amelyben a test megszerzése előtt voltál, az Igazság, a Valódi állapot, és az is marad.

A csecsemő felnőve ifjú lesz, majd középkorú, és idős. Mindezen fázisok során az élvezet, hogy vagy, hogy élsz, hogy létezel, hamis. Mindezen állapotok el fognak tűnni, és ami megérti, az is el fog menni.

K: Ez a jövés-menést, amiről Maharaj beszél – a testnek vagy a tudatosságnak a tapasztalatai?

M: Min keresztül nyersz tapasztalatokat?

K: Az érzékszerveken keresztül.

M: Mi az eredeti oka a létezésednek, minek a keveréke?

K: A létezésem ez a tudatosság, és minden történést már benne foglaltatik a tudatosságban.

Nem értek egyet azzal, hogy elveszitheti azt, ahogy Ön mondja. A test elmehet, de a tudatosság tapasztalatai, a tudatosság maga, nem megy el. Ami elmegy, az ennek a testnek a konkrét formája, de a tudás, ami a tudatosság maga, nem megy el. Újra meg fog jelenni meg egy másik formában.

M: Hogyan kaptad a formádat? Mi az oka annak a formának?

K: Ez egy másik probléma.

M: Nem második, és nem harmadik, és nem másik. Én *hozzád* beszélek. Ez *téged* érint. A zűrzavar első pillanatáról kérdezek *téged*. Ez a test, ez a forma jelen van. Mi az eredendő oka?

K: Két ember együttléte. Ennek a két embernek az együttléte nem ugyanaz a tudás, ami meghosszabbítja önmagát? A tudatosság maga tartja fenn ezt a mozgást...

M: Tudni szeretném a nevét és a formáját annak a mixtúrának.

K: Minden név és minden forma.

M: Nem hallod meg, amiről beszélek. Nem érint meg téged. Maradj csendben. Érted az okát, hogy miért nevezel bizonyos személyeket szülőnek? A testek, vagy a testek eszenciája miatt?

K: Az eszenciák miatt.

M: Mi történt pontosan?

K: Nem tudom.

M: Azt feltételezed, hogy Jnani lettél, és arra készülsz, hogy könyvet írj, ugye?

K: Nem, ő feltételezi, hogy könyvet fogok írni. Mivel Jnanit látok, ezért mentem bele ebbe a vitába.

M: Irányítsd a figyelmed arra az állapotra, amelyben nem volt elme. Figyelj arra az állapotra.

Legyél éppen olyan, mint azok emberek, akik számtalan üzletbe, szellemi műhelybe ellátogatnak. A különböző finomságokat megízlelendő lassanként kóstolj, apránként.

K: Ha Maharaj minden kérdése megválaszolásra került, miért jutnak az eszébe ezek a kérdések?

M: Teljesen független vagyok a kérdésektől.

K: Ez nem megoldás, beszélgetés.

M: Annak tűnik számodra? Irányítsd rá a figyelmedet, és meg fog történni. Meg kell tanulnod a testtel való azonosulás nélkül élni. Minden tevékenység, még az elmefolyamok is, az életadó lélegzetből jönnek. Szenteld a figyelmedet a tudatosságnak – ez a meditáció.

K: A gondolatok megfognak, és magukkal ragadnak bennünket.

M: A gondolatok a testtel való azonosulás miatt olyan erősek.

K: Csak nagyon nehéz a fájdalmat nézni. Félek.

M: Ami a fájdalmat figyeli, az te magad vagy. Tudatossággal kell megtartanod a tudatosságot. Fordítsd figyelmedet az „én” ízére. Ne figyelj a félelemre, arra figyelj, ami vagy. Amint tudni fogod, hogy mi vagy, félelem nélküli leszel. Távolítsd el elmédből a halál fogalmát. Olyan, mint halál, nem létezik. Biztos vagyok benne, hogy nem fogsz meghalni. Ez csak egy fogalom vagy idea.

A testeddel való azonosulásod gyermekkortól óta folyamatosan fennáll, ezért a tőle való megszabadulás is időt vesz igénybe.

A létezőség önfenntartása érdekében van elfoglaltság. Bármit nyersz, nincs értéke, és az, aki nyer, annak szintén nincs értéke. Meg fogod érteni ennek a játéknak az ürességét. Csak tudatlanságod fázisában tekintesz mindent oly fontosnak. Túlzott jelentőséget adunk dolgoknak, amelyek jönnek és mennek.

Én abból az álláspontból beszélek, ahol nem tudom magamról, hogy én vagyok. Nem tartozom az ébrenlét és az alvás állapotainak a birodalmába. Hogyan feltételezhetném, hogy ilyen vagyok vagy olyan? Te vélelmezted azt, hogy én valami vagy valaki vagyok.

K: Tudna beszélni egy kicsit Maharaj a testtartásokról, a Hatha jógáról?

M: Én nem foglalkozom testi diszciplínákkal, sem a Yogával, sem olyasmivel, amit annak révén kapsz. Amit kifejtetni próbálok ez: csak te vagy, én te vagyok. Én tudom, hogy csak te vagy, de te

nem tudod; ezért próbálom neked ezt az instrukciót, azt az ismeretet átadni. A testi Yoga ászanák stb. végzése bizonyos fajta kielégüléshez vezet, de ez nem spirituális tudás.

K: Hozzájutnak erőkhöz az emberek a Yoga gyakorlása révén?

M: A Yoga gyakorlása során van, aki erőket szerez, de ez véges dolog. Nem a Végső, az Örökkévaló. Az Abszolút, az Örökkévalót az emberek nem kapják meg azonnal. Erőbbe és csodákba bonyolódnak, és csak abban lelik kedvüket. Foglalatostkodnak vele, de az nem a Végső. Újraszületéseken fognak átesni.

1979. augusztus 17.

Maharaj: A tudatosság tapasztalata keresztülhalad a testen, és ha megnézed a testet, az nem más, mint táplálék.

Kérdőző: Nagyon sok hajlam van bennem – a táplálkozás, az érzékek, a kötődés, a gondolkodás iránt hajlamok – nevezze, aminek akarja. Úgy hallgatom Maharajt, akár egy szellemileg magasan fejlett zenét, ami nem intellektus, hanem a zene, amely az intellektusból származik. Hogy hagyhatnám figyelmen kívül? Nem tudom figyelmen kívül hagyni, állandóan jelen van. Tudom, hogy minden ebből a táplálékból származik, de ami előttem van az nem táplálék, hanem éppen olyan, mint egy virág.

M: Milyen hajlamai vannak?

K: Integrált, szociális énként hallgatom a zenét. Hogyan tudnám figyelmen kívül hagyni?

M: Mi a princípiuma, mi a szubsztrátuma mindezen tapasztalatoknak? Fedezd fel. Abban a pillanatban, ahogy alvásból ébredsz, úgy tűnik, hogy az egész világról tudomásod van. Ezt a múltó közjátékot, ami állandó mozgásban van, rávetíted, mint egy képet, a létezésedre. Egy illúzió révén azt gondoljuk, hogy „én” egy elkülönült személyiség vagyok, hogy „én” egy elkülönült én vagyok. A tudatosság, amely a mindent átható, nem rendelkezik ennek a korlátozott létezésnek az érzésével. Ez a mindent átható tudatosság nem bír sem tudatlansággal sem tudomással, hanem benne születik a tudatlanság és a tudás.

Mikor az öngyújtót meggyújtom, azt mondod, van láng, amikor eloltom, azt mondod, nincs láng; a tudás lángja ugyanígy van és nincs.

Mindaddig, amíg a szavaid megálltak, jelentés van a szavakban, és a jelentésben szintűgy semmi nincs. Maga a jelentés értelmetlen.

K: Ha a szavak értelmetlenek, hogyan kell Önt hallgassuk?

M: Ne engem hallgass, saját Énedet hallgasd, és fedezd fel, hány te van a társaságodban.

K: Nem tudom, hogyan kell saját Énemmel lennem. Olyan kellemetlen dolog, hogy mindig menekülünk előle.

M: De össze vagy kötve vele. Még, ha kellemetlennek tartod is magadat, és nem szeretsz saját társaságodban lenni, dönthetsz úgy, hogy megvonod tőle a táplálékot, és elhagyod?

Az elvetett mag olyan kicsi, és mégis oly sok virág, gyümölcs, fa, és minden egyéb dolog kel ki belőle. Megeszem mindezt, és megeszem a magot, és a mag az erőmért és megelégedettségemért és kielégülésemért van. Amikor Énemmé válok megértem, hogy a létezés velem van.

Oly sok vágy, oly sok álom támadja ezt a testet, amely tudja, hogy „én vagyok”. A létezőség megragadta ezt az öt elemből álló testet. Fedezd fel, hogy mi tartja fenn magát a testen, amely annak tápláléka.

A születés és a halál kifejezések, nevek csupán. A halál bekövetkezése csak azt jelenti, hogy a születésnek nevezett tapasztalat semmivé lesz.

K: Amikor Maharajt hallgatjuk, az a gondolatunk támad, hogy a halál nagyszerű dolog, és lehet, hogy hamarosan eljön és örökké fog tartani.

M: A halál örökkévalóságának a jelentése az, hogy Örökre Változhatatlan Parabrahman.

K: Maharaj hallgatásán kívül van valamilyen más tableta, hogy meghívjuk a halált?

M: Ha úgy döntesz végül, hogy te nem ez a test vagy, a halálnak vége lesz; a halál meg fog halni. Éppen ezért próbálj e test és elme tudatossága nélkül élni.

A test a táplálék eszenciájától függ. A táplálék az öt elemtől függ, és az öt elem annak az élete, aminek nincs neve. Ha megpróbálsz felfedezni létezőségedet – a forrást, ahonnan jöttél – nem lesz se neved, se formád, se identitásod.

K: Egy új kísérlettel próbálkozom. Akármilyen vagyok, nem szükséges leírnom, sem megneveznem, sem kérdeznem valamit.

Akármilyen vagyok, vagyok, és ennyi. Nem nézek rá semmi tőlem különállóra, csak vagyok.

M: Ha meg tudod ezt valósítani, akkor természetesen, csak csináld. Ha békét találsz, és megérted az Igazságot ezen a módon, az nagyon jó.

1979. augusztus 18.

Kérdő: Miért olyan tűnékeny, változó a megértés?

Maharaj: Az [a megértés] a test érzés függvénye. Minden ember innen kapja a tudást, de mindegyik viselkedése eltér a többiétől.

K: Én magam is ugyanabba a tudatosságba kapaszkodom, és a tudatosságban tükröződő megértés napról napra gyökeresen változik.

M: Ó, igen. Ez a tudás, az „én vagyok”, az elme-hajlam, az elme-megértés mezőjében nem marad ugyanaz. Minden pillanatban változik. Soha nem fogja egyetlen megértésen stabilizálni önmagát.

K: Tehát, nem létezik olyan, mint végső megértés?

M: A megértésnek a kezdete és a vége az „én vagyok” tudomás. A fogalmak kialakulása az „én vagyok” elsődleges fogalmával kezdődött. Ha sorra veszed a fogalmakat és elutasítod azokat, ettől az utolsó, illetve első fogalomtól is meg kell, hogy szabadulj.

K: Az elutasítás – az utolsó fogalom eltűnése révén, annak pusztá figyelése révén jön?

M: Látod az öngyújtó lángját? Megjelent, majd eltűnt; éppen, mint az. Bír ez a láng bármiféle fogalommal? Ami fogalom nélküli, az a legtökéletesebb, a legigazabb. A tanúságot kell megvalósítanod, amikor egy objektumra próbálsz összpontosítani. Tegyük fel, hogy Ramára,

Krishnára, vagy Krisztusra akarsz koncentrálni, ekkor koncentrálsról vagy figyelésről van szó. Egyedül ez az „én vagyok” tudomás.

K: Az a problémám, hogy minél jobban figyelem a tudatosságot, annál több fogalom jelenik meg az elmémben.

M: Hogyan fókuszálsz a figyelmet a tudatosságra? A tudatosságnak magának van fókusza.

K: Erre céloztam.

M: Értsd meg a tudatosságot, és juss arra a konklúzióra, hogy a tudatosság nem te vagy.

K: Nem tudok. *Nem tudok!*

M: Add fel! Bármilyen teljesítménykövetelményt támasztasz, nem fogom teljesíteni. Nem fogok megfelelni az igényeidnek. Nem fogom neked adni, akármit akarsz. Csak azt fogom mondani, azt fogom hangsúlyozni, ami vagy. Konvertálni akarod, vagyis át akarod alakítani magad valamivé: „ezzé akarok válni”, „azt akarom csinálni”. Én azt mondom neked, hogy mi a gyökered, a legbelső magod, ami vagy. Tudod, én nem szobrász vagyok, nem készítek számodra képeket, így te magad válsz a képpé.

K: Miért szükséges a tudatosság számára, hogy úgy lássa önmagát, mint amiből minden jön?

M: Tudod, hogy vagy, és szeretsz lenni, innen a szükség. Ugyan azt mondtad, hogy megértetted, de van néhány akadály valahol, nem így van?

K: Egy kártya. Egy visszatartott egy kártya.

M: Dobd el! Veszíthetsz? Add fel a játékot! Vagy hallgatsz az általam elmondottakra, vagy nem. Vagy ide jössz, vagy nem. Tudom, hogy mi vagy, hogy mi voltál az „én vagyóság”-ot megelőzően. Azóta ismerlek, mielőtt szüleid találkoztak volna. Ismerem tudatosságodat a szüleid találkozása után, hogyan alakult át a különböző fázisokban, hogyan fejlődött különböző képekké, mindezt ismerem. Tegyük fel, van egy százhuszonöt éves személy, aki gyermekkorától különböző növekedési fázisokon ment át, sok földi dolgot megtanulva. Most, akármit tanult vagy szerzett, minden elment, és ő egy ágyon fekszik, és mi marad mostanra? Csak a gyermek-tudatosság, a gyermek-tudatlanság maradt. És az is el fog menni. A mennybe fog kerülni, vagy a pokolba? Nem, a tudatlanság keletkezett, és a tudatlanság fog eltűnni.

K: A kérdés akkor az, hogy a tudatlanság az idő folyamatában tud-e csak eltűnni, vagy le lehet állítani most?

M: Még a kettő között is. Táplálék és víz tartja fenn. Ha nem kap táplálékot, el fog menni, eltűnik.

K: De Maharaj esetében elment, pedig el van látva vízzel és táplálékkal. Szóval, az a kérdésem, hogy elkerülhetetlen-e a folyamat, vagy most is vége lehet?

M: Meditálnod kell. Azt nem lehet ingyen elérni. Elkerülhetetlen, hogy a küszöböt a tudatosságon keresztül lépd át. Magadba kell szívnod, és a tudatosságnak kell lenned. A tudatosságban való lét folyamatában kijöttél belőle, és ott látod; és a meditáció az egyetlen gyógyszer.

K: Minél tovább tartózkodsz a tudatosságban, annál kevésbé tűnik lehetségesnek meghaladni azt.

M: Próbáld meg! Legyél a létezésben! Törekedj a létezésben lenni! Nem fogod itt és most megkapni. Tedd meg az első lépést: légy önmagad, legyél a létezésedben csupán. Habár, ahogyan kezdtem, én az Immanens „én vagyok” Szellem vagyok, legyél abban a létezésben a test érzete nélkül. Úgy érzed, hogy te most a test vagy, de ha a létezésben tartózkodsz, tudni fogod, hogy test nélküli vagy. De ugyanakkor azt se feledd, hogy a testre és az életadó lélegzetre valójában szükség van. Amint e három entitást [test, éltető lélegzet, és az „én vagyok” üzenet] helyesen megérted, független vagy. E három entitás tudóját nem fogják megragadni a szülők.

K: Amikor Maharaj elmerült az ő létezésébe, mit az pontosan, amit megértett, ami őt a tudatosságot meghaladottá tette?

M: Ismered a TV-t? Meditálj, és a dolog annyira kézzelfogható lesz számodra, mintha TV-t néznél. Akkor majd látni fogod: én nem a TV képernyőjén vagyok, a TV megfigyelője nem a készülékben van. A meditáció folyamatában több tudás fog ébredni, megértésre kerülni általad, és ugyanabban a folyamatban meg fogod érteni, hogy bármi is legyen, amit megértettél, az nem te vagy.

K: Ezért mondtam az előbb, hogy a tudatosság minél inkább tudatában van önmagának, annál több a fogalom, a tudás.

M: Igen, ez fog történni, egy élő kozmosz, univerzumok milliói vannak a tudatosságodban.

K: Mi a véleménye a tudóról?

M: A tudó és minden, ami tudott, mind elmennek. Semmi nem marad meg tartósnak, maradandónak. Ez az apa, anya, és te háromszög hogyan esett meg? Kutakodj felőle, meditálj rajta.

K: Hát nem ugyanaz a dolog az apa, az anya, és az én; egy áramlása csupán a tudatosságnak?

M: Ne beszélj, törekedj a megértésre. Ha beszélsz csupán az evésről, nem telik meg a gyomrod, valóban enned kell. Szavak útján szerzett ismeretek révén nem fogsz örök békét szerezni, csak Én-tudomással, Én-felismeréssel.

1979. augusztus 19.

Kérdő: Hogy érhetem el azt, amiről Maharaj beszél?

Maharaj: Tartsd emlékezetedben létezésedet. A tudat, hogy „én vagyok”, a satva gunából származik, azaz a létezéséből. Satva, rajas, és tamas: három guna játszik itt a megnyilvánulásban. A satva minősége, az eszencia, az, hogy tudod, hogy vagy, és az biztosítja számodra cselekvésednek az alapját. A rajas a motiváló tényező, ez készlet mozgásra, a tamas pedig a tehetetlenség, a megszilárdulás. Az „én vagyok” tudomás az után jelenik meg, miután a tested megszületett, azt követően a gyermekkor teste önmagától felnő, és megöregszik. Mi marad, miután az összes ambíció, az összes vágy teljesült, az összes cselekvés elvégződött, a természetes hajlamnak megfelelően?

A végén csak egyetlen dolog, az „én vagyok” marad. Tehát, egész életed során tartsd emlékezetedben annak kutatását, hogy ki ez az „én vagyok”; egyébként születésnek és halálnak nem lesz jelentése létezésed számára, mert a létezés is meg fog szűnni a test halála után.

K: A létezés meg fog szűnni a test halála után?

M: A létezés a táplálék test eszenciájának a minősége. Valójában a létezést a táplálék tartja életben, ami a tested. Minden test táplálék. A létezés érzete megjelenik a testben, majd a test lehullásával megszűnik.

Létezés jelentése szeretet, ami az én érzete. A szeretet benne foglaltatik a létezésben, és a szeretet a testtel együtt növekszik. Mivel egyre több szeretetet kell adni a létezésnek, nagyon sok megnyilvánulásra, nagyon sok más dologra van szükség a szeretet kielégítése érdekében. „Az én kényelmet akar”, a test kényelmét, és a létezést, a lét szeretetét. Ezen étvágy kielégítése érdekében kell, hogy legyen feleséged, kell, hogy legyen házad, kell, hogy legyen ruhád és más

kényelmi eszközeid, és így tovább. Ez a létezőség csak karmát teremt. Valójában senki nem született, és senki nem hal meg. A valóság az, hogy a létezőség megjelenik és létezőség eltűnik.

K: Hogyan tud működni a karma életről életre, és mi a helyzet Istennel?

M: Aki megérti az Isten szó jelentését, az maga Isten.

K: Mi marad, miután a létezőség tudomása megszűnt?

M: Nézd, az öngyújtó ég, most kialudt, de azt jelentené ez, hogy meghalt? Amikor a létezőség megszűnik, beleolvad Brahmanba, ahonnan jött.

K: Ha a létezőség megszűnik, akkor nincs karma?

M: Ha nincs létezőség, lehetnek-e cselekedetek? Amikor van létezőség, akkor van megnyilvánulás, és cselekedetek mennek végbe a tudatosság birodalmában. Nincs cselekvő. Tévesen tartjuk magunkat a cselekvőnek.

Az „én vagyokság” olyan, mint a bogyós termés egy magja. A bogyó magjában a bogyós fák egész erdeje van jelen, potenciális állapotban. Hasonlóképpen magja az „én vagyokság” a megnyilvánulásnak, amelyben a cselekvések végbe mennek, és nincs cselekvő. Hogyan alakult ki a mag a gyümölcsben? A mag a gyümölcs levének az eszenciájából alakult ki. Mit jelent, hogy a mag kialakult? A fa elrendezésének összes olyan képét rögzíti, amely már magában a fában is rögzítésre került, amely a megfelelő időben ismét egy másik fává szaporodik, de mindez csupán a magban van rögzítve. Ugyanez érvényes az emberi magra. Amikor a mag elültetésre kerül, amikor rögzíti a szülőképeit, akkor az adott mag felveszi az apa vagy anya képét, felvesz egy konkrét testi formát? Mi az elv?

Vegyük például a TV képernyőt. A képernyőn mindenféle cselekvések képeit láthatod. Ezek a már valahol rögzített képek most lejátszásra kerülnek. Tehát, még akkor sem fognak leállni, ha kiabálunk, és kérleljük őket. Ez persze nem túl jó példa. Az emberi vagy természeti magban rögzített felvételtől azonos vagy hasonló képek nőnek ki spontán módon, míg a TV felvétel az emberi intellektus képességéből származik.

K: A buddhista tanítás nem szolgál teljes megoldással. Megmaradnak olyan aggregátumok, amelyek új lényt fognak kialakítani.

M: Bármilyen is Buddha filozófiája, ezek mind különböző elképzelések, különböző fogalmak. Minden személyben idea csírák alakulnak ki, és amikor spontán kibújnak, annak megfelelően viselkednek. Azokat az ideákat követi, mert szereti azokat, őbelőle származnak.

Nincs kedvem különböző ideákat, vagy mások ítéletét követni. A megítélések közül a legjobbal Úr Krishna szolgált. Ő azt mondja, meg kell szabadulnunk saját megítélésünktől, önmagunkról alkotott saját elképzelésünkről. Ne függjünk senki mástól sem.

Most figyeld ezeket a beszélgetéseket, és valósítsd meg saját végső állapotodat. Valódi állapotod az, amit nem veszítesz el újra. Szilárdulj meg abban. Gurum végső célomat is megmutatta számomra, és én megszilárdítottam magamat abban.

Ez a létező egyre irányítja az ember figyelmét. Amikor nem az egyre irányult a figyelem, akkor az elv nem létezett? De létezett. Az elv hibátlan, és figyelem nélkül való. Nem-figyelemben az uralkodik. Állandóan.

És amit jelent – minden szerzett dolgról való lemondást a Brahmannak való felajánlásban? Mindezen tudás, tudomás, felajánlását Brahmannak.

K: Ha a test táplálék a létezőség számára, akkor úgy fogjuk érezni, hogy a test veszélyben van. Nem lesz béke, csendesség, mert szorongani fogunk a létezőség miatt, amit a test közvetít.

M: Amikor elhagyod a testedet, ki az ügyfél a béke számára?

K: Még ha nem is azonosulok a testtel, de tudom, hogy az tápláléka a létezésnek, szorongást érzek.

M: Az jó, ha óvatos vagy, és figyelsz a test megóvására, de tartsd eszedben, hogy ez a megnyilvánult test annak a tápláléknak az eszenciájától függ, amit megeszelsz.

A vegetáció eszenciájából vagy levéből keletkezik minden faj: rovarok, állatok, emberek stb. A létezésnek ezt a minőségét a lé, a vegetáció foglalja magában szunnyadó állapotban. Minden egyes fajban benne van a tudatosság. A princípium – csak tudás. Nem az a kérdés, hogy kié a tudatosság, csak létezőség vagy tudatosság létezik.

K: Különböző féle létezőségek vannak?

M: A tudatosság kifejeződése a különböző testeken különböző. Más a test alakja, más a hang, mások az ideák, más a hangzás, mások az ízek. A változatosság végtelenül sokféle.

K: Hogy lehet a létezőség különböző? A létezőség egy csupán.

M: A hang, mint olyan, az ugyanaz, de annak kifejeződése különböző eszközökön különböző. Ugyanabból a tudatosságból a Krishna test megformálódásával Krishna született; a számár ugyanilyen módon formálódott ki. A tudatosság ugyanaz.

K: A gunák attól az ételtől függenek, amit Ön megesszik, vagy azok már jelen vannak?

M: A kezdeti stádiumban elég, ha azt megérted, hogy potenciálisan minden ez tápérték. Kezdd ezzel a tápértékkel és az életadó lélegzettel, ezzel a kombinációval, és az „én vagyokság”-gal; de a későbbiekben meg kell vizsgálnod, és meg kell értened, hogy ez az „én vagyokság” hogyan jött. Le kell ásnod a gyökérig, a gyökér jelentése mula, a mula jelentése gyermek. Hogyan történt a gyermek kialakulása? Amikor a folyamat során magához a forráshoz érsz, fel fogod ismerni, hogy az „én vagyokság” magában foglalja ezt a megnyilvánult univerzumot, akár egy magot. Ahhoz, hogy világosabban megértsd, tekintsük példaként az álmvilágot. Mélyen alszol, és hirtelen megébred az „én vagyok”-ot, és ez az „én vagyokság” létrehoz egy álmvilágot. Ezt a megnyilvánult világot hasonlóképpen teremtette az „én vagyokság”. Fel fogod ezt később ismerni, az igazság keresése során. Az utolsó előrelépés az lesz a számodra, hogy ezt az „én vagyokság”-ot is meghaladod, és megszilárdulsz a Végsőben.

Ne feltételezd, hogy e szóbeli tudás megértése után bölcsesség-teljessé válsz. Arra gondolni, hogy valamivé kell válni olyasmiről, mint komoly székrekedésben szenvedni. Akármiről fejtettem ki számodra az, hogy meg kell valósulnod az Én által.

Mielőtt ez a létezőség eljött volna hozzád, te mindig is voltál, de nem voltál annak tudatában. Az Abszolút egyáltalán nem tud Önmagáról. Valódi állapotunk nem a tudás, hanem a tudást megelőző állapot.

1979. augusztus 20.

Kérdő: Az Ön filozófiája ott kezdődik, ahol a tudomány véget ér. Jőmagam a tanulmányaimat az orvostudomány terén végeztem, és egyebütt is, de miután az Ön könyvét elolvastam, alázattal borulok a lábai elé. Ki az egy, akit Ön Atmannak nevez? Ki a tudó és hol található a testben? Ha valamilyen bántalom vagy seb található a lábujjon, tisztában vagyok vele, de honnan jön ez a megértés? A nyakon keresztül a fejbe, van ott valaki, aki tudja. Hol található ez a tudás?

Maharaj: Ez a Brahma-randhra [a fej koronájának a nyílása]. Egyes Yogik oda gyűjtik minden éltető lehetőséget, és ott állandósítják magukat, de nem értik meg az alapvető princípiumot.

Volt egyszer egy nagy ember, aki hosszú időn keresztül szigorú önsanyargatást végzett; a végén egy látomás jelent meg előtte. A nagy ember nagyon piszkos volt, ezért azt mondta a látomásnak, „megtisztálkodom, majd utána találkozunk”. Amikor az ember teljesen megtisztulva megjelent, a látomás felfalta őt. Eggyé váltak, egy szépséggé, boldogsággá és örömmé. Mindazt, amit most tapasztalsz, ki kell dobni, mint piszkosot, és amibe bele kell dobni az ember tudását, létezőségét, a létezés.

K: Ez mit jelent?

M: A test nyak alatti része savanyú étel bűzével telített, de ebben a testben, amelyben a titkos lélek él: nem válik piszkossá. Itt lakik, és élete, érzékenysége, vagy tudása szétáradt az egész testben. Ez ad neked mindent, ami szép, mindent, ami illatos. Létezésed mindent átható. A négy Veda sem tudja, hogyan kell magasztalni téged.

Az „én vagyokság” cseppjében az egész univerzum benne foglaltatik. Minthogy tudsz a cseppről, lehetsz-e a csepp? Az „én vagyokság” a Parabrahmanra mutat, de nem a Parabrahman.

K: A tudatosság valós, vagy nem valós?

M: Álmodó tudatosság. Te valótlan vagy, ezért a világ sem valós. Illúzió, Maya.

K: Miért teremti az illúzió, a Maya, mindezeket a megtestesült életeket?

M: A gazda gabonát termel, hogy megegye, a Maya pedig életet termel, hogy megegye. A Maya nem életem él, hanem az élet halálán, mert e formák nélkül nem működhet.

K: A tudósok szerint az anyag nem semmisíthető meg; az mindig egyik állapotból a másikba alakul.

M: Melyik az az állapot, ahol nincs változás, amely állapot megváltoztathatatlan? Az egynemű állapot az, amelyben nincs „én” és nincs „te” – semmi sincs; csak ez az örök igazság. Mi a valódi természeted? Mivel azonosítod magad? Ha a testtel azonosulsz, a testtel együtt meg fogsz halni.

K: Megpróbálom megtörni az egóval való azonosulást.

M: Ha individuumnak érzed magad, az maga kondicionáltság; az, aki meg akarja törni a kondicionálást, maga is képzeletbeli. Hogy tudnád elpusztítani az egót, mikor nem is létezik? Az „én vagyok” tudomás az elsődleges tudatlanság, és bármilyen tudást szerzel vele, az is tudatlanság. Menj vissza a tudatlanság forrásához.

Fél tudással azt gondoljuk, hogy mélyen szántó bölcsességgel teliek vagyunk; ez egy feltételezés. Amikor gondolatok nélkül vagyunk, csak akkor vagyunk mélyen szántóak. Valósítsd meg a gondolatmentes állapotot. Ne aggódj más emberek és más dolgok miatt. Végezd a saját kutatásodat, próbáld kideríteni, hogyan történt, hogy vagy.

A megértő princípium nyelve az elme. Végül minden megértésre kerül, és aki megért, megszűnik. Sok ember megértette, és ők most békeségben vannak.

1979. augusztus 21.

Maharaj: A tudatosság rejtett vagy más módon mindenütt jelen van. Először van a tudatosság, aztán lett minden más, az ég, a föld, és minden.

Kérdő: Ez a tudatosság nem ugyanaz, mint az „én vagyok”, nem az Én tudatosság?

M: Amikor tudatosságra gondolunk, a testre gondolunk, de ez tévedés. Az eredeti állapot jelen volt, mielőtt az ébrenlét és alvás állapotai lettek volna.

K: Az „én vagyok” eltűnik a halál után, így hát nem ugyanaz.

M: Most az individuális személy tudatosságáról, vagy az univerzális tudatosságról beszélsz?

K: Az univerzális tudatosságról.

M: A tudatosság, amely uralkodik, az univerzális tudatosság. A világ abból született, és nem az individuális személyiség nézőpontjából.

K: Mi az univerzális tudatosság és az „én vagyóság” viszonya?

M: Akár a füstölő pálcika sziporkájának és az egész pálcikának a viszonya. A tudatosság, amely már akkor uralkodik, mielőtt te tudatában lennél a két állapotnak, az univerzális tudatosság. Ezt nem a gondolkodásod révén fogod megismerni, hanem amikor meditálsz, a létezés tudatossága egybeolvad az egyetemes tudatossággal, és csak ezen a módon fogod megérteni. Az egyetemes tudatosság mindig is létezett, annak ereje mindig jelen van. Az ő teremtő ereje az oka ennek a világnak, ő teremtette a Prakritit és a Purusát, és az ő lelke az individuális tudatosság.

Ő spontán, megnyilvánult, dinamikus Szellem. Nincsenek jellegzetességei. Mindent átható. Arról a védikus elvről, védikus nyersanyagról beszélek, amelyből ez a folyamat elindult. Az egyetemes életerő mindent áthat, de nincs személyisége, vagy egyénisége.

K: Hogyan lehet az ember tanúja a gondolatoknak, a fogalmaknak?

M: Ez automatikusan megtörténik. Mindig tudatában vagy a fogalmaknak, gondolatoknak.

K: Azt követően tudatában vagyok, de alatta nem.

M: Ha hirtelen el akarsz menni egy bizonyos helyre, akkor felkelsz és elmész. Tudod ezt, felmerül-e hát másik tanúság kérdése? Ma reggel leültél meditálni, és amikor a bhajanok elkezdődtek, felállt és elmentél. Az elmenés megtörtént, nem igaz? Egy másik dimenziót akarsz, hogy a tanúja légy?

K: Megint felteszem a kérdést: tudunk a tanúja lenni saját elménknek?

M: Elméd reggel arra irányult, hogy indulsz, és elmész. Ez nem tanúság?

K: Igen, tanúja tudok lenni a mozgásnak, de nem tudok tanúja lenni a gondolataimnak, a gondolkodási folyamat során.

M: A tudatosság egészként játszik szerepet, nem létezik cselekvő. Cselekvőnek tekintjük önmagunkat, és ezért akarunk a tanúja lenni, amit nem lehet megtenni. Ezért hát tartsd magad a Guru szavaihoz, amelyek a következők: Te vagy a mindent átható finom princípium, amely finomabb, mint a tér. Azonosítsd magad azzal.

K: A személy meditáció, szamádi stb. révén akarja a békét megvalósítani, de ez egy időleges béke, mivel, ahogy Ön mondja, a test szüleménye. Hogyan érhető el az örök béke?

M: Tanúja vagy a békének, így béke és a tanúság létezik. Létezz. Ha eljön az ideje, ez a béke és a tanúság el fognak távozni. Ami marad, az Abszolút. Ez nagyon kifinomult, az utolsó stádium. Nincs semmilyen kézzelfogható dolog, amit a durva érzékekkel meg kellene érteni. Az csak tapasztalható.

Miután meghallgattad e beszélgetéseket, menj utadra, és mondd el az embereknek, „Az Isten szerelmére, ne menj oda! A fejem teljesen összezavarodott, ez az egész egy zűrzavar. Akármit is érzékelttem, akármit is megértettem, mind elveszett!”

K: Egyesek tudatában vannak elmúlt életeiknek. Hogy lehet ez?

K: Azért, mert hisznek benne. Olyan ez, mint a politikusok ígéretei, mindez beszéd csupán.

K: A tibetiek azért választják meg Lámájukat, mert ő egy reinkarnáció.

M: Ez egy tradicionális fogalom, és mi nem jegyzünk meg ilyen fogalmakat. Ha valamilyen választ akarsz, azzá a fogalommá fogunk válni, amellyel a halál időpontjában foglalkozunk. A fogalomnak megfelelő konkrét formát fogod felvenni.

K: Ha a halál pillanatában Isten fogalma tölt el, akkor Istenné válok?

M: De arról is fogalmadnak kell lennie, hogy miféle Isten! Négykezű, háromfejű, vagy tízfejű!

Az a baj, hogy fogalmaidból és ideáidból valamilyen hasznot akarsz származtatni. Ne fordíts semmilyen gondolatot a saját hasznodra. A gondolat iránti felelősség nélkül érts és maradj.

Lehetetlen, hogy hétköznapi szükségletekkel, illetve intellektusokkal bíró emberek idejőjjenek. Kell, hogy legyen egy fejlett lélek, aki elgondolja az idejövetelüket. Ez itt naponta jön. Mit gondolsz, ez az individuum szükséglete, vagy a test szükséglete? Nem. Ez azt jelenti, hogy a lélek vissza akar térni a forrásához. A nagy szent Tukaram azt mondta: „Vissza akarok térni anyám hazába.”

K: Mesélt valaki nekem egy tapasztalatról, amit a Maharajnál tett látogatása után tapasztalt...

M: Néhányaknak, akik jártak, voltak bizonyos tapasztalataik, és ők Maharajt „nagyak”, stb. nevezik. Kit neveznek ők nagyak? Én semmi vagyok, teljességgel üres vagyok.

K: Hogy lehet ebből az ördögi körből kilépni?

M: Ez az örvény magával ragadott; ha ki akarsz kerülni belőle, a középpontba kell menned. Merülj mélyen bele. Ez az élet halál, újjászületés stb. ördögi köre, a tudatossággal kezdődött. Próbáld megérteni a tudatosságot, és a megértési folyamat során annak hátterévé, alapjává válsz.

1979. augusztus 22.

Kérdő: Úgy látom, hacsak nincs bennem egy központ, nem tudom irányítani magam. Miután elértem a központot, sajnálatos módon egy pszichés kondíció jelent meg. A testemben bizonyos érzékenységek, bizonyos dobogások vannak, kellemes vagy kellemetlen érzéseket okozva számomra. Szeretném tudni, hogy miért van ez.

Maharaj: Ezek az érzések azért merülnek fel, mert az öt elem kettősséget teremtett. A kettősség egyfajta zűrzavart és ellentétet is jelent, ezért akárhol vannak elemek, veszekedés támad

közöttük; ezért okoznak ezek számodra kellemes vagy kellemetlen érzéseket. Akármit eszünk, annak kellemes vagy kellemetlen tapasztalatok a velejárója. Akármilyen egyetértés vagy ellentét van az öt elem között, mindenkinek el kell azt szenvednie.

A Védák elmondják számodra a viselkedés módját: elengedhetetlen, hogy a személy megértse ezeket a szentírásokat, mert egyfajta utat kínálnak, hogyan kell viselkedni, hogyan kell irányítanod magadat.

Olyan gyönyörű, olyan csodálatos, hogy a lényeg felvette rajtad keresztül az „én tudom” formát, és a tudatosság megjelent a testben az „én vagyok” formában; és követve a tudatosságot egy nagy számla szintén megnyitásra került.

K: Hogyan tekint ránk Maharaj?

M: Én az egyetemes élet ismerője vagyok, és rád is úgy tekintek, mint magamra, de tudom, hogy te nem tudod, mi vagy. Tisztában vagyok veled, hogy milyen platformon állva beszélsz, és azt is tudom, hogy mi a természeted.

Ha Jnanivá válsz, akkor egyfajta büszkeséget érzel: „én” elértem, „én” megcsináltam – de ez nem marad fenn tartósan. Minden élet egyetemes élet, individuumhoz semmi köze. Nincs értelme büszkének lenni rá, akármit tudok „én”, vagy akármit tettem az életben „én”.

K: Amit Maharaj az érzéknek nevez, ugyanaz, mint az értelem?

M: Mindez Egy, de akármilyen van, azt a gunák tették tisztátalanná: az a létezőség állapota, az „én vagyok” tudomás.

K: Az intelligencia nem rendelkezik egyfajta belső irányítással?

M: Minek a belsője? Mire irányítod a figyelmedet?

K: Az emberi testre. Az ember tapasztalja ezt az érzéket, vagy intelligenciát, és egyúttal sok olyan dolgot is tapasztal, amelyek hamisként jelennek meg, amelyek még mindig elemi formában vannak. Egy csomó problémát teremt. Hogyan kezeli az ember ezeket?

M: A részecske, amelyből ez a születés létrejött, elemek *crore*it¹ tartalmazza. Hunyd be a szemed, és látni fogod: ez a részecske a magja az egész univerzumnak, ez a legkisebb, atomi méretű, és mégis univerzumok *crore*i vannak a magon belül.

K: Együtt kell velük élni, és nem kell csinálni velük semmit? Nem tudjuk kihasználni a lehetőségeket?

M: Mit akarnál csinálni? Mielőtt megennéd az ételt, tudsz csinálni vele valamit, de ha egyszer leért a gyomorba, mit tudsz csinálni vele? Bármilyen csinálsz az étellel, azt a tudatosság teszi. Mit csinálsz? Tapasztalni próbálsz az álmvilágban.

K: Nem, számomra nem létezik semmiféle álmvilág. Én magam gondolkodom, az elemek, amelyek bennem vannak, ebben a testben vannak; én cselekszem onnan.

M: Emiatt még sok születés fog bekövetkezni. Te nem a test vagy, neked nincs személyiséged, te az egyetemes élet vagy. Ez az egész az egyetemes élet. Miért tartod magad individuumnak, és szenvedsz?

¹A *crore* indiai/pakisztáni számítási egység = tízmillió, vagy 100 lakh.

1979. augusztus 23.

Maharaj: Mióta viseled ezt az öltözéket [okker köntös]?

Kérdő: Huszonöt éve.

M: Ráébredtél az Énedre?

K: Nem vagyok ráébredett. Én csak – az Ön szavaival szólva – a sötét dzsungelben vándorlok, ide-oda menve.

M: Ki az, aki ezt mondja?

K: Valószínűleg az Én.

M: Ne feledd, bármit is neveznek Istennek vagy Ének, a testben van, és amíg **Ő** ott van, a létezőség is ott lesz. Amikor a létezőség nem lesz ott, nem lesz ott Isten, és Én sem. Ha meghal valaki, akkor nem az Én változik holttestté, hanem a test.

K: Ez igaz. Tudja, elméletileg értem mindezt, ismerem, úgy, mint egy filozófiát, de az üresség tapasztalásától, a Valóság ismeretétől elképzelhetetlenül messze vagyok.

M: Bármit is neveznek Istennek vagy Ének, az létezik, mert a létezőség, az „én vagyok” érzése létezik. Az az alapvető princípium, a minden tudás mögötti alap, de te a testtel azonosulsz.

K: Igaz.

M: Ahol nincs lélek, ott nincs Isten, és amikor te nem vagy, akkor létezőség érzésed sincs, semmi sincs.

K: Értem ennek az elméletét. Elég sok könyvet olvastam. De hogyan lehet ezt megvalósítani?

M: Amikor megérted a szavaknak a jelentését, fedezd fel, ki az, aki megérti.

K: Tudja, ez jelenti a szakadékot, tudni nagyon nehéz dolog.

M: Ami holttestté fog válni – azt nevezed úgy, hogy „én”. Ez jelenti az általad elkövetett bűnt, és a közted és a tudás közötti akadály.

K: Ez a különbözőség; ezt a szakadékot kell áthidalni.

M: Mindezen szavak teljesen fölöslegesek. A fény, a tudás fénye azért van, mert te vagy, és amikor te elmész, a tudás fénye ki fog aludni. Gurud nem beszélt neked erről?

K: Ez ugyanaz, mint ha azt mondanám, hogy ez a cukorka édes, megízleltem ez által?

M: Gurud nem beszélt semmi olyasmit, amiről itt hallasz?

K: De, de igen.

M: Ez azt jelent, hogy nem értesz egyet vele. Nem bízol meg benne.

K: Egyetérték vele, megbízom benne, de lehet, hogy híján vagyok az erőfeszítésnek.

M: Nem vagy híján semminek! Önmagadat holttestként, testként értelmezed. Te az vagy, ami semmivé fog válni?

K: Tudom, hogy nem.

M: Akkor miféle sadhanát fogsz véghezvinni? Ha nem az vagy, ami meg fog szűnni, akkor nem fogsz meghalni.

K: Értem a helyzetet – nincs róla szó, hogy ne érteném.

M: Miért vándorolsz akkor?

K: Keresek valamit. Meg akarok találni valamit, amit még nem találtam meg.

M: Azt mondd, érted, és mégis azt mondd, hogy nem érted el; most akkor hazudsz?

K: Nem ismerem magamat. Tudja, számomra nekem ez mind létezik, tudom, Önnek nem kell keresnie. Ön egyhelyben ül, a saját otthonában, és tudja; de nekem még meg kell azt találnom. Így hát a gondolat eléri, hogy keringjen, a megtalálás türelmetlensége hajt egyik helyről a másikra, amíg meg nem találok valamit. Nos, még nem találtam meg. Azon a napon, amikor megtalálom, én is azt fogom majd mondani, „igen, belül van.”

M: Amikor becsukod a szemed, belül Ganesant [sötétség] látod az „én vagyok” érzéssel, és amikor kinyitod a szemed, ugyanaz mutatja meg neked, hogy mi van kint. Ne gondold, hogy te hajtod végre azt a cselekményt. Minden a te aktív részvételed nélkül jelent meg.

K: Ez a filozófiája ennek, de csinálni ezt nehéz, nagyon nehéz.

M: Miért nem fogod fel, amit ez közvetít? Mi haszna, hogy egyik helyről a másikra vándorolsz? Beszennyezed az okker köntöst.

K: Igaz.

M: Tudod, olyan csodálatos a lelked, olyan nagy, és olyan tekintélyes, hogy ha leülsz a kopár földre, akkor az gyönyörű virágokkal lesz tele. Nem érted a saját nagyságodat, a tudományt, hogy te vagy, a létezésedet.

K: Nem, nem vagyok nagy. Nagyon csekély vagyok, nagyon kicsi.

M: Mi a csekély, és mi a kicsi? Mi van a te létezésed nélkül? Még ha nagy bűnbánatot gyakorolsz, akkor is legfeljebb a testedet bünteted. Meg tudod büntetni a létezésedet?

K: Nem.

M: Amikor egy embert akasztófára húznak, a lelkét, a létezését fel tudják akasztani? A test kerül felakasztásra. Esetleg büntetni tudod a létezésedet?

K: Nem.

M: Ő tehát se nem csekély, se nem kicsi. Ő élvezi az összes csodálatos minőséget, de tökéletesen független, semmi nem szennyezi be. Tudod, az öltözéked azt mutatja, hogy te rendelkezel azzal. Mi nem viselünk ilyen öltözetet. Engem senki sem nevez Mahatmának.

K: Nem vagyok Mahatma.

M: Akkor miért viselsz ilyen ruhát? Ne azon aggódj, mit mondasz másoknak ilyen ruhát viselve, hanem élvezd az „én vagyok a nagy Mahatma, én vagyok a legnagyobb mindenek között” érzését. Mivelhogy tudsz, és mégsem élvezed a tudást, ez olyan bűn, ami miatt szenvedned kell. Ha egy nagy lélek, egy Mahatma, boldondnak nevez téged, neked el kell szenvedned azt. Ha a Mahatma bárkit boldondnak nevez, el kell annak szenvednie, és te valami olyannak nevezed az Énedet, ami nem intelligens még, nem ismered. Ez az a bűn, amit elkövettél. Visszaélsz a nagy lelkeddel.

Nem akarok tanítani senkinek semmit sem; én csak tükröt tartok azoknak, akik idejönnek. Odaállítalak a tükör elé, és nézd meg magad. Képet kell, hogy kapjál magadról a fényben, amely saját Énedből sugárzik.

A bhajanokban azt mondjuk: „csukd be a szemed, és lásd, hogy mindenütt Ő van, mindenütt – kívül, belül, fent és lent”, és ezt meg kell tapasztalnod. Ha Isten nem tartózkodna a testedben, akkor nem léteznél.

K: Igaz. Ezzel a tiszta éleslátással Maharaj látni és beszélni képes. Én tudok beszélni, de látni nem.

M: Ha nem ismered fel Őt most, ebben a születésben, több ezer születés sem adja meg a számodra a lehetőséget, hogy felismerd. Megpróbálnád megragadni Őt koncentrált figyelemmel, legalább most?

K: Próbálkozik az ember.

M: Ki ez az ember, és ki próbálkozik? Miért törődsz másokkal? Mi van veled, ezt én neked címezem?

K: Ez ugyanazt jelenti számomra, mint ahogy már megválaszoltam. Ez az Ének van címezve, és az Én válaszol.

M: Nem azt kérdeztem, hogy mit csinál az Én. Azt kérdezem, mit csinálsz te magaddal?

K: Mi a különbség? Az Atma és az én két különböző dolog?

M: Tudod, amikor beszélsz, akkor a tudatosságra utalsz, ami a testedre korlátozódik. Ha az egyetemes tudatosságra utalsz, az az Atma, vagyis Isten. Tegyed tehát egyértelművé, hogy önmagadra korlátozottként, vagy mint korlátlanként utalsz.

K: Korlátozott vagyok. Amint azt már mondtam, értem én, hogy azt kellene mondanom, hogy korlátlan vagyok. Azon tudás alapján, amivel rendelkezem, amelyet tanítóm adott át számomra, korlátlan vagyok; és mégis tudom, hogy korlátozott vagyok.

M: A testtel azonosulsz, ezért vagy kondicionált.

K: Igaz. Ezt értem. Tudom, hogy túl kellene jutnom rajta.

M: A megnyilvánult testtel való azonosulásod miatt veszítetted szem elől valódi természetedet. Mindig tudatában kell lenned Annak. Ez a tudatállapot természetes dolog, csak ne szakadj el tőle.

Tudod, én itt nem leplezem le a tömegek számára a Védák szellemi mutatványát. Ezt tegyék meg mások, akik test-elmében kontárkodnak.

K: Oly sok tudást nyomtatnak ki és terjesztenek itt, ott, és mindenhol; mégis azt kell mondjam, hogy az emberek többsége sötétségben él, mindezen tudás ellenére.

M: Én nem kérek senkit arra, hogy egy adott utat kövessen. Én csak elmondom nekik, hogy mik ők, az ő természetes, spontán állapotukban. Szilárdulj meg ott, a létezőségben.

K: Ezek pontosan ugyanazok a szavak, amelyeket Baba is használ. Csak legyél.

M: Huszonöt évig szolgáltad, miért tagadtad meg őt?

K: Nem tudom.

1979. augusztus 25.

Kérdező: Eléggé össze vagyok zavarodva, de azt hiszem, az a legjobb, ha először meditálok.

Maharaj: Semmi haszna nem lenne; amíg kérdéseid vannak jobb, ha kijönnek belőled. Elnyomásuk sehová nem vezet.

K: Szükség van az elme elcsendesedésére?

M: Te az elmét megelőző vagy. Ne figyelj a gondolatokra, a tudatosságot figyeld. Gondolatok mindig áramlani fognak, az életadó lélegzet miatt. A gondolatok akár hasznosak is lehetnek számodra, hasznukat veheted.

K: Elérhető az elme csendességének állapota?

M: Igen, ezt az állapotot tapasztalod mély alvás idején is. Meditáció révén érheted el.

K: Nem bonyolult ez a folyamat?

M: A legnagyobb figyelem tanúsítása révén elmerülsz Énedben. Az által el tudod ezt elérni, hogy figyelmedet kizárólag az „én” tudatosságra fordítod. A testre ne figyelj, csak az „én vagyok” érzésére.

K: Van más ilyen út is? Minden individuumnak megvan a saját útja, nem?

M: A te heves vágyad az, hogy megismerd Énedet; én a közvetlen útról beszélek neked.

K: Melyik az?

M: Én csupán megmutatom neked azt, ami a szavakat megelőzi. Semmilyen tapasztalat nem örök, így nem lehet az igazság.

K: Az emberi természet mégis bepillantást nyer az Istenibe.

M: Az emberi természet hazug.

K: De Ön sem tagadhatja az emberi természetet, vagy igen?

M: Az emberi test nem minősége az Ének.

K: Tükröződése annak.

M: Az „én vagyokság” érintése teljes magányban jelenik meg. Csakúgy, ahogy egy apró magban az egész fa megtalálható, az „én vagyokság” tartalmazza az egész teremtést.

K: Maharaj képes a mi tudatosság szintünk látására?

M: Nem, mivel nem identitásként látlak benneteket.

K: De a tudatosság szint realitás, nem csupán koncepció.

M: Ezt a saját tapasztalatod alapján mondod? Ezek elképzelések csupán. Hogyan mondhatnád, hogy a füstölő tüze fejlődést mutat? Az vagy van, vagy nincs.

K: Különböző szakaszai vannak, amíg ki nem huny.

M: Amikor a végén kihuny, marad utána valamilyen fejlődés? Ami elment az elment. Akár a férgek a tehén trágyában, amint a tehén trágya kiszárad, végük, akármennyit fejlődtek.

K: De Maharaj nem féreg.

M: Nincs különbség; a tudatosság a táplálék anyagának eredménye. Bármilyen is a táplálék formája – ember, majom, vagy féreg – nem számít; a tudatosság a táplálék anyagának eredménye.

K: Miben különböznek pontosan a jiva, a Brahma és az Abszolút?

M: Távolítsd el a neveket és megérted. Ezek mind fogalmak, szavak kaotikus zűrzavara, semmi más. Bármit mondok neked, ez a tudás végtelen, nincs kezdete, és ezért nincs vége. Mindez az öt elem terméke, és az elemek, az űrt is beleértve, szubsztanciák. Az űr olyan, mint a sötétség, a semmiség, mint az éjszaka. Az életadó lélegzet vibrációként jelenik meg benne.

Ez a test automatikusan, akaratom ellenére jelent meg számomra, és ezért zavarodott lettem. Amit tapasztaltam – én nem az anyag vagyok. A létezőség minősége, a tudatosság, amely az anyag terméke, ki fog aludni, és ismét visszakerül az atmoszférába, és a ciklus folytatódik. A létezőség belegabalyodott az anyag állapotába, de nem fog az anyagban maradni, gondoskodni fog róla, hogy visszatérjen az abszolút finomság állapotába.

1979. augusztus 27.

Maharaj: Az igazság időtlen, és leírhatatlan. Akárki is legyen, aki abban él, és akármit is csinál, vitathatja az égő az Igazságot, amely örökké létezik? Az Igazságot senki nem tudja vitathatni.

Időnként egy nagy hullám söpör végig rajtam, és úgy érzem, hogy mindent meg kell tisztítanom. De amikor megpróbálom a figyelmemet erre fordítani, tudom, hogy semmit sem tehetek, hogy megváltoztassam az alapvető Igazságot.

Látom, ahogy tudatosság létrejött, és ahogy a tudatosság az éterré válik, valamint a táplálék maga is, és mindketten semmivé válnak; így hogyan lehetne változtatni?

Ami itt történik – a lombok, a fű, és a növényzet eszenciája megevésre kerül, és egy másik tudatosság jelenik meg ez által. A tudatosság a megemésztett táplálék lényege, és a táplálékkal együtt a tudatosság is eltűnik.

E korlátozott tartamú élet folyamán már sokan voltak, aki a szentírásokat vizsgálták, vezekeltek, és meditáltak. Bármilyen gondolat lett ennek az eredménye, több ezer kötetet töltött meg. De amint a figyelem a tudatosság szubsztrátumára rögzítődik, semmi nem marad.

A tudatosság az öt elem, a test származékaként a létezőség minősége, az „én vagyok” tudatossága. A létezőség állapota meg fog semmisülni.

Tudatában vagyok annak, hogy megannyi világegyetem jön is létre, és pusztul is el, én akkor is élek. Mindezt látom, tudom, és értem. Igen, tudom, hogy mindig voltam, örökké, és maradandóan. Bármi történt, én itt vagyok, mindig jelenlévő módon.

Kérdő: Nagyon aggódom az életem miatt, nem vagyok nyugodt.

M: Halhatatlan vagy, nem fogsz meghalni; de hagyj fel a jelenlegi értelmezéssel, amivel az élethez kötődsz. Csak egyetlen dolgot kell csinálnod: ugyanannyira törődj másokkal, mint amennyire magaddal törődsz. Viselkedj úgy, mintha ők mind a teid volnának; mindössze ennyit tehetsz. Nincs szükség semmilyen különleges út követésére, mind ugyanaz. Gondolj arra, ami a világegyetem központja; ne hagyj semmilyen módon elkóborolni a figyelmedet e létezés tudomásától, az „én vagyok”-tól.

A Szentek és Bölccsek sok korábbi életet feltételeztek, de azok életek csak arra az adott időszakra korlátozódtak. Mindezek a létezőségek tudatlanságon jelentek meg, és az egész tudatosság a tudatosságot tudatlanságon keresztül élvezi, ami tudatlanságnak az eredménye. Ha felhagysz a tudatlanság révén szerzett tudás büszkeségével és az egóval, akkor minden világgá válik.

Van valamicske tapasztalatod, és megpróbálsz előnyt kovácsolni belőle, de jegyezd meg, bármit is fordítasz a hasznodra, végső soron ártalmassá fog válni számodra. Ahol haszon van, ott haszontalanság is van a kettősség világában.

Bármi is legyen, amit szeretsz, ártalmassá fog válni számodra. Bármi is legyen, amit a legjobban szeretsz, a végén a legártalmasabb lesz számodra, még ha a Paramatman is. Bármi jelenik számodra tudásként, és megpróbálsz azt megérteni, és szereted azt, nagy szomorúság okává válik számodra.

Amikor megérkezel a Parabrahman állapotába, nincsenek vágyak, szeretem, vagy nem szeretem dolgok. Az a Niskama Parabrahman.

K: Mi az a Niskama Parabrahman?

M: A Niskama [vágytalanság] Parabrahman miatt jelent meg ez a megnyilvánulás, és csinál neki tetsző dolgokat. A megnyilvánulás a Sakama [vágy], de annak támogatója a Niskama.

K: Ha el akarom érni azt az állapotot, ez azt jelenti egyúttal, hogy kedvelem is azt – nem törődök vele, mi történik, hadd történjen?

M: Ha az elme közvetítésével akarod ezt megvitatni, örömmel gondolsz ki mindenféle jelentést. De akármilyen történik, korlátai vannak. Mindez korlátozott tevékenység.

Ha meg akarod tapasztalni, ragaszkodnod kell Énedhez, saját Atma-premádhoz [Én-szeretet]. Ne hagyj el egyetlen pillanatra sem. Ragaszkodj hozzá. Ne Istenekhez és Istennőkhöz imádkozz, csak az Egyet tekintsd. Tartsd a tudatodban az „én vagyok”-ot, és e ragaszkodáson keresztül meg fogod ismerni az állapotot, amit el akarsz érni.

1979. augusztus 28.

Kérdő: Sok ilyen énemé váló táplálékról szóló beszédet hallottam már, de a lényeg nem túl világos számomra. Mit jelent?

Maharaj: A szerves lények, legyen az rovar, vagy ember, a tápláléktól függenek. Mindezek a virágok, ez a lombkorona, mind a mi korábbi állapotunk. Ebben az állapotban voltunk ezt megelőzőleg, és emberi testünk a létezés élvezete érdekében felvett testek eszenciájából alakult ki fokozatosan. Az „én vagyóság” csupán minősége annak a táplálék testnek, amelyet „én”-nek nevezünk. Semmi máshoz nincs köze. Ennek a létezésnek a tiszta és egyszerű minősége.

K: Lehetséges-e egy táplálékból származó lény számára, hogy valami eredetit, valami teljesen más dolgot cselekedjen?

M: Ramakrishna Paramahansa addig sanyargatta önmagát, míg nem magává Jagadambává [az egész világ Anyjává] vált; mások is gyakoroltak önsanyargatást, és megértették az Igazságot. Amikor felismerték az Igazságot, mit tehettek volna? Oly sok nagy ember jött, és milyen változást, miféle más dolgot vihettek volna végbe? Akármi történt, akkor történt, amikor nem voltál tudatában. A tudás a tudatlanságból, vagyis a tudás teljes hiányából jött, és ami végtelen idők óta történik, semmilyen más módon nem történhet.

K: Elmém, intellektusom és megértésem megváltozott, és azt gondolom, hogy Maharaj, valami teljességgel újat ad nekem. Ad, vagy sem?

M: Bármiféle változás vagy módosulás megy végbe elmédben, vagy intellektusodban, én semmi olyat nem csinállok, ami más lenne. Amit újdonságként eléd tárok csupán az, ami végtelenül ősi. Nincs szó semmiféle újról.

A kérdések és válaszok során, még ha dühössé válsz rám, sem fogok abszolúte semmit mondani neked. Amikor az anya ölébe veszi három hónapos gyermekét, megüti, vagy megveri talán, mert beszennyezte ruháját? Csupán karjaiban tartja, és dédelgeti gyermekét, és csak azt követően tisztítja meg önmagát, hogy a gyermeket megtisztította. Így nézek rátok, pontosan így, még ha a testetek hetvenöt éves is.

K: Nagyon tisztán látom a problémát, és az a hasonlat jut az eszembe, hogy én olyan vagyok, mint egy művész. Minden alkalommal, ahogy festek valamit Maharaj azt mondja: „Látom a kapcsolatot”, és emiatt dühös leszek, és talán hozzá is vágom a festményt. De őt ez nem érdekli, továbbra is mosolyog.

M: Amikor az életadó lélegzet és test kombináció jelen van, ez a létezőség jelen van. A létezőség nem hal meg. Tekintsük a harmónium játékot: a harmóniumban lévő levegő miatt hang keletkezik; ha a zenész elveszi a kezét, a levegő eltávozik, és ezért hang sincs. Meghalt a hang? Csupán eltűnt.

K: Mondja meg nekem, hogy mi a valóságos kapcsolat köztem és a lét minősége között.

M: A létezőség valóságos lényege az „én vagyok” tudomás és te még mindig arról beszélsz, hogy „mi a kapcsolat?” Az „én vagyok” tudomás maga ennek a testnek, vagy táplálék eszenciának a minősége.

Senkit sem, akárki jön is hozzám, úgy tanítani, mintha halandó lenne. Úgy nézek rá, mint halhatatlanra. Sok általános iskolai tanár van a világon, aki tanítani tudja az ábécét. Még ha csak egy apró injekciót vagy falatkát adok neki, hogy megtudja, ki ő, az „én vagyok” tudomás mögötti princípium akkor is elegendő lesz számára.

K: Az emberek azt mondják, pártatlanul kellene cselekednünk. Mi a pártatlanság?

M: Ha meg akarod ismerni a pártatlanságot, olyannak kell felismerned a személyiséget vagy individualitást, mint ami szertefoszlik.

K: A személyiség annyira hozzám kötődik, hogyan tűnhetne el?

M: Fedezd fel az Én jelentését. Törekedj minden lehetséges eszközzel az Én jelentésének a megértésre. Mielőtt ez az „én vagyok” tudomás megjelent volna rajtad, teljesen független voltál. Amint ez a tudás rád virradt, minden körülötted lévő dologhoz kötődni kezdted. Csak a hamis „én” az, ami kötődik. Minden csupán történik, a hamis „én” pedig megkaparintja a cselekvés hitelét. Te a tudó vagy, nem a cselekvő. Adok egy tanácsot: ne tégy semmit mások sérelmére, ez minden. Lehetséges, hogy se szívességet, se jót nem teszel számukra, viszont ügyelj rá, hogy ne okozz kárt senkinek. És az is a tudatosság terében van. Azon túl semmi nincs.

Ha tudásod az egész világra kiterjed, és ezer évig élsz, hogy ezt a tudást élvezhesd, ne feledd, hogy az ezer év végeztével ez az egész tudás semmivé válik. Még ha ezer évig áll is fenn ez az atom, ki kell, hogy derítsd, mikor ért le a toll hegye, hogy megnyissa ezt a számlát.

K: Mi nyitja meg a számlát?

M: A tudatlanság. Ganapati [tudatosság] az entitás, amely a születések százainak a számláját megnyitotta. Mindezen számlák nem mesélnek neked Ganapatiról. Neked kell felfedezned a tudatosság forrását.

A Maya az egy előtt van. Ezt a számlát az egy nyitotta meg, aki egyel kezdte a számlálást. A számoláshoz kell, hogy legyen valaki, aki számol, akinek tehát lennie kellett, mielőtt bármiféle szám lett volna; Mula-Maya, Ganapati vizsgálja ezeket. Ganapati az ősi hang Ura; hang és szó azonosak. Aki megérti a Ganapatit, az Brahman.

A mai téma egyszerre nehéz és nagyon egyszerű. Bármilyen rajtad kívüli dolgot meg tudsz tanulni, de az Én megragadása elég nehéz. Amint megragadod, amint tudatában vagy saját létezésednek, nem fogod elfelejteni.

Ameddig élsz, élj bátran, mert senki sem teremtett téged. Saját fényed által élsz. Különösen élj az Én iránti bizalommal.

1979. augusztus 31.

Maharaj: Melyik országból érkeztél, és ki irányított ide?

Kérdő: Amerikából jöttem. Jártam egy-két ashramban és találkoztam olyanokkal, akik meséltek nekem Maharajról, így hát eljöttem. Már évek óta tanulmányozom a különböző filozófiákat.

M: A filozófiák tanulmányozásának egyáltalán semmi értelme. Ha nincs egy tükröd, amelyben láthatod magadat, mi haszna van?

K: A tükör az, amit keresek.

M: Az eddigi tükreid mind haszontalanok.

K: Nem, nem haszontalanok. Éppen, hogy tükör részek, amelyeket egy valóságos nagytükörré rakhatok össze.

M: Képes vagy véghezvinni mindezt?

K: Nem, nem igazán.

M: Egy állandó izgatottság van benned, hogy „te vagy”. Ez a viszketegség okoz minden bajt, mert nem tudod pontosan, hogy mi vagy. Ez az, amiért egyik helyről a másikra vándorolsz, keresed a senkit. Először fedezd fel, hogy mikor kezdődött ez a viszketés. Csak ülj itt és hallgass egy darabig, majd aztán tegyél fel kérdéseket.

K: Maharaj azt mondta, hogy minden a táplálékból keletkezik, és azt is, hogy én vagyok a teremtője mindennek. Most nem tudom, hogy én vagyok a mindennek teremtője, vagy én egy olyan valami vagyok, ami a táplálékból keletkezett.

M: Anélkül, hogy bárkit megkérdeznél, minden tudás, amit magadról nyersz, abszolúte helyes.

K: Nehézségeim vannak.

M: Az minden nehézségen túl van. Aki tud a nehézségekről, az túl van azokon.

K: Hatalmas boldogság érzés támad bennem, amikor Maharaj szavait hallgatom.

M: Ennek a pillanatnyi boldogság érzésnek egyáltalán semmi haszna.

K: Lehetséges, hogy nem találtam meg, de boldog vagyok, hogy hallgathatom.

M: Mindezek a te ideák, hozzád kötődnek. Amint megérted, hogy nincs tudás, hogy mindez tudatlanság, akkor vagy a valódi szinten. Az az ideád, hogy én tudással rendelkezem; de ez egy idea csupán. Őszintén szólva, semmiféle tudás nem létezik. Ez minden képzeletet felülmúl, nincsenek attribútumai. Egyáltalán nem lehet elképzelni.

A tudás nélkül valóban nagyon boldog vagyok. Eلسzórákozva a gondolattal, hogy „minden tudás az enyém”, az napról napra növekszik, de ebben a tudásban nincs béke, nincs semmiféle élvezet. Több különböző sajátosság van, amellyel ez a tudás hevesen összefonódik, de én nem a tudás vagyok. Minden emberi lénynek azt mondom, hogy szent kötelessége ismereteket szerezni, de arra a megértésre fog jutni, hogy a tudásnak egyáltalán semmi haszna a végső cél elérésében.

K: Mi Isten?

M: Minden, amit láatsz, Iswara [Isten].

K: A világot látom magam körül.

M: Minden Iswara, még a legcsekélyebb méretű atom is Iswara. Egy olyan nagyvárosban, mint Bombay a csatornák tele vannak szeméttel és piszokkal, ami szagot áraszt egy darabig körülötted; aztán elszáll, az ég felé. Az ég örökké ott van, egyáltalán nincs szaga, tiszta és mocsoktalan. Csupán az emberi test tisztátalan. Az idő előre haladtával ez a test távozni, a tisztátalanság nem fog bűzleni többé, teljesen tiszta lesz az ég, semmi nem fog visszamaradni. De te napról napra megkötöd magad a fogalmi elképzeléseiddel: „születtem”, „újra fogok születni” stb.; és teljesen benne fogsz maradni a nyomorúságban.

K: Hogyan tudok kikerülni belőle?

M: Hogyan tudnál kikerülni belőle, ha nem tudod, mi vagy?

K: Azt látjuk, hogy az ég és a nap gondját viselik a földi tisztátalanságnak. Ki mondja meg, mi fogja gondját viselni az én tisztátalanságomnak?

M: Nem fogsz semmiféle tudást átvenni. Tele van a raktár ilyen fogalmakkal és ideákkal. Mindegyikük tisztátalanság, és ezzel kötöd magad a születés és halál kerekéhez.

K: Nem minden fogalom tisztátalan; néhány közülük nagyon szép.

M: Tartsd észben, hogy azok benned keletkeztek, aki végső soron a tisztátalanság terméke vagy. A fogalmak kötegbe foglalásával foglalod el magadat a világban. Te nem az „én” vagy, aminek az a megszabott mintája, hogy „én így és így vagyok”. Te annak az „én”-nek a bázisán működsz, ami nem létezett a születés előtt, és nem fog létezni a test halála után. Az „én” korlátos idejű, ezt biztosra veheted. Lépj túl a fogalmakon és válj idea-mentessé.

1979. szeptember 1.

Kérdező: Nekem úgy tűnik, hogy éppen Maharaj tartja fenn a fogalmakat a számunkra adott magyarázatai által.

Maharaj: A fogalmaknak ezt az egész ciklusát te teremtetted, mivel te rendelkezel az „én vagyok” fogalommal, amit neked magadnak kell gyökerestől felszámolnod.

K: Miért kell megteremteni ezt az egész elkülönülést? A minden olyan létezőtől való elkülönülést, aki tőle különbözőnek feltételezi magát? Ez további fogalmakat teremt.

M: Csak azt mondja, hogy én nem ez vagyok. Amikor mélyen alszol tapasztalsz-e bármiféle örömet és fájdalmat, születést és halált? Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy az „én vagyok” fogalom elenyészett.

K: Kíváncsi vagyok, vajon a Maharajal való kapcsolat függőséget eredményez? Mit nevezünk lustaságnak?

M: Ez a tudás tele van élettel; hogy lehet lusta valaki? Nevezheted lustának a testet vagy az elmét, de hogyan kapcsolódsz hozzájuk? Milyen módon érzel Maharajtól való függést?

K: Olyan, mintha arra várnék, hogy történjék valami.

M: Fedezd fel annak az identitását, aki várja, hogy történjen valami.

Tegyük fel, van egy nyilvános kút – a víz [tudatosság] mindenkinek a hasznára van. Elvetted a víznek egy részét, a személyes használatodra. A tudatosság, amelyet elvettél magadnak mindentudó, mindenható, mindenütt jelenlévő; és ezt kell megértened. Nem engedheted meg magadnak, hogy lusta legyél.

Ha a több ezer mérföldre lévő országból ide jöttél, és meghallgattad ezt az emelkedett tudást, úgy fogsz meghalni, mint egy adott országhoz, kaszthoz, és bőrszínhez tartozó individuum?

Értsd meg, hogy ami testedként és nevedként jár-ke, az a mindent átható tudatosság természetéé. Amikor autóban utazol, akkor te vagy az autó?

K: Értem.

M: Te a tudatosságnak a szimbóluma vagy; nem szükséges megértened azt; tudatában van az önmagának. De te a testre korlátozod magad, ennyi az egész.

K: Ha a tudatosság az, ami ezt csinálja, ha maga a tudatosság az, ami a korlátozás oka, akkor semmi sincs, amiről tehetnék.

M: A tudatosság tudatlanság révén vette magára a korlátozást. A tudatlanságot ki kell dobni.

K: Azért nem magamtól fedezem fel ezt, mert Ön elmondja nekem. Nekem magamnak kell ezt felfedeznem, különben ezer évekig is beszélgethetek a Bölcsékkel anélkül, hogy egyetlen dolog is megváltozna. Hogy fedezhetném fel saját magamtól?

M: Meg fog történni. Ha az a sorsod, akkor idejössz, meghallgatod, és az eredmény be fog következni. Tegnap ketten kísérték ide ezt a hölgyet, majd elmentek. Nekik nem sorsuk. Az emberek elvárások előre meghatározott koncepciójával érkeznek. Úgy jössz ide, mintha szabóhoz jönnél, akinél öltönyt akarsz rendelni, aminek meghatározott mérete, színe és anyaga legyen. De nem fogom megadni neked, amit kívánsz. Nem fogok a te előre meghatározott követelményeidnek

megfelelő tudással szolgálni számodra. Csak azt mondom neked, hogy lásd önmagad annak, ami vagy, fedezd fel, ki vagy.

Emberek ezrei jönnek ide; ők csak nekik megfelelő tudást fogják hasznosítani. Ez nem az Igazság; ez a saját koncepciódon keresztül, a saját nézőpontodból látott Igazság. Ez a tudás, amit a te saját nézőpontod megszűr, nem tudás, csupán egy nézőpont.

K: Minden erőm megfeszítésével megpróbálom megérteni, amit Maharaj mond. Nagyon keményen dolgoztam. Ma odáig jutottam, hogy abbahagyom. Lényegében semmi sem változott. Azzal az elképzeléssel jöttem ide, hogy Maharaj az én Gurum. A Guru azt az embert jelenti számomra, aki eltávolítja a sötétséget, de a sötétség még mindig jelen van. Úgy érzem, hogy az egész munkám sehová sem vezetett. Úgy érzem, újra kell kezdenem, ebben a pillanatban. Hogy tudnám ezt megtenni?

M: Volt egy ember, aki sűrű sötétben ült, és szerette volna eltávolítani a sötétséget, és elkezdett imádkozni Istenhez. Aztán jött valaki és azt mondta: „Mi ez! Az odaadásoddal akarod eltávolítani a sötétséget? Nem így kell. Be kell hoznod a fényt.” Be lett hozva a fény, és a sötétség eltávozott. Nincs szükség gyakorlatok végezésére, hanem tudnod kell, hogy ez az Igazság. „Én vagyok az Igazság”, és az igazságnak nincs szakállja, se bajusza; az Igazság az, amit fel kell ismerned. Az Igazságnak nincs formája. Ha az Igazságnak formája lenne, akkor elindulnál, hogy megszerezd azt. Erőfeszítés nélkül, bármi, ami természetes, az Igazság.

K: Csak a Guru mutathatja meg az utat?

M: Kapaszkodnod kell belé, és fokozatosan, ahogyan növekszik, a fény be fog borítani mindent. Az Örökkévaló bizonyítéka a mulandóság, az Igazság bizonyítéka a hazugság, és Brahman bizonyítéka a Maya.

K: Kérdéseket teszünk fel, és elmével próbálunk megérteni. Hogyan léphetünk túl ezen?

M: Te nem az elme vagy, sem a test. Kié ez a nehézség? Kinek kell túllépnie? Te voltál, mielőtt feltetted volna ezt a kérdést. Az ébrenléti és alvó állapotok megjelenése előtt, te vagy.

K: Hogyan tudom felismerni ezt?

M: Amennyire csak lehetséges, emlékezz arra, amit ma hallottál. Higgy benne. Lehetséges, hogy nem felel meg a követelményeidnek, de van, ahogy van. Csak annak kell látnod, ami, és légy boldog vele.

Amikor a tudássá válsz nem lesz szükséged semmire, soha többé. A végtelen önmagad leszel. Nem idézek írásokat, sem mások nézeteit, de akármi van, elmondom neked. Soha nem fogod megkapni a bizonyítékát Brahman bármiféle létezésének, kivéve benned.

Ami nyilvánvaló, azt az ember valószínűleg figyelmen kívül hagyja. Amit mondok, az nagyon világos és nagyon egyszerű. Nem érted, mert valamiféle bonyolult dolgot szeretnél.

K: Mi az pontosan, amit Maharaj mondani akar nekünk?

M: Te vagy a bizonyíték, hogy Isten létezik. Ha te nem vagy, Isten sincs. Az „én vagyóság” a bizonyíték. Azt hiszed, hogy a teste korlátozódik, de egyetemes. A megnyilvánulás forrása. Te vagy a testnek a tudója. Amikor ez a múltbeli hajlam leáll, üressé válik, és az ürességnek olyan valaki a tanúja, aki nem üres. Aki tudja, hogy létezik sötétség – lehet az a sötétség? Ha teljesen csendben maradsz, akkor a fogalmak halálba fognak fojtódni.

Egész nap mást sem csinálok, csak nektek beszélek, minden nap más szavakkal, de mindig ugyanarról a dologról. A látásotokért. A megértésetekért. A folyam szüntelenül árad, de ti nem hallotok. Ebben a valóságos testben, ebben a valóságos születésben kell megértenetek, amit elmondtam nektek. Hagyd a csudába az összes többi koncepciót, és ragaszkodj ehhez. A sadhaka [spirituális törekvő] Jnanivá válása azt jelenti, hogy megértette, végleg és teljességgel megértette, hogy ő mi.

1979. szeptember 3.

Maharaj: A halál közeledtével emlékezz arra, hogy neked nincs se alakod, se színed. „Én Nirguna [tulajdonságok nélküli] vagyok”; ez kell, hogy legyen az utolsó gondolatod. Tudatában vagy a testnek, de nem a test vagy. Amikor aludni térsz, erre az igazságra emlékezve aludj el. „Sok tisztátalan gondolat jön és megy, de én megváltozhatatlan vagyok, végtelen vagyok, én vagyok az igazság.” Ezekkel a gondolatokkal térj nyugovóra, és minden tisztátalan gondolattól megszabadulsz.

Ne az elme rabszolgájaként aludj el; legyél az ura annak. Alakítsd ki ezt a szokásodat, válj elfogulatlaná teljesen, és légy ura elmédnek.

Kérdő: Hogyan szüntessem meg a félelmet?

M: A születésnek nevezett félelmet kell megsemmisíteni. Mindenféle szerzett tudományokkal jössz ide. Azt akarom, hogy legyőzd a szerzési vágyadat, és azt a táplálékot, amit megragadtál. Mi voltál a táplálékot és a tudást megelőzően? Azt akarom, hogy gondolkozz el ezen.

K: Mi a tudatosság?

M: A létezésednek a tevékenysége, és a tevékenység, amit látsz, az egész világé. A tudatosság szintelen, de ahol személyiség van, felveszi annak az adott személyiségnek a színét. Amikor a létezés eltávozik, a színes személyiség beleolvad a szintelenbe, a tudatosságba. Nincs különbség a tudatosságban, minden egy, de különböző neveken nevezük.

Minden tudás, minden tudatosság, nincsenek mértékei. Amikor a létezés íze, amelyet ma érzel, beleolvad az egyetemes tudatosságba, nem fog rendelkezni a korlátozott individualitás tudatosságával. Nem jött sehonnan, és nem megy sehová.

Létezésed, amely minden vágy nélküli, vagyis objektív; a Nagy Egy ahol különböző megnyilvánult univerzumok jönnek és mennek.

K: Olvastam és tanulmányoztam az I Am That-et. Mégis elégedetlennek érzem magam az életemet illetően.

M: Megpróbáltál rájönni az okára?

K: Nem, nem hiszem, hogy túl erős szeretetet éreznék a személyiségem iránt.

M: Mégis úgy érzed, hogy a test-elme vagy; ezért érzed magad boldogtalannak.

K: Igen, így van.

M: Az elmével olvastál. Mostantól, akármikor olvasod a könyvet, tekintsd úgy, hogy te vagy az egyetemes tudatosság, és ebből a nézőpontból olvasd és tanulmányozd. Abból a nézőpontból olvasd, hogy nincs se formád, se színed, hogy te a fény vagy.

K: Nem tudnék soha többé olvasni, ha azt gondolnám, hogy nem a test és az elme vagyok.

M: Ne az olvasási képességed miatt aggódj. Csak csináld, amit mondtam, és a dolgok ki fognak fokozatosan bontakozni. Vannak, akik teljesen készen állnak, hogy megragadják, és van néhány olyan is, akit verhetsz is akár, de még mindig nem érti, de ha készen állsz rá, akkor ki fog bontakozni. Néhányan nagyon kemények, olyanok, akár az indiai poppadum nevű étel; sokat kell nyújtani, és a tészta még akkor is olyan kemény, hogy minden erődet bele kell adnod, hogy feltekerd, és aztán kisüsd. Egyeseket ezen a fáradságos módon kell tanítani, míg mások teljesen

készen állnak, és azonnal elfogadják, amit mondok nekik. Mások csak hallgatnak, és a szavaimra koncentrálnak, és a robbanás hirtelen következik be.

Meditálj az „én vagyok”-on a nélkül, hogy a testhez és a lélekhez kötődnél. Mint mikor az anyamellet szoptad, amikor csecsemő voltál, úgy szívod magadba az „én vagyok”-ot, létezéséged tudomását.

K: Négy éve próbálkozom azzal, hogy ne felejtsek el az „én vagyok”-ban lenni.

M: Meg fogod tenni, amit ma elmondtam neked?

K: A könyvolvasásra gondol?

M: Mindenre, amit hallottál. Úgy fogsz élni, mint az, a test-elmeként való létezés érzése nélkül?

K: Szégyellem magam, nagyon félttem ide jönni, mert, hogy sosem lehet tudni, mi fog történni. Talán semmi, de talán sok minden. Szóval, egy kicsit ideges vagyok.

M: Félelmed teljesen el fog múlni. Nem csak, hogy nem leszel ideges, de maga a félelem fog eltűnni. Tápláld az „én vagyok” tudomást. Emlékezz, és meditálj ezen: „Nem félek, a félelmen túli vagyok”.

K: Minden embertől félek. Amikor például Hollandiában keresztülmegyek egy városon, minden embertől félek.

M: Én mondom neked, hogy ez a félelem fokozatosan csökkenni fog, és teljesen el fog tűnni, mivel én mondom. Erre a félelemre az én szavam a gyógyszer.

K: Mi a rabszolgaság?

M: Valójában az elme a rabszolgaságod és a megszabadulásod alapja. A muszlimoknak az a koncepciójuk, hogy a halált követően a lélek a sírba van bezárva, a világ megsemmisüléséig; ezért gondoskodnak a lélekről. A keresztény vallás is azt mondja, hogy az ember a sírba tételét követően csak a világvégén fog felébredni, és akkor ítéletet mondanak felette.

K: Ez valóban megtörténik az emberekkel?

M: Ha ezekkel a koncepciókkal halnak meg, akkor ez kell, hogy történjen, mivel az elme teremt mindent. Az elme teremt a rabságot, és a szabadságot is. Azt hiszem, ma nem vagyok képes gondolkodni, az elmém nem teljesen tiszta. Mit jelent ez? Táplálék lényegem meglehetősen nehézkes ma. Nem a megfelelő módon ég; ezért a gondolkodás képesség is nehézkes. A testhez az elme képesség is hozzá tartozik, és én nem az vagyok.

Értsd meg világosan a „te vagyok”-ot és az „én vagyok”-ot; ezek az érzések a durva föld termékei. A növényzet és az „én vagyokság” lényege a földből származik. Ez az „én vagyokság” eltűnik, amikor a test lehull, mert lényegében csak terméke a táplálék eszenciának.

1979. szeptember 6.

Maharaj: Idejössz a koncepcióddal, hogy „én olyan vagyok, mint ez”, így neki kell lássak lerombolni azt, hogy kidobd a hajóból.

Az Abszolútnak nincs tudomása önmagáról, de lehetősége adódik megérteni önmagát ezen a táplálék terméken, az „én vagyok”-on keresztül.

Kérdező: Mielőtt idejöttem, azt reméltem, hogy a szeretet teljességévé válok, de gyengeséget és fáradtságot érzek.

M: Ez a lebomlás folyamata miatt van. Előbb teljesen le kell bomlanod, utána újra fel kell épülnöd. A magok elvetése előtt a földet művelni és trágyázni kell. Csak a talaj felszántása és a mag elültetése után fog a csírázás bekövetkezni. A lebomlási folyamat szükségszerű; csupán a tudatosság marad, és aztán a csírázás be fog következni.

Minden idelátogató külföldi felemlíti a szeretet kérdését. Az „én vagyokság” az egyetlen szeretet. Ezt a formát, az „én vagyokság”-nak ezt a virágát, csupán szeretetből vállaltad. Minden atomot a legmélyéig áthat az „én vagyok” tudomás. Öleld át az univerzum atomjait azzal az érzéssel, hogy mindegyik az „én vagyok” tudomás formájában kerül belénk.

Úgy hallgatod ez a tudást, mint ami a test-elme tudatosság által, a test-elme tudatosság szavain keresztül tapasztalható.

Akármikor megszólalsz, először azonosítod magad valamivel, de az „én” nem tartós, nem őszinte, nem örökkévaló.

Bármit mondok, csak azok tudják magukba szívni, akiknél az alap elő van készítve hozzá. Még akik azt hiszik, hogy megértették, azok sem értik, abban az értelemben, ahogyan én értem.

K: Tegnap este nem tudtam aludni. Ágyamban fekvé hangokat hallottam, és fényeket láttam. Féltém és izzadtam. Azt hittem, haldoklom.

M: Bármi történik, annak kell történnie. Még ha úgy érezted is, hogy valósággal haldokolsz, nem haltál meg. Ezt szilárdan tartsd szem előtt.

Milyen fajta szeretetre int a vallásod?

K: Szeresd felebarátodat.

M: Vallásod arra int téged, hogy szeress minden lényt, Isten iránti szeretetből. Krisztus azt mondta, szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Hogyan valósítod meg ezt a gyakorlatban?

K: Olykor eljövök ide. A szeretet itt van.

M: A szeretet legtisztább formájában nincs különbség szerető és szeretett között. Mi okozza a világotokban a legtöbb szenvedést?

K: A kettősség.

M: Mikor kezdődött a kettősség?

K: Az első tőlem különböző valaminek az észlelésekor.

M: A kettősség akkor kezdődött, amikortól tudomásod van arról, hogy vagy. Ez az elsődleges kettősség a valódi forrása az illúzióknak.

Ne csak hallgass engem, jámbor módon. Tegyéél fel kérdéseket. Milyen tudást szeretnél megszerezni?

K: A bűn és erény tudását.

M: Azt, ami által úgy érzed, hogy boldog és elégedett vagy, az erény, és ami által zavart, vagy elégedetlen vagy, az bűn.

K: Ha valaki bűnt követ el, és nem érzi magát nyomorúságosan miatta, az még mindig bűn?

M: Ne egy személy, egy emberi lény, egy illúzió nézőpontjából beszélj! Mikor szereztél tudomást erényről és bűnről? Csak miután megkaptál egy fogalmat.

K: Ha valamit rosszul csinál az ember, azonnal szenved, vagy a következő életében?

M: Szennvedhetsz azonnal, és minden bizonnyal következő születésedkor is. A szenvedés kezdete az az emlék, hogy te vagy.

K: Akik bűnöket követnek el nem látszik, hogy szenvednének.

M: A te koncepciód szerint nem, de belül traumatikus tapasztalatokat élnek meg.

K: Hogyan nézzünk szembe a problémáinkkal a mindennapi életben?

M: Az Énnel való azonosulásod szerint tegyéél eleget a kötelességeidnek. Nézz mindenre úgy, mint saját Énedre.

K: Egy jogász életében annyi minden történhet egész nap. Mindig vannak gondok.

M: A test-elme nézőpontjából beszélsz. Lép ki belőle.

K: És akkor azt csinállok, amit akarok?

M: Akkor a saját érdemed szerint fogsz viselkedni.

K: Szóval, amint világosan megéerti az ember az Én tudomását, eltűnnek a nehézségek. Aztán minden automatikusan megy tovább.

M: Így igaz. De akkor minek teszel fel kérdéseket?

K: Nincs aktivitás abban az állapotban?

M: Akkor tudni fogod, hogy egyetlen levél sem rezzen nélküled. Miattad van minden ténykedés.

K: A beszélgetés nyugalomról és békességről szól, de nekem úgy tűnik, hogy a szenvedés sokkal inkább készlet megvalósulásra. Kunti, a Pandavák anyja, szenvedést kért Krishnától, hogy emlékezhesen rá. Megkérdezhetem, mi erről a véleménye?

M: Mióta vagy itt? Ez a tudatlanoknak volt szánva. Ha megtalálod saját identitásodat, ilyen kérdések fel sem fognak merülni. Az ilyen ideák még lovat is adnak a tudatlanok alá. Nem a te számodra. A következő kérdés az lehetne: „Ki volt a pap, aki összeadta Ramát és Sitát?”

K: Ha az Ön-tudomás a helyénvaló megközelítés, hol a helye az odaadásnak?

M: Ezek nem különböző dolgok – Bhakti és Jnana. Ezt csak akkor fogod fel, ha ráébredsz saját Énedre. Mert az „én vagyóság” miatt van benned odaadás Isten iránt. Az Ének az Én iránti szeretetének a folyamata vezetett Rama, Krishna, Krisztus stb. iránti odaadáshoz, és az a megvalósulása, ha az Én ráébred az Énre. Akkor tudni fogod, hogy minden egyedül az Én.

K: Segíti az imádság a lelket, hogy békében maradjon?

M: Ez csak egy koncepció. A halott ember lelke eltávozott, ezért marad békében? A halott személy iránti szeretetből veszel egy bögre tejet, és felajánlod a halott lelkének. Eljön vajon, és megissza? Az csak a te éhségedet csillapítja. Mit érdekel, hogy mi történik a halál után? Mi vagy ma? Ez az illúzió még mindig távol tart a saját Énedtől. Mindig a külső dolgok felől érdeklődsz, ahelyett, hogy azt próbálnád meg kideríteni, mi vagy te. Egész életedben különböző identitásoknak tartottad magad. Miután megszületted azt észlelted, hogy gyermek vagy, aztán tizenéves, felnőtt, középkorú, és öreg. Ezen identitások egyike sem maradt veled. Akármibe kapaszkodsz, mint „éned”-be, el fog tűnni.

Ezt meg kell értenetek. A Sat-Gurunak kell vezetnie benneteket. Egyedül a Sat-Guru az, akinél teljes a megértés.

Világosan meg kell értenetek az ellentmondást. Bármi is az, amit kifejtek, ki akarok lyukadni valamire.

Ha azt mondod, hogy megértetted, akkor nem kattant be. A „nem értek semmit” állapotába kell kerülnöd. Túl kell, hogy kerülj a megértés állapotán, kerülj a színpalak mögé. El kell, hogy juss a következtetésre: a gyermekkortól az öregségig tartó különböző szakaszokban – bármi is legyen, amit megértettél, és amiben, mint identitásodban megszilárdultál – hamisnak bizonyult. Hasonlóképpen, akármit is próbáltál megérteni a spirituális keresés során, hamisnak fog bizonyulni. Következésképpen, semmit nem kell megérteni. Gondolkodj el ezen.

1979. szeptember 7.

Kérdő: Mit fogunk ma csinálni?

Maharaj: Légy tanúja a tudatosságnak, a gonosz, megtévesztő tudatosságnak, ami miatt a különféle stádiumokat észleled. Ez nagyon egyszerű. Ez a tudatosság nem volt jelen korábban, és el fog tűnni. Te mégis jelen leszel, és tanúja leszel a tudatosságnak. Te, az Abszolút, vagy a tökéletes állapot. Nem a tudatosság vagy, s nem is vagy a tudatosságban, amely kívánságokkal és igénnyel teli.

Egy másik megértési mód: akármennyi tudást szereztem az Istennek ajánlott bhajanok, odaadás stb. során, nem vagyok az. Nem tartozom a tudásnak vagy a tudatosságnak az illatához. Minden megadást maga a tudatosság felé gyakoroltam, és független vagyok tőle. „Megadtam minden tudásomat, önmagamot és a tudatosságot is beleértve, a megnyilvánult tudatosság Brahmának.” A teremtés maga Brahma, az áldozati tűz szintén Brahma, és az áldozó szintén Brahma.

K: Egyetlen dolgot értettem meg, hogy mi a Valóság vagyunk, nem a test-elme. Én mindig arra gondolok.

M: Mesélj nekem erről a tudásodról.

K: Ez nagyon bonyolult. Az mindig jelen van, és mi mindig az vagyunk.

M: Csak azért gondolod, hogy nagyon bonyolult módon írható le, mert nem tudsz neki nevet vagy formát adni. Mi az, amit nem tudsz leírni?

K: Csak érzem az „én vagyóság” jelenlétét, a létezést; leírni nem tudom azt.

M: Nem látod a tudást, de az minden mást lát. A tudatosság mindenben és mindenhol ugyanaz. Amint ezt meggyőződéssel felismered, hasznát tudod venni?

K: Nem, semmiféle haszna nem vehető.

M: Akármilyen történik a világban – ugyanaz lesz rád a vonzereje?

K: Nem. Bármilyen történet régebben, megérintett, de most nincs rám hatással.

M: A dolgok épp úgy történnek a világban, ahogy történni szoktak, de a megvalósult embernek nincs se neve, se formája, s ezért semmilyen tevékenységet nem folytat. Bármilyen történik a világban, az álom természetű. Az egyén személyisége elveszett. Aki tudja ezt, azt nem érdekelteti egy ilyen világ javítása. Az ilyet nem érinti meg a világ működése.

Bírhatsz valaki a legfényesebb intellektussal a világon, és intellektusára támaszkodva hatalmas mennyiségű információt gyűjthetsz a világról, de mindez hiábavalóság, mert az alap hamis. E szavak értelmének meghallása után elérted az eredeti állapotodat? Te.

K: Nem.

M: Azért, mert a test-elmével azonosulsz, és büszke vagy rá.

K: Miért látjuk a világot? Miért látunk rosszul?

M: Amikor ezt a kérdést megfogalmazod, nem vagy tudatában önmagadnak, nem azonosulsz a saját testeddel?

K: De igen.

M: Add fel ezt az ideát.

K: Hogy tudnám feladni?

M: Valójában semmit sem kell feladni. Van egy neved; azt gondolod, hogy a név vagy, de nem az vagy.

K: Mi a funkciója a névnek? a testnek? a személyiségemnek?

M: Nincs személyiséged. Mindez az elme.

K: Igen, van elmém, és elmém azt mondja nekem, hogy személyiségem van. Mit tehetnék?

M: Nem az elme, hanem az életadó lélegzet miatt érzed magad elkülönült entitásnak. Az életerő az oka a gondolatoknak, egyébként nincs elme. A lélegzet az oka a gondolatoknak a világban, és te csak szemléled azokat.

Mindaddig, amíg a test-elmével azonosulsz, ez a téma meghaladja a megértésedet. Meg kell haladnod az elmét.

K: Nem akarom meghaladni.

M: Csak akkor gyere ide, ha felkészültél arra, hogy a test-elme identitás nélkül hallgass, különben csak az idődet vesztegeted. Ne gyere ide, hacsak fel nem készültél ennek az identitásnak a feladására.

K: De én itt önmagamat keresem!

M: Rendben, gyere, de elmélkedj el ezen: te nem a test vagy.

K: Állandóan ezen gondolkodom, de gondolkodás révén nem tudok tovább lépni.

M: Tartsd fenn a gondolkodást, és a megkülönböztetést. Amikor a test meghal, te nem halsz meg.

K: Hozzám kell tartoznia, amit sohasem ismertem. Csak ismerem a testemet, a nevemet, a személyiségemet. Mindet ismerem.

M: Gondolkodj rajta, és hallgass. Olvass róla, tanulmányozd.

1979. szeptember 8.

Kérdező: Nem tudom, hogy mi vagyok, csak annyit tudok, hogy szenvedek – mindössze ennyit tudok.

Maharaj: Ezek a fájdalom és öröm ellentétei.

K: Ez egy kicsit különbözik a szokásos szenvedéstől.

M: Valami megfertőzte a kedvedet; ezért tapasztalsz ilyen érzést.

K: Honnan tud erről Maharaj?

M: Ez nem elmagyarázható. Nem tudom elmondani, hogyan ébredtem fel, vagy hogyan aludtam el.

K: Tud segíteni a szenvedésemen?

M: Felejtsd el a test tudatosságot. Nem kell keresned az örömet. Akárminek is nevezed az örömet, az nem a Végső.

K: Nem keresem sem az örömet, sem a boldogságot, csupán attól szeretnék megszabadulni, amitől szenvedek.

M: Az nem létezik. Csak képzeled, csak a fogalmaidban él, hogy szenvedsz. Semmi sem tisztább nálad. Ez a fájdalom képzelet csupán, egy illúzió, egy koncepció.

K: Hogyan dobhatom el ezt a koncepciót?

M: Mi az, amit el kellene dobni? Az, hogy születél – ez a koncepció hogyan lett a sajátod?

K: Nem kellene figyelembe vennem?

M: Csak tudj róla, csak figyeld meg, csak légy a tanúja – nincs semmi más teendő. Ne próbálkozz semmivel. Csak tudd, hogy mi vagy.

K: Nem részesülök hát megváltásban, tanúja kell lennem mindezen szenvedésnek?

M: Így van. Nézz egyenesen a szemébe, a forrásába, az egészébe, és fedezd fel, honnan ered. Nézz a központba, ahonnan ez a tudás megjelent számodra. Egyedül arra koncentrálj.

Amikor eléred a központot, meg fogod találni a belőle kiáradó fénysugarakat. Akármit láatsz, csak a fény játéka. Olvadj bele a központba, válj eggyé vele.

K: Mi fog történni a körülöttem lévő univerzummal, amit elutasítottam?

M: Te vagy a központ, és amikor befelé fordulsz, fel fogod fedezni, hogy a világegyetem, amit láatsz, csak azon keresztül létezik.

K: Látom, hogy Maharaj szabályozni képes a saját életét. Miért nem mondja el nekünk, hogy mit tegyünk reggeltől napestig?

M: Ne figyelj rá, mit kell tenned reggeltől estig. Csak ne fordíts rá figyelmet; te nem a test-elme vagy.

K: Akkor hogyan lehetséges, hogy Maharaj szabályozni tudja az életét?

M: Én túl vagyok időn és életem. Tőlem függ az univerzum élete; nem én függök az univerzumtól.

K: Lehet, hogy így van, de mi egy jól szabályozott életet látunk.

M: Engem nem érint az öt elem. A látszat azt mutatja, mintha cselekednék, de az én számomra nem létezik cselekvés.

Amint bepillantást nyersz a valódi állapotodba, szilárdulj meg ott örökre. Anyám közölte velem, hogy fiú vagyok; sosem kért rá, hogy ismétlegessem, hogy „fiú vagyok”. Csak egyszer mondta nekem, és én megjegyeztem. Nem kell ismételned, hogy „én nem vagyok a test”. Amint megértetted, vége. Olyan szilárdan kell ragaszkodnod hozzá, hogy nem a test vagy, mint amilyen biztos vagy abban, hogy nem fogsz gyereket szülni, mivel férfi vagy. Soha nem fogsz olyan gondolattal játszani, hogy bármikor szülhetsz egy gyermeket.

K: Min kell meditálnom?

M: Meditálj a tényen, hogy vagy, meditálj a létezéségeden.

K: Miért nevezi az „én vagyóság”-ot táplálék eszenciának?

M: Az „én vagyóság” az Abszolútnak csak egy útjelző táblája, de az útjelző tábla nem te vagy.

A test csak egy, ennek a megnyilvánult univerzumnak a durva anyagából készült baba. Folyamatosan változik, és elpárolog a megnyilvánult univerzumba. Amikor kimerül, csak térré alakítja magát. Amikor ez a test teljesen térré alakul, nincs intellektus. Az intellektus csak a testtel együtt létezik. A térből fog újra formát ölteni. Az alaköltés folyamata nem bír intelligenciával.

K: Létező dolog az idő?

M: A te „én vagyóság”-od definiálja az időt. Az idő csak egy idea.

M (máshoz): Van kérdésed?

K: A múlt évben jöttem Indiába, egy Gurut akartam találni, aki az Ön-Megvalósításhoz vezet engem. Azzal az ideával érkeztem, hogy keresek egy formát, akitől részletes, lépésről lépésre megszabott utasításokkal fogok kapni. Amikor Maharajal találkoztam, formával bíró Guru helyett üres keretet vagy tükröt találtam. Semmiféle formát nem találtam, semmit. Csak tiszta tér, ami állandóan változik. Amikor Maharajra gondolok, néha önmagamként látom őt, néha pedig semminek. A magam előtt látott személy állandóan változik. Semmire nem tudok rámutatni, és azt mondani: „Ez ő”. Ez ijesztő számomra, és a félelmem nőttön nő.

M: Amit mondtál az teljesen helyénvaló, tökéletesen helytálló. Bármilyen legyen is, amit megfigyelsz, az semmi más, mint csupán az Éned. Szabadulj meg tőle, hogy a testképet tartod önmagadnak. Bármit is látsz, az a te Éned.

K: Gyakran jutnak eszembe a könyvekben lévő fogalmak, ideák, vagy amikről itt beszélgetünk. Közvetlenül utána, nem előbb, jön az érzés, hogy semmi nincs, hogy amit hallok az nem az, ami van, de csak miután órá gondoltam, hogy ezt a teret érzem.

M: Ki realizálja, hogy semmi sincs, hogy minden megszűnt? És amikor minden elment, mi marad?

K: Az, ami félelmetes.

M: Amikor minden elmegy, te vagy a Valóság.

K: Fogalmi szempontból értem. Egy pillanattig realizálok, aztán visszatérek a valótlansághoz. Hozzákötöm magam a családomhoz, a feleségemhez, a gyermekeimhez.

Ez egy szokás, hogy visszatérek.

M: Annyira támogatod a fogalmakat, hogy amikor fogalmaid elhagynak megijedsz, noha ez a valódi állapotod, és megpróbálsz újra beléjük kapaszkodni. Ez az immanens princípium és az Örökkévaló találkozási pontja, határsávja. Miért tanácstalan akkor az intellektus? Az általad tapasztalt létezőség elolvad. Amikor az „én vagyok” fogalma eltávozik, az intellektus is távozik. Tehát az intellektus az, ami megijed az „én eltávozom” tapasztalattól.

K: Hogyan legyek úrrá a félelem fölött?

M: Csak figyeld a pillanatot. Aki a „meghalok”-ot érzi, nem Jnani. Valódi állapotod túl van az „én vagyok” elsődleges fogalmán. A tudatosság az elsődleges fogalom, de az „én vagyóság” vagy tudatosság a tápláléktest terméke. Te, az Abszolút, nem az vagy. Halál az „én vagyóság” minősége számára következik be, ami a tápláléktest produktuma, de az Abszolút állandóan fennmarad. Ez a Végső tudás. Ezt a tudást fejtette ki Úr Krishna Arjunának a csataterén, a lovakon lebegve, a csata hevében. Soha nem javasolt olyat, hogy Arjuna borotválja le a fejét, menjen az erdőbe, és végezzen tapaszt. Semmi ilyesmit nem javasolt. Amint megérted ezt a végső tudást, azt fogod tenni, amit szeretsz. Úr Krishna azt mondta: „Teljes erődből harcolj a csatában”; és azt mondom, hogy amint ezt megérted, teljes lelkesedéssel fogod élni világi életedet, tele lendülettel, de értsd meg, hogy valódi identitásod túl van az „én vagyóság” minőségén.

A Jnani számára az úgynevezett halál pillanata a legnagyobb boldogság, mert a valódi boldogságába készül menni. Az örökkévalóság boldogság, a halhatatlanság valóságos óceánjának a nektárja.

1979. szeptember 9.

Maharaj: Tested és létezőséged tudatára ébredését követően benyomásokat gyűjtöttél a környezetedből és megfigyelted a körülötted lévő megnyilvánult világot. A világ panorámáján, benne önmagadon való tanakodás után bizonyos következtetésre kell jutnod saját magadat illetően.

Minden viselkedésed a testtel való azonosulástól függ, ami az „én vagyok” tudomás függvénye. Az „én vagyok” a testedet fenntartó táplálék eszenciájának a függvénye.

Ez a te tőkéd, amely a világhoz jár. A létezőségnek ez a tudatossága, amit most tapasztalsz, azon táplálék eszenciájának a függvénye, amit megesszel. Amikor nem tudod asszimilálni többé a

táplálékot, életadó lélegzeted meggyengül, és egy napon megszűnik, azzal a tudattal együtt, hogy „te vagy”. Akkor fogod megoldani ezt a rejtvényt, amikor készen állsz a megfontolására. Egyáltalán nem volt tapasztalatod önmagadról vagy a világról, a test, illetve a táplálék tapasztalása előtt. Ez a megnyilvánulás kezdet nélküli. Először megszületett az égbolt; az égből létrejött a levegő; a levegőből a fény és a meleg; a melegebből a víz; és a vízből, bármi is legyen az, lett a föld, amiből az egész élet kisarjadt. Ez az öt elem együttesen felelős e nagyszerű megnyilvánulásért. A tudatosság a táplálék eszencia minősége, ami mind az öt elem együttesében benne van.

Kérdő: Akkor a táplálék különböző minőségei teremtik meg a tudatosság különböző minőségeit?

M: Az öt elem mindegyike különbözik egymástól. A guna minden formában más. Amikor a tudatosság a testre korlátozódik különbözőnek látszik, de miután tudomást szerez önmagáról, bele fog olvadni az egyetemes tudatosságba, amely mindent magában foglal.

K: Hogyan született az illúzió?

M: Hogyan született a szubsztancia árnyéka? A testet alkotó szubsztanciákból keletkezik. A Maya nem más, mint a létezés iránti szeretet.

K: Nem tudunk kilépni a csapdából.

M: Ragaszkodj ahhoz, ami kezdetben vagy, ékítmények illetve függelékek nélkül. Képzeltbeli a csapda, amibe ragadtál.

K: Mit csináljunk, hogy ezt a tapasztalatot megszerezzük?

M: Ne csinálj semmit. Csak legyél az „én vagyóság”-odban, és ne add azt oda a tested árnyékának.

K: Miért legyünk az „én vagyóság”-ban?

M: Meg kell, hogy ismerd a létezésed tudatosságát. Ha így teszel, olyan leszel, mint az ember, akit Brahma a kezébe ragadott. Mint a halász, aki kifogja a halat a hálójával, olyan leszel létezésed megismerése után.

K: Az elme-egó állandóan elbonyolítja önmagam megismerését.

M: Az elme nem létezik a tudatosságod nélkül. Mindez szóhasználat kérdése. Az életadó lélegzet adott életet az elmének.

K: Miért kell ragaszkodnunk az „én vagyok”-hoz, ha már tudjuk, hogy azon túliak vagyunk? Az „én vagyok” egy fogalom csupán.

M: Mikor merült fel benned, hogy az „én vagyok” csupán egy fogalom?

K: Tudatára ébredtem, hogy minden fogalom, és, hogy nem kell fogalmakkal élnem.

M: Nem ezzel vagy azzal való létről van szó. Csak legyél.

K: Azt hallottuk, hogy akként kell élnünk, amik már vagyunk. Amíg itt, ebben a teremben vagyunk, nagyon könnyű levetni azt, amik nem vagyunk, de hogyan élünk kint a világban, ami valójában nem is létezik?

M: Fel fogod ismerni, hogy te nem teszel semmit. Minden csak úgy történik; és rá fogsz jönni, hogy te csak a megfigyelője vagy a történéseknek. Csak legyél. Hol a világ azok számára, akik megvalósultak? A világ a létezésben van.

K: Nem kell tennem semmit?

M: Idáig mit tettél?

K: Az eddigi kapcsolatainkat a „birtoklás” és a „lét” jellemezte. Először „lenni” kell, és azután „birtokolni”?

M: Gondoskodni fog az magáról. Én csupán megmutatom neked a tényállást; amit utána teszel, a te ügyed. Az egyik úton megérted, hogy az egészségnek a fenntartása Éneden keresztül történik, a másik úton pedig mindent elveszítesz.

1979. szeptember 10.

Kérdő: Miért kéri tőlünk Maharaj, hogy ítéljük el a durva formát?

Maharaj: Nem kérem. Minden – a piszok, a test – én magam vagyok, de az átalakulás folyamata állandóan zajlik. A durva forma ismét térré alakul; a ciklus folytatódik tovább.

K: Miért kellene aggódnunk a ciklus gyorsulása miatt?

M: Ki gyorsul?

K: Mindannyian gyorsulunk.

M: Minthogy önmagad ismerete a lábujjadtól a fejed tetejéig tart, ki kért meg rá, hogy aggodalmaskodj?

K: Két dolog van: a világ, és a szenvedésem.

M: Ez a test azonosulásod helye.

K: Mindent figyelmen kívül kell hagynom magam körül?

M: Amikor eléred a megértés és feldolgozás bizonyos szintjét, tapasztalni, és élvezni fogod. De amint meghaladod, ki fogod üríteni, akár a fekáliát. Miután Brahma-deva minőségét megértettem Brahma-deva lettem, de ha van valami, ami jobb, mint a Brahma-deva minőség, el fogom azt érni, ezt pedig elutasítom, és így tovább. Ezek a különböző érdemek szintjei vagy határhévi.

Részemről semmilyen mozgásról nincs szó. Dinamikus is vagyok és maga a kimeríthetlenség. Habár a folyamat zajlik, nem tudom kimeríteni azt. Minden a világon belém olvad, megnyugszik, és elpihen.

Semmi kétség, hogy a Guruk nagyon fontosak, nagyon jelentőségteljesek, de végül beleolvadnak a térbe. Bármit is ölelsz magadhoz, és ragaszkodsz hozzá, el fog menni. Adj fel mindent, és értsd meg, hogy mi vagy.

K: Lenne egy kérdésem. Tegnap Maharaj azt mondta, hogy ha valaki akarja megvalósítani azt, ami ő valójában, akkor csak az „én” tudatosságot kell magához ölelnie. Hasonlósági vagy egyenlőségi kapcsolat van a tanítvány és a Guru között?

M: Amikor eggyé válsz a tudással realizálni fogod, hogy az „én vagyok” tudomás a világegyetem valódi Guruja.

K: Azért kérdezem, mert szeretetet és tiszteletet érzek Maharaj iránt, és úgy érzem, hogy válaszai is nagyon egyszerűek, bonyodalommentesek. Szükségem volt rá, hogy segítsen elkezdenem az

„én” tudatosság átölelését, szükségem volt a bölcsességére. Iránta való érzéseim felfokozottak. Meg kell értenem a Guru és a tanítvány közötti kapcsolatot.

M: Bárminek nevezed, az magában a dologban foglaltatik. Amit elmondtál, igaz.

K: Mióta itt voltam ezelőtt, a képe, és minden, amit elmondott, állandóan felidéződik, de arra is emlékszem, hogy azt mondta, hogy meg kell szabaduljak a fogalmaktól, még a Guru fogalmától is.

M: Nagyon jól mondod. A Guru annak a tudásnak a megnyilvánulása, amellyé idővel te is válsz.

K: Elfogadom, amit mond. Cselekedjek, vagy csak hagyjam, hogy a dolgok jöjjenek és menjenek?

M: Nincs semmi, amit tenni kellene. Hadd folyjon, te csak figyeld, ne csinálj semmit. A nap süt, a sugarai mennek, ahová mennek. Itt egy cukorból készült baba. A baba cukor csupán. Ehhez hasonlóan, amikor a Guru képét nézed, az tudást, a tudatosságodat reprezentálja csupán. A kép akár a Gurué, Úr Krishnáé vagy Krisztusé s.i.t., annak a tudásnak a megnyilvánulása, ami te vagy.

K: E folyamat során mindenféle tudás, mindenféle fogalom, legyen az kozmikus, avagy személyes, kéretlenül jutnak eszembe. Áramlásuk során megérinteni látszanak az embereket, a változó kapcsolatokat. Dolgok történnek a világban, és nem tudom pontosan, hogyan bánjak velük.

M: A személyiségként való cselekvés illúzió, nem lehet helyes. Bármilyen cselekvés történik rajtad keresztül, ha nem vonódsz bele személyiségként, azok helyénvaló, spontán cselekedetek.

K: Utazásaim és keresésem során mindenféle guruval találkoztam. Van, aki Mantra jógát, Kundalini jógát stb. tanít. Mi a mögöttes valóság? Szükséges-e tudnia a keresőnek a Kundalini ébredéséről, vagy a csakrákról?

M: Amikor megszilárdulsz a létezőséged tudomásában, az összes többi tudás elérhetővé válik számodra.

K: Akárhová megyek, úgy tűnik, a Kundalini tudása velem tart. Azt szeretném tudni, hogy elvessem-e, vagy pedig megfigyeljem.

M: Vesd el, kapaszkodj ellenben létezőségedbe, saját Énedbe. Ne fogadj el semmit, kivéve létedet. Csak legyél. Az egyetlen tiszta tudás az Éné.

K: Rábukkantam a Gayatri mantrára egy könyvben; egyfajta hajlamot érzek iránta, hasznosnak ítélem bizonyos módon.

M: Ne használj semmi mást, csak az „én vagyok” tudomást. Minden mást felejts el. Tekintsd egy csodálatos fának, sok-sok ággal és levéllel. A gyökérhez menj, ne az ágak felé.

K: Miért adtak mindenkor a Mesterek egyfajta beavatást a tanítványok számára?

M: Ilyen a természetük. Házasságkötés után sokasodnak a gyerekek – ilyen a házaseslet szeretetének a természete. A Guru-tanítvány beavatás egy természetes folyamat.

K: Itt is lehet beavatást kapni?

M: Ó, igen. Kapsz egy bizonyos mondatot, és megkérlek, hogy legyél éber, és tartózkodj azoknak a szent szavaknak az értelmében.

K: Mivé kell válni, vagy mit kell tenni ahhoz, hogy elérjem azt a szintet?

M: Csak legyen szilárd a meggyőződésed, hogy a szent mondat jelentése a te Éned. Legyél éber, figyelmed irányuljon a jelenre.

K: Helytelen dolog beavatást kérni?

M: Szó sincs róla, hogy rossz lenne. Ha szeretnéd, meg fogod kapni. Ami azt illeti, ez a formális beavatás, de ez az egész beszélgetés is egy beavatási folyamat csupán.

K: Tudatában vagyok, de szeretnék formálisan is beavatást kapni.

M: Meg fogod kapni. De ez által egy formális beavatásnál sokkal többet kapsz. Az egész idea arról szól, hogy neked olyanná kell lenned. Fordítsd a figyelmedet a szó jelentésére. Arra, hogy csak ez vagy, semmi más.

1979. szeptember 11.

Maharaj: Az ember magára veszi a bűnnek és az érdemnek a fogalmait. Mindenféle fogalmakkal megköti magát. A tudat a formák végtelen számú megnyilvánulásait hozza létre az individuum fogalmainak megfelelően. Amit csinálni próbálok az, hogy megpróbálok kijavítani a koncepció ideát.

Kérdőző: Mi okozza a következő születést?

M: Amint ez a létezés, az „én tudok” megszűnik, és beolvad az egyetemes tudatosságba, mit fogsz tudni felmutatni a következő születés magvaként?

K: Nem a vágy okozza az újraszületést?

M: Azok a vágyak és szenvedélyek nemde az úgynevezett atmoszférában nyelődnek el, és nemde univerzálisak ebben az értelemben? Hol van az individualitás? Hol van az újjászületés magva? Ha megnézed, hogy mi az anyag, megszilárdult víz, tehát amikor újraszületésről beszélsz, mi az, ami újra fog születni? Nézd meg ezt a darab fémet, víz lenne? Nem fogod víznek nevezni, bár végső soron vízből áll. Ha tehát meg szeretnéd ismerni önmagad, megfelelőképpen kell megkülönböztetned. Miért kellene aggódnia a következő születés miatt? Ismerd meg, mi vagy most. Hagyj el mindent, ami nem a tárgyhoz tartozik.

Mindezen teremtmények abból az elvből származnak, amely finomabb, mint a tér. Az ősi princípium maga születik meg különböző formákban. Ezek az inkarnációk; nincs más reinkarnáció.

Ide jöttél, mert valamiféle ínyedre való tudást akarsz szerezni. Én nem fogok ilyennel szolgálni számodra; tárgyi ismereteket fogok eléd tárni. Gyermekkorodtól kezdődően különféle fázisokon mentél keresztül, és mindegyik elmúlt. Bármit is értél el, el fog múlni, mibe fogsz hát kapaszkodni, mint önmagadba?

Ha az akarsz lenni, ami vagy, az szabadon és bőségesen és minden nehézség nélkül elérhető számodra, de ha valami mást szeretnél, mint ami vagy, annak elérése fáradságos.

K: De hát olvastunk és hallottunk az újraszületésről.

M: Volt már halál és újraszületés tapasztalatod? Ezek mások gondolatai. Fedezd fel önmagad számára, hogy mi vagy; ne fogadj el másoktól származó választ. Te magad is tudsz gondolkodni. Elmélkedj rajta, fedezd fel, hogy mi vagy.

Jelenleg te a megnyilvánult tudás vagy. Amikor magadba próbálsz szívni, azért teszed, hogy megadjon számodra minden tudást, de neked ott kell tartózkodnod csupán.

K: Mi az „én vagyok” jelentése?

M: Azt jelenti, hogy három állapot van, ébrenlét, álom, és mély alvás. Az „én vagyok” azt jelenti, hogy te ez a három állapot vagy; amikor ezek megszűnnek, a memória is megszűnik, így módon beszélhetünk-e reinkarnációról? Amikor a test meghal, részeire bomlik, férgek jelennek meg. Azért jelennek meg, mert jelen van az öt elem lényege, amiből élet alakul ki. Mi indikálja az életet? Minden, az egész kozmosz, tele van életerővel, ami ezen a táplálék testen keresztül fejeződik ki. Az „én vagyok”, a rovarok, állatok stb. életereje tehát már jelen van, csak a kifejeződés az, ami a táplálék test révén érvényre jut.

Az „én vagyok” elsődleges koncepciójának a színre lépésével kezdődött el a dualitás. Számolni kezdtem magammal, de mielőtt ez a számolás elkezdődött volna, annak nincs száma, az az Abszolút. Azzal a kis „én vagyok” moccanással kezdődött el a számolás.

K: Intellektuálisan tökéletesen értem, de hogyan valósíthatom meg?

M: Ki fogja fel az intellektust – és mivel?

K: Muszáj, hogy belépjünk abba a teljesen tudatos állapotba – nevezzük szuper-tudatosságnak. Be tudunk tudatosan lépni a szuper-tudatosságba? Vagy le kell a tudatot kötni a belépéshez?

M: Az elalvásom spontán történik meg, nem tanultam az elalvás művészetét. Hasonlóképpen megy át ez a tudatosság is nem-tudatossággá.

K: Kell valamilyen erőfeszítést tennünk? A szuper-tudatosságba való belépés művészete Kegyelem általi?

M: Tettél bármiféle erőfeszítést, hogy felvedd ennek a testnek az alakját? Automatikusan alakult ki, spontán módon. Ez is spontán, de te erőfeszítést akarsz tenni, valamilyen különleges képességeket akarsz használni, hogy az Abszolút állapotba kerülj, hogy legyél.

K: Milyen a helyes meditáció?

M: Akkor meditálsz helyesen, amikor az Énedet szemléled. Nincs szükség se fogalmakra, se képekre, miközben kontemplálsz. Brahmannel nem járnak együtt fogalmak.

K: Megengedem, hogy elmém elkalandozzon, és lassú a megszilárdulása. Tanúja vagyok időnként a gondolatoknak, de az „én vagyok”-ot nem érem el.

M: Ne a gondolatoknak legyél a tanúja, hanem az „én vagyok” tudomásnak. Minden az „én vagyok” kifejeződése, de te nem az vagy, te az vagy, ami az „én vagyok”-ot megelőzi.

K: Az „én vagyóság” mindezt a kaotikus földi állapotot jelenti; mikor vagyok hát abban az állapotban, hogy csupán az „én vagyóság”-ot figyelem?

M: Tégy úgy, mint Arjuna. Kerülhetnél-e kaotikusabb körülmények közé, mint egy csatatérre? Arjuna a csatatér kellős közepén érte el a végső megértést.

K: Anélkül kell megfigyelnünk a kaotikus állapotot, hogy kaotikusnak neveznénk, csak viseljük el türelmesen, kívül is belül is. Túl tudunk lépni a káoszra, és el tudjuk érni az új rendet önmagunkban, a tudásunk nélkül?

M: Igen. Amikor tudatosság nélkül való vagy, csak béke van. Bármilyen legyen, amit saját koncepciód révén, vagy intellektusod révén próbálsz meg kivitelezni, haszontalan. Az Örökkévaló nem érzi Önmaga „én vagyok” illatát. Nem tudja, hogy *Ő* van.

K: Szeretnék egy kis közösségi jellegű segítséget kapni, hogy spirituálisan befolyásoljon, csak, hogy előmozdítsa bennem a koncentráció folyamatát.

M: Már megtörtént, különben már elmentél volna. Miért jönnek ide az emberek, miért adnak ki egy csomó pénzt, sok mérföldet megtéve? Miért ülnek itt? Van itt valamiféle szépség, amely vonzerővel bír? Az emberek akkor jönnek ide, amikor az Abszolút feltárul. Tudtukon kívül tárul fel – ami tudatosan történik, az nem marad tartós. Ez egy tudattalan, spontán megnyílás és nem fogod megérteni. Bármilyen legyen, amit megértesz, az nem fog fennmaradni. Tudtad gyermekként, hogy kaptál egy formát vagy dizájnt, és, hogy később aláveted magad mindezen állapotoknak? Minden spontán történik.

K: Mi a jelentése a lila fénynek, amely meditációban látható?

M: Mindezeket a képeket a saját megvilágosodásod teremti. A fény Úr Krisna, Krisztus, Ráma stb. alakját öltheti, de az az Én fénye, a te teremtésed.

K: Nincs különösebb célja?

M: Saját fényedet látod. Minden szentírás e princípium dicsérő énekét zengi, de te, az Abszolút, nem ez a princípium vagy. Kétségtelen, hogy ez egy nagyon jelentőségteljes lépés; ez a princípium igen hatalmas, de én, az Abszolút, nem ez vagyok.

1979. szeptember 14.

Kérdő: Amikor a meditáció során eléri az ember a csendet, és megkérdezi, hogy „Ki vagyok én?”, egy mélységes csend következik be, amelyben az „én” képzelet nem merül fel. Ez-e az az állapot, és ha igen, nyerhet-e bepillantást ebbe az ember az Én megvalósítását megelőzően?

Maharaj: Ezek a tapasztalatok a születési állapotod világába tartoznak.

K: Az állapot, amelyre utalok az az állapot, amelyben a születés feledésbe merül, ahogy a név és forma is.

M: Amit samadhiként, vagy meditációként leírtál helyes, de még mindig a test-elme fantázia terméke. Bármilyen tapasztalatot élsz is át meditációban, annak csendjét is beleértve, a tudatosság birodalmára korlátozódik. A tudatosság született, és meg is fog halni. Te azt megelőző vagy.

K: Ön arról is beszélt, hogy az Én Ön-fényű, hogy az Én a fény, és hogy a tudatosság ennek a fénynek a tükröződéseként jelenik meg. Ha az ember követné a fényt, meg tudná találni az állapotot, amelyre Maharaj utalt?

M: Minden, ami megnyilvánul előtted, abból a tudatosságból jött.

K: Az Ön-fényű fény, amiről beszéltem, az Énnel magával azonos. Ha az Igazság keresője megtalálja a fényt, akkor az Igazságot találja meg?

M: „Én vagyok” érzésed az igaz Tudatból származó tudatosság; légy egy a tudatossággal, mindössze ennyit tehetsz, és Végső állapotnak el kell érkeznie hozzád. Akármilyen történik, te csak szemlélheted, – eléréséért semmit sem tehetsz.

K: Maharaj tudata Ön-fényű fény, amely nem korlátozza be tudatát, hanem szerves része annak?

Tolmács: Ő már régebben megerősítette ezt. Ezek nevek csupán – nevezheted igaz Tudatnak, Végső állapotnak, vagy ragyogó fénynek – a jelentésük ugyanaz.

K: Nem szó szerinti kell érteni?

Tolmács: Nem, nem szó szerint.

K: Az Advaita Vedanta vallásos szövegei számos helyen kifejezik a gondolatot, hogy amikor az egyén Én-tudatossá válik, akkor fény hatja át, és hogy a fény, amely a világ, vagy Maya, annak az ősi fénynek a tükröződése. Ez nem szó szerint értendő?

M: A Maya annak az Egynek a kifejeződése, amely leírhatatlan. A tudatosság mindezekén keresztül nyilvánítja meg önmagát, és te a tudatosságot megelőző vagy. A tudatosság e megnyilvánult világnak a lelke, és te, az Abszolút, a tudatosságnak a lelke vagy. Akármit olvasol, az csak az írók fogalmai. Egybeesik a személyes tudásoddal?

K: Nem, azok az „én vagyok” érzése felé vezető iránymutatások. Azt is mondják, hogy minden Guru egy.

M: A Guru ugyanaz a mindent átható „én vagyok” tudatosság. A Sat-Guru túllépett mindezen fogalmakon, az „én vagyok” elsődleges fogalmát is beleértve.

K: Ez a túllépés fokozatosan, lépésről lépésre következik be, vagy azonnal történik?

M: Amikor azt mondod, hogy gyermek született a test érkezik meg. Nem kilenc hónapig tartott a test kifejlődése? Ha a kilenc hónapot egy lépésről-lépésre végbemenő folyamatnak tekinted is, a születés maga azonnali.

K: Rendben, van egy kihordási periódus; ez az analógia megfelel a tényeknek?

M: Az én analógiám szerint még a kilenc hónap sem helyes. Te Vagy, a kihordási időt megelőzően is. Az egész semmi más, mint Maya: senki sem születik, és senki sem hal meg – ez egy torzítás.

K: Ez igaz, de egyesek közülünk torzabbak, mint mások. A kérdés az, hogyan kell kevésbé torzzá válni.

M: Térj vissza az eredeti állapothoz – semmit sem kell tenni. Legyél a létezésedben, és minden, aminek történnie kell, történni fog. Erős, az Igazság elérésére irányuló sóvárgást kell érezned. A megértés erős szükségét kell érezned. Az ilyen személyhez megérkezik a Guru, és feltöri a héjat.

K: Igen, de egy másik iránymutatás úgy szól, hogy az ember maradjon vágytalan; a sóvárgás is vágy.

M: Abban a pillanatban szükségszerűség. A vágytalanává válás vágya az utolsó vágy, és ennek léteznie kell.

K: Hogyan tudja ez a sóvárgás manifesztálni önmagát?

M: A tudtadra kell talán adnia valakinek, hogy ébren vagy?

K: Időnként igen.

M: Szerintem tudod.

K: Nos, a sadhakának időnként a fejére kell ütnie.

M: Egyetértek. A létezésed olyan valami, amire jogosult vagy. Ez a te elsődleges tőkéd az életben, és az mindent meg fog tenni, amit meg kell. Az állapot, amely a megszületésed előtt a tiéd volt, és amely tiéd a test halálát követően, állandó tulajdonod. „Én vagyokság”-od pusztul el a te Végső tőkédben.

K (másik kérdező): Lenne egy kérdésem. Miért fog el szomorúság, amikor megértem, hogy szüleim és a Guru koncepciók csupán? Annyi szeretet van bennem irántuk, és fájdalommal jár koncepcióknak tekinteni őket.

M: Az „én született vagyok”-on kívül nem létezik más fogalom; minden szülő és Mester ebben az ősi illúzióban gyökerezik.

K: A csúf dolgokat egyszerű elengedni, de a szeretett dolgokat nem; ez okozza a fájdalmat.

M: Ez azon dolgok miatti gyötrelem, amelyeket nem kellett volna megtenned, és megtettél, és amelyeket meg kellett volna tenned, és nem tettél meg. A kötődés nem lehet testi kötődés; küzd le a testtel való azonosulás érzését. A Guru iránti szeretet mentes a kettősség érzésétől.

K: Csak néhány Ön-megvalósított lény van, a sadhakák pedig, akik meg kívánnak valósulni, sokan vannak. Miért jártak sikerrel ilyen kevesen?

M: Minden spontán, ez a megnyilvánulás oktan; így semmi olyasmi nem létezik, amire a miért van olyan kevés Siddha kérdésed okaként lehetne rámutatni. Ez a kérdés nem megválaszolható.

Törekedj rá, hogy a szeretetet ne kondicionálja a test-elme. Ha te magad vagy a szeretet, akkor az teljes, hiánytalan szeretet, de ha test-elméből merül fel, akkor a szenvedésednek a kiváltó oka. Elfogulatlanság csak akkor fog bekövetkezni, ha szabaddá válsz a testi szeretettől. Szabadulj meg test-elme állapotától, és létezz a szeretet állapotában, és az lesz minden boldogság forrása.

K: Azt hiszem, időnként bensőséges kapcsolatot – a legmélyebb kapcsolatot – érzek a csendben a Sat-Guruval.

M: Ez jól hangzik, csak hogy személyes.

K: Lehet, hogy személyes, amíg a személy eggyé nem válik azzal, amit imád; azután talán személytelen.

M: Megértetted a ma reggeli imádságot?

K: Igen, megértettem.

M: Nincs sötétség, nincs napfény, nincs mély alvás, nincs éber állapot, nincs éhség, nincs szomjúság. Ez az az állapot, de mindez az én kifejeződésem. Te úgy érzed, abban vagy, de én érzem, hogy nem abban vagyok. Imádkozom, bhajanokat énekelek, de nem vagyok abban. Valódi állapotom azon túli.

K: Úgy éreztem, hogy az Énhez imádkozó Én vagyok.

M: Nevezd bárhogyan, rendben van, de még mindig fogalom. Mindenféle fogalom a jövőd számára szab keretet; ne legyen hát semmiféle fogalmad. Te már a Végső vagy; ne próbálj valamivé válni.

K: Hogyan viszonyuljon az ember a viszonylagos létezéshez gyakorlati szempontból? Vagyis, a munkához, a sikerhez, cél-orientált társadalomhoz, amelyben élünk, a családkhoz; mihez kezdünk ezekkel?

M: Ez a világ annak az öt elemi tudatosságnak a kifejeződése, amelyek felelőssége, hogy gondját viselje a megnyilvánult világnak. A világ a tudatosságod kifejeződése, de te nem a tudatosság vagy. Értsd meg ezt az elvet, és éld az életedet, ahogy tetszik.

1979. szeptember 16.

Maharaj: A Vishnu lángját örökké fényesnek és ragyogónak feltételezik; mivel nem lépett be testbe, nem szenvedett minőség változást. Ha be is lép a láng az állati vagy emberi lénybe, nem veszíti el természetes minőségét. Még ha azt állítod is, hogy sajátod, mondván, hogy „én vagyok”, az akkor is egy. A tudatosság birodalma a tiéd, és amikor ezt felismered, tudni fogod, hogy te nem személy vagy.

Kérdő: Maharaj azt mondta, hogy az „én vagyok” a tudatosság, amely révén a világ létrejön; a mögött van a tudat, de ott nincs „én” tudatosság. Implicite a tudat szóban benne van ez a létezés; a létezés tulajdonosságát is jelent. Minek a létezését jelenti ez? Visszérkezünk az „én” érzéshez.

M: Ki az, aki megérti, tudomása van a te felébredett állapotodról?

K: Az „én vagyok”.

M: Az ébrenléti állapot az „én vagyokság”, de ki figyeli meg az „én vagyokság”-ot? Nem te vagy ott az ébrenléti állapotot megelőzően?

K: E tudatnak, illetve létezés érzésnek van egy viszonyítási pontja, és ez a viszonyítási pont mindig ahhoz tér vissza, ami létezőként és „én”-ségként érzi az ő létezését.

M: Nincs olyan mögöttes tulajdonos, aki a tudatot érzi.

K: Ön ezt honnan tudja?

M: Az csak van, minden leírást meghalad; szavaknak itt semmi haszna. Az az állandó állapot, és ez a megnyilvánulás mozgás csupán. Senki nem válik Parabrahmanná, senki sem tud Parabrahmanná válni; Az van. Mielőtt az „én vagyok” tudomás megjelent volna rajtad, az a Parabrahman.

K: Értem, az „én vagyok” az egóval és az elmével azonos. Na most, amikor Isten Önmagát leírva azt mondja, „én vagyok az én vagyok”, minthogy Ő a létező igazság. Ez két „én”-t is magában foglal.

M: Egyik „én” a szubsztrátum, a másik pedig a mozgásban lévő kozmosz.

K: Ha az ember visszatér, és az „én vagyokság”-on túlra kerül, még mindig marad egyfajta „én” érzés.

M: Ha visszatérésed tökéletes, az „én vagyok” tudatosság eltűnik. Nem marad semmilyen mozgás.

K: A hasonlat szerint a Guru a Nap, ő sugározza a fényt, és a keresőre hárul a feladat, hogy a fény felé forduljon.

M: A Guru a legtisztább tudatosság csupán, amely mindent átjár.

K: De a könyvekben olyan szituációk olvashatók, amelyben a sadhaka keresi a mesterét, és azt mondják, hogy a Guru erősebben keres, és jobban vágyódik, hogy megtalálja a sadhakát.

M: Ne idézz itt könyvekből. Közvetlenül kérdezz. Még a Guru szót se használd – a legegyszerűbb tudatosság, ez minden.

K: Van egy kereső, aki itt ül eme legtisztább tudatosság előtt. Azt mondják, hogy a tiszta tudatosság személyesen nyilvánul meg, valamint személytelenül; rá tudja-e venni a sadhakát a személyes érdeklődésre, vagy még inkább arra, hogy a sadhaka a fény felé forduljon?

M: Ha valódi kereső, aki kizárólag az Én tudására vágyik. Minden más vágy arra jogosítja fel, hogy jivának neveztessen, ne pedig sadhakának. Ez intellektuális sárkányeregetés csupán.

K: Ez azt jelenti, hogy az előtte ülő sadhaka jobban szereti a tiszta tudatosságot, mint ahogy a tiszta tudatosság szereti őt?

M: Ők nem kettő, ők egyek. Nincs különbség közöttük.

K: Az Abszolút terve szerint.

M: Ha a szeretet áramlását érzed, akkor saját tiszta tudatosságod az, ami áramlik. Ne azt gondold, hogy valakit szeretsz, vagy, hogy a Gurut szereted, vagy, hogy a Gurunak szeretnie kellene téged. A saját Éned az, amely tudni akar, és amely a szeretettel együtt áramlik. A szeretet az Ént szerető Én.

K: Nem igaz tehát, hogy van valami, ami folyamatosan árad a tiszta tudatosságból, hogy segítse ennek a megvalósítását?

M: A Guru emlékezete csak azokra bukkan rá, akikkel a tiszta tudatosság egygá akar válni.

K: Arra kell következtetnünk, hogy a tiszta elme az egyik kelleke az Ön-megvalósítás elérésének. A „tisztaság” révén értjük meg az elme kedvező gondolatait, illetve bármilyen gondolatot, tekintet nélkül annak tartalmára?

M: Dobd ki az elmét teljesen. Az csak a test-elme tudatosság indikátora. Te forma illetve név nélküli vagy. Amikor a víz kikerül a folyóból, megváltozik a minősége? A víz tartalya csak képzelődés, a víz egy. Ki nyilvánul meg a nagy inkarnációkban? Ki nyilvánul meg ugyanakkor a szamarakban és disznókban? Minden tudatosság csupán.

1979. szeptember 17.

Kérdő: A nyugati teológiának eleme egy nagy áldozati törvény, amely két előnnyel jár. Ha rossz szokásokat áldoz fel az ember, nem csak azok újbóli visszatérését hátrítja el, hanem akaratereje is erősödik. A másik előnye a rossz szokások feláldozásának, hogy amikor elérkezik a kérés pillanata, biztos, hogy meg fog adatni. Maharaj esetében is igaz ez a törvény?

Maharaj: Ez abszolút korrekt. Akaraterőd növekszik, és amit kívánsz, megadatik számodra. Az áldozat feladja, és odaadja önmagát. Ennek a magasabb szintű kifejezése az úgynevezett pártatlanság.

K: Tudna nekünk tanácsot adni Maharaj, hogy minek a feladásával kezdjük, annak érdekében, hogy elérjük a célt?

M: Amikor idejössz, nem egy hétköznapi embernek tekintelek. Feltételezem, hogy eleget tanultál, mielőtt idejöttél. Ezért hát nem mondok neked olyat nyíltan, hogy hagyd el ezt vagy azt, mert úgy gondolom, hogy mércéd nagyon magas, és még annál is magasabb; nem egy közönséges kereső vagy. Kiváló elmével rendelkezel; azért beszélek így veled.

K: Ez a fajta bizalom megnehezíti számomra, hogy a mérték szerint éljek.

M: Nem arra kérlek, hogy tartsál be bizonyos sztemderdeket; csak azt kérem, lásd, ami van.

K: Az áldozattal kapcsolatban, hogy az segítene elérni, amit az ember akar: nem maga az akarás a szokás? Az akarás nem tudatlanságból származik?

M: Az esőcseppek esnek; nem természete az esőnek az esés, a szélnek a fúvás? Akarni mindaddig természetes dolog, amíg a test-elme azonosulás fennáll. Amint azt meghaladtad, nem lesznek többé akarások.

K: Tapasztalataim szerint minél jobban elszakadok a test-elmétől, annál kevésbé akarok, és minél több az igényem, azok annál egyszerűbben beteljesülnek.

M: Még az a gondolat sem helyes, hogy elszakadóban vagy, mert már eleve el vagy szakadva. Amikor egód teljesen feloldódik, akkor testek sokasága áll a szolgálatodra.

K: Tudatosan, vagy tudattalanul?

M: Minden megnyilvánulás, és nincs individualitás. Ez mindent átható, nincs szükség tudatos tevékenységre.

K: Egyszerűen megtörténik? Nem lehet tudatosságról, vagy tudatlanságról beszélni?

M: Igen. Miért következik be rendszerint ez a konfliktus? Miért folyik közöttünk a vita? Az emberek mély spirituális fogalmakkal felvértezve jönnek ide. Azt gondolják, hogy spirituális tudással bírnak, és azt akarják, hogy adjak nekik egy tiszta bizonyítvány: „igen, te nagyon felkészült vagy”. Ilyet én nem csinálok, romba döntöm az elképzeléseiket, és ez által születik a konfrontáció. Így kezdődik a diszharmónia.

K: Igen, ez a miatt a konfrontáció miatt van, hogy idejöttem; mégis az elme, az a dolog, ami a fogalmakat fenntartja, megijed. Csak akaraterő tart engem életben.

M: Ki a tudója az akaraterőnek?

K: Ha Maharaj a tudóról akar kérdezni, az elme mindig ad egy választ, az elme mindig képes arra, hogy valamilyen fogalommal szolgáljon, de én látom, hogy mi ez, és a legjobb, amit tehetek, hogy törekszem.

K: Rendben. Tudom, hogy azonosulsz az elme-tudatossággal, tudom.

K: Én is tudom.

M: Próbáld megismerni az „én”-t.

K: Igen. Amikor először tudatosult bennem, hogy idejövök, az elme nagyon izgatott lett, rengeteg kérdés és idea kavargott benne arról, hogy milyen lesz Maharaj társaságában lenni, de nagyon világosan láttam, ez az elme játéka. Szóval, az, hogy reggelente idejövök a kérdéseimmel, én személy szerint tudom, hogy ez az elme játéka. Részemről bele kellett mennem a konfrontációba.

M: Most, hogy megértetted az elme minőségét, megvalósítottad a békét?

K: Voltak pillanatok, majd az elme ismét kalandozni kezdett.

M: Tudod, hogy nem az elme vagy. Elérted az állapotot, amelyben tanúja vagy az elme korábbi, vagy idejöveteledkori játékának?

K: Ez a korábbi fejlődés része volt. Tíz éve történt velem valami. Abból, amit elmondott, amit Ön Sat Gurunak nevez, kitűnik, hogy ennek a dolognak, amiben részesültem, nincs neve. Tíz év óta követem a hívást. Nincs különbség a belső dolog, és a Maharajal tapasztaltak között. Van egy technikai kérdésem. Amikor becsukom a szemem, és az „én vagyok”-ban tartózkodom, kezdetben

sötétség van, ami megfigyelhető. Ismeretes, hogy ez az alkony világossággá alakítható, ami végtelenné fog válni. Hogyan lehet ezt elérni?

M: Mért akarod megváltoztatni?

K: Ha az embernek belső képessége, hogy a sötétséget fényre változtassa, miért legyen a sötétben? Miért ne élvezze a fényt?

M: Ki vagy te, hogy a fénybe fordulj? Abban a sötétségben egy csomó lámpa fénye világít. Ez nem sötétség; ez egy nektárral teli medence. Merülj bele. Legyél benne.

K: Egy másik problémám is felmerül az „én vagyok” állapotban, mégpedig az, hogy először az állapotot magában a fejben lévőnek érzem, ami aztán egy rettenetesen nagy erővé válik, és a tudatosság túlszordulva megtölti a szobát. Ez helyes?

M: Beszélj test tudatosság nélkül. A tudatosság, amely mint mondd kiömlött a szobába, spontán betölti a szobát és a kozmoszt, teljesen. A megszilárdulás folyamatában a kozmoszba terjeszkedik. Amikor teljesen kitágul, majd a Brahma apertúrában stabilizálódik, az a Brahma-randhra.

K: Shakti Kundalini jógáját sokan gyakorolják, szükségszerű a Jnani számára, hogy felébressze gyakorlata révén, létezése révén a Kundalinit, amiről mások beszélnek?

M: A Jnani általában nem érdekli a Kundalini. Születésed előtt hol volt a Kundalini? A Kundalini mindaz, amit észlelsz, mindaz, amit látsz. Különböző neveken nevezik, ennyi az egész.

K: De egyes jógik koncentrálnak egy erőre, amely keresztülmegy a hét csakrán, és feltételezhetően a gerincoszlopot követi.

M: Amit mondasz, az helyes, de születésed előtt nem létezett. Csak gondolat.

K: Mindegyikük meg van akkor tévesztve, hogy a Kundalini jógát gyakorolják?

M: Aki gyakorolni akarja, tegye, de mi ez az egész? Zéró – semmi.

K: A létezésről elhangzottak alapján úgy tűnik, minden a tudatosság játéka marad, és ha úgy döntene az ember, hogy azonosul a tudatossággal, végtelen sok játékot játszhat.

M: Akármit választ, vagy szeret az ember, elhívást kap annak a foglalkozásnak vagy időtöltésnek a gyakorlására.

K: Arra törekszünk, hogy megpróbáljuk megtalálni a valódi játékot, és mégis minden a tudatosság játéka marad.

M: Te nem játszol, te a tanú vagy.

K: Megértettem, hogy ami miatt a tudatosság játékában maradok az attól való félelem, hogy semmi sem fog történni. Abban a pillanatban, hogy nyilvánvalóan szabadabbá válok a tudatosságtól, a dolgok történnek, ahogyan történnek, de nem a vágyaim miatt. Azért történnek, mert az univerzum tolja őket.

M: Amikor ezt látod, akkor a tudatosságban vagy?

K: Legalábbis úgy látszik, hogy kívül vagyok rajta; álomnak látom az álmot.

M: Nem számít, tudod-e, belül vagy-e, vagy kívül; egyszerűen légy a tanúja.

K: Amíg a testtel való kapcsolat fennáll, úgy látszik számomra, hogy még az álomban is van tanúság valamiképpen.

M: Igen, ő nincs ébren, ez egy álom.

K: Ez azokhoz az álommal és felébredéssel határos pillanatokhoz hasonló, amikor az ember hirtelen tudatára ébred, hogy álmodik. Annak számára, aki az álomban felébred, a folyamatosság semmiféle törést nem szenved. Egy álomban ébredtem fel.

M: Ez az álom te magad vagy. Bármi, amit látsz, az nem az álom, az „én”, te vagy. A tudatosság, amely lát, mindent magán az álmon keresztül lát.

K: Haszonnal járhat a mantra a mentális ingadozás pillanataiban?

M: Igen; csakis azért van – az ingadozó elme ellenőrzésére.

1979. szeptember 18.

Kérdező: Gyakorlás közben egy apró elkülönülést felfedeztem fel az „én vagyok” tudatosságban. Tudok az „én vagyok”-on meditálni, de az „én vagyok” érzés nincs jelen. Csak egy külső valaminek tűnik.

Maharaj: Amikor elkülönültnek érzed magad az „én vagyok” érzéstől, nincs-e ott valami, vagy valaki, akinek erről az elkülönülésről tudomása van?

K: Nincs, ez csak egy érzés.

M: Fedezd fel, hogy nem vagy-e tudatlanul elkülönülve.

K: Ez olyan, mint egy megfigyelés.

M: Azért vagyunk itt mindannyian, mert saját akaratunkból megszülettünk, vagy pedig e tudomás tudatlanul jelent meg bennünk?

K: Utóbbi.

M: Létezősége a tudtod nélkül jelent meg, de te a saját akaratod szerint használod. Az individualitást halálra akarom ítélni. Nem igazságos talán, hogy kimondom ezt az ítéletet? Tehát gondolkozz óvatosan. Az individuumnak mennie kell. Parabrahman a legtisztább törvény és Igazság.

Mi most nem a saját akaratunkból beszélünk; azt gondoljuk, van választásunk, de nincs.

Egy nap vagy egy hónap alatt elérheted a számádhit, de amikor visszatérsz a normálhoz, a tudatosság nem különbözik. Azt gondolod, te érted el számádhit, de ami ezt gondolja, már ott van, és nem a te választásod miatt fog megérkezni.

K: El lehet veszíteni a tudatosságot számádhiban, közben az „én vagyókság”-ot fenntartani?

M: A számádhin alatt az „én vagyok” felfüggesztődik.

K: De semmi nem megy el, semmi nem vész el?

M: Nem, semmi nem vész el.

K: Az „én vagyok” és az akarat, akarás ugyanaz a dolog?

M: Az az „én vagyok”. Spontán megjelenik, és utána akarat alá helyeződik.

A princípium tanúsága a tudatosságot megelőzően történik az Abszolút szempontjából, de az Abszolút a tudatosság segítségével tanú. Álomban nincs fizikai „én” megjelenés, mégis látsz. Mindennek a szubsztrátuma a Tudat.

K: Az abszolút spontán jelenik meg és tűnik el?

M: A tudatosságot megelőző állapot mindig jelen van. A tudatosság minősége az, ami spontán megjelenik és eltűnik.

A Guru rendszerint a hallgatóság szintjének megfelelően magyaráz. Normális esetben azt mondja a tudatlannak, hogy a megsemmisüléskor vagy halálkor minden beleolvad a tudatosságba. Nem beszél a tudatosságot megelőző princípiumról, mert azt nem mindenki érti meg.

K: Felvirrad egy következő hajnal a Jnani számára, miután a nap lenyugodott? Be fog következni számára másik tudatosság?

M: A Jnani princípium számára nincs lenyugvás és felvirradás.

A Jnanit nem tudod a saját szavaiddal leírni; ő az Abszolút.

K: Létezhet tudat tudatosság nélkül?

M: Az Abszolút, a Tudat a tudatosságnak a támogató princípiuma.

K: De minek van tudatában? Létezhet tudat olyan objektumok nélkül, amelynek tudatában lenne?

M: A Parabrahman állapotban tudatosság minőség nincs jelen, sem egyéb ékítmények vagy dekorációk, mint a megnyilvánult tudatosság. A Parabrahman állapot nem tudja, hogy létezik, és megnyilvánulása sincs. Még ha univerzumok és kozmoszok szűnnek is meg, az

Abszolút érintetlen marad. Létezik. Erről a princípiumról beszélünk most a tudatosság segítségével. A tudatosság birodalmában ez a megnyilvánulás folyamatosan zajlik.

K: Egy szigeten élek, és gyakran figyelem az óceánt. A hullámok folyamatosan jelennek meg, és tűnnek el, és rájöttem, hogy ez a koncepció. Hogy nincs különbség a hullámok játéka, és a világban látottak között. Az individualitásom csak egy pillanatnyi felvillanás; és a megértésem csupán egy tapasztalat leírása marad.

M: Az Abszolút a tudatosság mögött van, ami megnyilvánult. Ami a dinamikus életerőnek, a tudomás óceánjának a játéka.

K: Ennek a princípiumnak a hiányát jelenti, amikor a hullámok elcsendesednek?

M: Az Abszolút nincs kapcsolatban az óceán tudatosság princípiumával, de az Abszolút nélkül emez nem létezhetne. Az Abszolút a támasza a princípiumnak.

1979. szeptember 19.

Kérdező: Néhány évvel ezelőtt egy koncentrációs tanfolyamot végeztem, amelynek a segítségével egy idő után sikerült megtalálnom az elme ellenőrzésének kampóit és fogantyúit. Egy jó darabig végeztem ugyanazt a gyakorlatot. Ez egy fekete háttér előtti objektumnak a mentális vizualizációja volt, minden egyéb kizárásával. A koncentrációs gyakorlat olyan erős, hogy még az agytekevényeket is meg tudja változtatni. Folytathatom-e ezt a gyakorlatot, és mi lesz a végeredmény?

Maharaj: Ha nem ismered magad, akkor nem fogod realizálni a koncentráció hatásait, és amint megismered önnön Énedet, nem lesz szükséged a koncentrációra. Ki koncentrálsz; mi célból?

K: Az elme egyhegyűvé tételének képessége az összes többi meditációnak az előfutára. Az elme lecsendesítésnek a képessége a sarokköve a bármely típusú megvalósításnak, hiszen gyökerestől kell kitépni minden gondolatot, mielőtt a mögöttük lévő nyilvánvalóvá teszi magát. Ezért választottam a meditáció stúdiumát.

M: Bármit meg akarsz tanulni, el akarsz érni, illetve meg akarsz valósítani, azt meditáció vagy koncentráció révén éred el? A meditációt megelőzően jelen van már valamilyen entitás?

K: Igen.

M: Nem meditáció révén fogod megszületésre készíteni ezt az entitást; az már jelen van.

K: Sokkal könnyebben tudom azonosítani az entitást, ha nem burkolódik alkalmatlankodó gondolatok felhőjébe.

M: Kizárólag ezen gondolatok miatt nem éred el az entitást, amelyet elérni áhítasz.

K: De most már igen, mert képes vagyok lecsendesíteni és kontrollálni az elmét a koncentráció gyakorlata segítségével.

M: Annak megfelelően fogod megtalálni vagy megérteni a realizációdát, hogy milyen jelentést kapsz a koncepcióidhoz, illetve elképzeléseidhez.

K: Általánosan elfogadott, hogy a meditáció jól használható a feltétlenül szükséges érzések elérése érdekében. Például, ha a következőn meditálok: „a mindent átható és végtelen fényű 'én vagyok' vagyok”, az át fog segíteni annak az állapotnak a küszöbén, amelyre Maharaj utal.

M: Igen, a meditáció elvezet téged odáig, hogy sadhaka legyél. Mit keresel? A meditáció egy kiinduló állapot csupán.

K: De segítség, nem?

M: A sadhakának kell gyakorolnia meditációt; ahhoz, hogy elérd az általad keresett központot, a meditáció abszolúte szükségtelen. A meditáló már a meditációt megelőzően létezik.

K: A tegnapi esti meditációmiban eszembe jutott, amit Maharaj arról a válaszról mondott, ami a kérdést megelőzi, és beláttam, hogy valóban, a kérdés csak a válaszhoz kapcsolódva keletkezhet. Egy probléma merült fel; amikor Maharaj azt mondja, hogy nem a test vagyunk, akkor a testet formaként érti?

M: Van róla valamilyen tudomásod, hogy ez a test hogyan keletkezett?

K: A test és a tudat ugyanakkor keletkeztek; nincsenek előzetes ismereteim a testről.

M: Tudd meg, hogy ez a test miért keletkezett, hogyan költözött beléd a tudatosság.

K: Ha ezt a kérdést őszintén akarom megválaszolni, akkor van előttem még valami olyasmi, amit keresek, hogy megtudjam.

M: Csak gondold át ezt a problémát, ezt a kérdést. Hogyan jelent meg nálad a tudatosság?

K: Ha a Végső Valóság benne van az univerzum minden atomjában, akkor nem a test az ő atomi szubsztanciájában valójában a Végső Valóság?

M: Melyik atom felelős ezért a testért? Tudsz erre válaszolni?

K: Az „én vagyok” felelős a testért, a világért, jiváért és Istenért. Amikor az létrejön, akkor keletkezik minden más.

M: Mi a következő lépés?

K: A test két folyadék összefolyásából jön létre; a folyadékokban benne foglalt utasítások hozzák létre a formát. Így alakul ki a test.

M: Az „én vagyok” tudomás kilenc hónapig nem volt jelen a magzatban. Az „én vagyóság” a test megszületése után jött létre.

K: Nem; Maharaj azt mondta, hogy az „én vagyok” a fogamzást követően keletkezett.

M: A fogamzás időpontjában tudtad, hogy jelen vagy?

K: Nem, de lehet, hogy csak képességeim akkori hiánya miatt.

M: Az édesanyáddal való találkozásodig tudtál valamit?

Amíg meg nem tanítottak arra, hogy tudatában legyél, hogy te a test vagy, fiú vagy stb. Még önmagadra sem emlékeztél addig.

K: Ez összeegyeztethető a korábban elhangzottakkal.

M: Bármi hangzott el korábban, az egyáltalán nem vonatkozik rád – dobd ki. A cukor előállítására szolgáló anyag a cukornádban van; kinyered belőle a cukrot, és kidobod a cukornádat. Hasonlóképpen, bármi is hangzott el most, az a cukor, amely a cukornádból származik. Az édességnek nincs se neve, se formája. Te ismered, én ismerem, az édességnek ezt az ízét, hogy te vagy. Mi fog történni ezzel az ízzel?

K: Meg fogom ízlelni.

M: Az íz nem örökkévaló, az íz nem tartós. Amint ezt megérted, mi a jövőd?

K: A jövő titok marad.

M: Lehet a titok az édességben?

K: Az édesség végül eltűnik, így a titok nem lehet az édességben. Nem az íz a titok, a kóstoló a titok. A tudatosság a kóstoló?

M: Látod, hogy tudod. Tudod a választ. Az íz az öt elemé. A testnek a forrása az öt elem; te nem a test vagy. A test és az életadó lélegzet kombinációja generálja a tudatosságot; te nem a tudatosság vagy. Te a mögöttes princípium vagy. Legyél Abban.

K: Itt lenni és Maharajot hallgatni újra meg újra, egészen más, mintha hirtelen közvetlenül szembesülni; és az első szembesülés pillanatában az ember nem teljesen tiszta.

M: Ki szembesül kivel? Mindez gondolat. Megértettél valamit, és nem tudod elfogadni, hogy megértetted; maradj csendben, legyél abban.

M: Honnan érkezted? (Másik jelenlévőhöz.) Te ott.

K: A Ramanasramból jövök.

M: Jó samadhanod volt ott?

K: Ha a samadhan jelentése belső béke, akkor igen, nagyon jó volt.

M: Amikor vizet forralunk, hogy a benne lévő szennyeződésekeltávolítsuk, és a buborékozás megszűnik, ezt nevezzük samadhannak. Amíg tehát bármilyen vritti [mozgás] van az elmében, az nem samadhan.

K: Nekem még mindig vannak buborékaim! Minél mélyebb a dhyanám [meditáció, szemlélődés], annál gyengébb és annál jobban fáj a testem. Nyugtalanítja az állapot az elmémet. Adna Maharaj valamilyen tanácsot?

M: Egy ideig még megjelenhetnek ilyen állapotok. Egy darabig még Ramana Maharshi is érzett a testben valamekkora szenvedést [égő érzés]. Ne félj ettől. Óvatosan folytasd a meditációt, a stúdiumot, és a nama smaranamot [a névre való emlékezés]. Minden ember sadhana tapasztalata eltérő a praktit [természet], és a gunák [minőségi] vagy az eszközök a különbözőségei miatt.

K: Arra kérem Maharajt, adja az áldását rám, hogy kellő bátorsággal és belső erővel tudjam figyelmen kívül hagyni a testet és az elmét.

M: A Ramana Maharshiba vetett teljes és megrendíthetetlen hittel folytasd a gyakorlást. Ide jöhetsz, és hallgathatsz engem, de ne feledd, hogy a te Sat Gurud Ramana Maharshi.

K: Holnap visszatérek a Ramanasramba; adna nekem valamit Maharaj prasadként, amit magammal vihetek?

M: Ez a prasadam a számodra: legyen veled a Guru Ramana Maharshi iránti Purna, Nishta bhakti [teljes, megingathatatlan odaadás], lesz, ami lesz. Eső vagy napsütés, öröm vagy fájdalom, élet vagy halál, a hited ne rendüljön meg. Nem kell menned sehova máshová, nem kell keresned más Szenteket. Ő a te Gurud.

K: Elárulná nekünk Maharaj, milyen előnyünk származik abból, hogy itt vagyunk, az Ön jelenlétében?

M: Azt nem megmérhető. Nem tudod megmérni a teret, és hasonlóképpen, a jó szerencséd, hogy Sat Gurud van, felmérhetetlen. Ha megérted, szerencsés vagy.

K: Mielőtt idejöttem már azt hittem, hogy a szívem megfagyott, de most úgy látom, hogy olvadozik a Nagy Jégtelenítő jelenlétében.

M: A dolgok hadd jöjjenek és menjenek. Te csak egy tanú vagy. Nem megsebesülsz meg, vagy vonódsz be ebben az olvasztási folyamatban; ez mentális szinten zajlik csupán, és az Éntől elkülönülve. Semmilyen elmén keresztül származó tapasztalat sem hat rád. Te a mentális észlelésen túli vagy, az öt elemen túli vagy. Az elme áll csak ezekből az elemekből.

1979. szeptember 20.

Kérdező: Mi az erény és a hit?

Maharaj: Erény az, amivel akkor rendelkezel, amikor tudod, hogy mi vagy, és abban a tudatban élsz. Az Igazság tudatában kell cselekedned.

K: Akkor az erény egy olyan viselkedésforma, amely a Bölcs áldása nyomán keletkezik, nem pedig valamiféle megszerezhető dolog. Hasonlóképpen, az Én megvalósításához hitre van szükség, és ez szintén a Bölcs ajándéka. Kommentálná Maharaj ezt a két állítást?

M: Amit mondtál, az helyes, és ezt az individuális viselkedés javára írják; de amit én mondok, az egyetemes megnyilvánulásra érvényes csupán, és nem a személyiségre.

K: Maharaj, ahogy időnként említi, egy fejlett lélek. Megfigyelésem szerint minden lélek hasonló; nincs sem felsőbb- sem alsóbbrendűség, az emberiségre inkább az testvériség a jellemző.

M: Szorosan összekapcsolódnak az egész egyetemes színnel. Az egyetemes testvériség minden atomban jelen van, legyen az élelmiszer, vagy a tested. Amikor egyéniségemet feladtam, feloldódott, a testem és összes tevékenységem egyetemessé vált; univerzális használatba került. Nem formál jogot semmilyen cselekvésre, mint „enyém”-re.

K: Maharaj nem teljesen a kérdésemre válaszolt.

M: Te individuumként kérdeztél, és én a megnyilvánult princípiumként válaszoltam. Hogy miként viselkedjenek az individuumok másokkal, arra különböző iskolák léteznek.

K: Elhangzott ma egy kérdés a böjtölés hatékonyságáról, és Maharaj individuális választ adott.

M: A válasz egy tudatlannak szólt, és nem egy fejlett keresőnek.

K: Olyan eszközöket keresek, amelyek az Én megvalósítás felé segítenek.

M: Nem lehet önmegvalósításról beszélni. A „te” realizál mindent, tapasztal mindent, tanúja mindennek. Te azt megelőzően vagy. Bármilyen mély meggyőződésbe kapaszkodsz a szíved mélyén, meg fog történni.

K: Az általam feltett kérdésre, a nagytól eltekintve már válaszolt, a kis ecsetvonások végzik a festményen a végső simításokat.

M: Amikor minden lelkek lelkévé váltál, szükséges volt keresned a többiek segítségét, hogyan végezd az utolsó ecsetvonásokat? Nem függsz senkitől, minden azon meggyőződésedtől függ, hogy te vagy. A kép mostanra teljes. Azért jöttél, hogy megkapd a felismerésedet. Felismerésed az Énben nyugszik.

K: Ez egy új tapasztalat, egy új beállítás.

M: Egyáltalán nem új. A legősibb, és örök.

K: Tudom, tudom! Azt mondják, lemondásra van szükség; mi az, amiről lemondunk?

M: Önmagunkról mondunk le, nem a pusztá tulajdonunkról. Az egész tudásról mondunk le. A lemondásnak különböző típusai vannak, de a legnagyobb lemondás az „én vagyok” tudomás feladása. Ha azt feladod, megmenekülsz születéstől és haláltól.

K: Hogyan működünk a világban?

M: Csak hagyd a működést. Te nem csinálsz semmit. Az ébrenléti állapot tevékenységet képvisel, a mély alvás békét, nyugalmat jelent. Amikor e kettő jelen van, azt jelenti: létezik az „én vagyok”, de te, az Abszolút, sem az ébrenléti állapot, sem a mély alvás, sem az „én vagyóság” nem vagy.

K: Miért érzem, hogy csak ez a test az enyém, csak ez az egyedi test az enyém?

M: Hagyd abba a testről való gondolkodást; ragadd meg te ként csupán az ébrenléteket és a mély alvást.

K: Hogyan tudom megszüntetni a halálfélelmet?

M: Mivel hiszel a halálban, ezért a kedvében jársz. Ne tegyél fel kérdéseket tizenöt napig; hallgasd csendben a kérdéseket és a válaszokat. Minden kérdésre automatikusan választ fogsz kapni. Csak maradj csendben.

Ha ebben a tömegben nyitott marad valaki, az nekem elég. Ez az utolsó lépés a létezőségről a nem-létezőségbe. Bármit is szereztlé illetve halmoztál fel az utóbbi születések millió során, itt fel fognak robbanni.

K: Tegnap ebédkor néhányan közülünk igazából ezt a tényt kommentálták. Ez egy olyan egyedülálló és ideális hely, hogy valamit hozol, és egy csomó semmit kapsz cserébe.

M: Nagyon találó. A semmi teljessége.

K: Lenne egy kérdésem. Tudja a kutya, hogy ő kutya, illetve van neki „én vagyok” tudomása?

M: Te nevezed őt kutyának; ő nem tud róla, hogy kutya.

K: A kutyák azt érzik, hogy „éhes vagyok”, amikor éhesek, vagy az éhség csak egy az éhség érzet? Azért kérdezem, mert egy híres jogi szerint a legtöbb állat csak az éhségnek van tudatában, nem rendelkeznek „én vagyóság”-gal.

M: Ő tudja. Még az állatok is tudják. Az ő egyetlen identitása a test. Ezt ő a testével tudja; ezért próbálja mindig a testét védeni, épp úgy, ahogy a madarak, rovarok és az emberi lények védik a testüket, hogy megőrizték „én vagyóság”-ukat.

K: Azok az emberek, akik meditációt gyakorolnak látszólag további tudati szinteket érnek el az „én”-en belül. Ezek a szintek valódiak, három elsődleges állapothoz hasonlóan, vagy az elme hozza létre azokat?

M: Ismerd meg csupán a tudatosságot! Létezősége olyan, mint egy magnószalag, vagy film, amelyre mindez rögzítve van, és az ébrenléti állapotban, alvás idején, meditációban, vagy akármikor, levetítésre kerül, de az elsődleges kondíció az „én” tudatosság. Amikor eléred az Én tudomást és csendesen benne maradsz, rá fogsz jönni, hogy az egész univerzum már jelen van ebben az atomi tudatosságban. Mindez a tudás föl-di [angol eredeti: word-ly] tudás, de neked megérintened, realizálnod kell azt.

Jelenleg szavakból álló tudásod van, mely szavakat a létezőség adta neked, de amikor a létezőségben tartózkodsz, rá fogsz ébredni, hogy mindez a tudatosság játéka. Amikor ráébredsz, hogy mindez a tudatosságodban előre rögzített műsor, ki fogod dobni. A tudatosság eldobható.

Az „én” vágyakkal teli; ahelyett, hogy a vágyakat próbálnád teljesíteni, fedezd fel, mi ez az „én”. Értsd meg a vágyat. A világon semmi nem bír vonzerővel számomra. Ha aranyat vagy gyémántot hozna nekem valaki, azt mondanám neki, hogy vigye innen őket. Mire jők ezek a számomra, nem tudom őket megenni. Az én számomra a Gurum emlékezete a legértékesebb. Még csodatévő erővel sem törődöm. Mert azokért az erőért bizonyos rituálékat, bizonyos diszciplinákat kell követned.

K: A Bölcsnek azért nincs akkor sziddhije [erő], mert nem követi ezeket a rituálékat?

M: A Jnani azért nem vágyik erőkre, mert felismerte, hogy az atomi tudatosság mindet magában foglalja. Ez multi-energia, multi-erő, és ő ezt már elvetette.

K: Maharaj a Navanath tanítványi vonal követője?

M: Az összes változatot követem.

K: Maharaj úgy tekint önmagára, mint aki Guruja nyomdokaiba lépett?

M: Neki nincsenek nyomdokai. Neki nincs lába.

1979. szeptember 21.

Kérdő: Ha minden megnyilvánulást illúzióknak kell tekinteni, hogyan különböztethetők meg a gondolatoktól?

Maharaj: Csak a világi tevékenység tesz közöttük különbséget; teljesen egyformák.

K: Amikor azt mondja valaki, hogy gondolatoktól mentes, akkor megszabadulhat az intellektuális meditációtól, de ha szemei kinyílnak, az illúzió folytatódik. Mentés a gondolatoktól?

M: Vedd ki az illúzió szót, és tedd be helyette a Brahma szót. Csak szavakat tudsz kicserélni ki, semmi mást.

Elmész a Jnanihoz tudásért, de minek a tudását keresed, és ki az, aki a tudást keresi? A tudás, amit keresel Maya, vagy illúzió, de nem fordítasz kellő figyelmet arra, aki a tudást akarja.

K: A Bölcs az, aki minden kérdést meg tud világítani, legyen az viszonylagos vagy abszolút, és ezért tesznek fel kérdéseket a Bölcsnek.

M: Amikor kérdéseket teszel fel, úgy érzed, azok meg fogják oldani a problémáidat? A kérdés tartalmával kapcsolatban teszed fel őket, és szem előtt tartod az Ént, amikor kérdezel?

K: Miután elmentem innen, zavaró lesz számomra az élet individuális viselkedése. Aggasztó számomra, hogyan fog az elme gondoskodni önmagáról a test és annak tevékenységei támogatásával.

M: Amikor az elme teljesen megtisztul, mindenről gondoskodni fog.

K: Értem, de a megtisztulásra való várakozás engem nyugtalanít.

M: Amíg az életadó lélegzet áramlik, addig az elme is áramlik.

K: Úgy tűnik, útelágazáshoz érkeztem, ezért...

M: Én csak azt mondom, hogy ez a test, az életadó lélegzet, és a tudatosság egyek, és te azokon túli vagy. Amikor visszamész, az elméd fogja eldönteni, hogyan fogsz viselkedni. A testet és a lelket hagyd a saját hajlamaik és feltételeik szerint működni, de tudd, hogy te nem vagy velük azonos.

K: Szeretném tudni, hogy keressek egy trópusi szigetet valahol, üljek le egy fa alá, és merüljek el ebben, vagy pedig menjek vissza a világomba, és folytassam, amit előtte csináltam?

M: Meg fogod tisztítani testedet és életadó lélegzetedet?

K: Igen.

M: Ha ezt a beszédet ostobaságnak tartod, dobd ki, és csinálj, amit akarsz. Nem ragaszkodom hozzá, hogy hallgass rám, és betartsd a szavaimat.

K: Megértettem, amit Maharaj elmondott, és jó néhány féleképpen elismételte. Megértettem!

M: Mi egyéb létezik, az „én vagyok” érintésen kívül? Miért aggódnál a Maya és Brahma felfedezése, és mindezek miatt? Értsd meg, hogy mi az „én vagyok” princípium, és ezzel révbe értél. Az „én vagyok” a fogalmak miatt jelent rabságot.

K: A viszonylagos állapotba való visszatérés: vissza kell térjek ahhoz a tevékenységhez, amit idejövetelem előtt folytattam?

M: A személy a testhez, az életadó lélegzethez, vagy az „én vagyok”-hoz kapcsolódik?

K: A testhez.

M: Te, ennek a három entitásnak a tanúja, hogyan vagy érintett? Ezek több ezer éven át képesek folytatni a működésüket; milyen módon vagy te érintett? A kérdés azért merült fel, mert önmagadat a testnek tekinted, amely bomlásnak indul és elrothad, amikor az életadó lélegzet elhagyja azt. Azonosulsz a testtel és átöleled azt.

K: Igen.

M: A legközelebbi rokonaid, a feleségedet és a fiadat is beleértve, sem fognak közel menni a testhez, amikor az szétesik.

K: Ez így van.

M: Ha ezt megértetted, folytasd a dolgodat. Ne aggódj.

Azt mondják, hogy amikor Ráma át akart kelni a tengeren, hogy Indiából Lankába jusson, a majmok jócskán segítettek neki. Ezért megáldotta őket minden mennyei jóval. Azok a majmok most a nyugati országokban érzik jól magukat. Élvezik az anyag adományát és a mennyei örömet, amit Ráma adott nekik. A Rishik, akik sokat vezekeltek, hogy a mennyországba kerüljenek, szintén ott születtek meg, és jól érzik magukat. Mostanra már elégük lett, és elkezdtek idejönni, hogy újra megtalálják Rámát.

1979. szeptember 22.

Maharaj: Egy nagy ember megszületése sem járt egy jöttányi változással sem a tudatosságban. Ami van, az van; és soha sem fog változni. Neked csak látnod és tudnod kell; semmilyen cselekvésre vagy rituáléra nincs szükséged. A tudomás a tudodon kívül jelent meg benned, és keresztül kell menned rajta, ha akarod, ha nem. A tapasztalat jelen van, és később jön valaki, aki tapasztalja azt.

Senki sem tudja megváltoztatni, amivel tapasztalatként szembesülnie kell, amíg a testtel és az elmével azonosul. Ha árvizek vagy tűzesetek, veszteségek vagy nyereségek történnek, akkor csupán fogadd el azokat. Azok a tudatosság működése.

Kérdező: Tegnap este érdekes tapasztalatot estem át. Egyedül ültem, éppen vacsoráztam, amikor bejött egy nagyon rossz modorú férfi öttagú családjával, és letelepedtek az asztalomhoz, mondván, hogy nem foglalhatom le az asztalt egyedül. Úgy éreztem, mint akit arcul csaptak. Mit kellett volna tennem?

M: Uralkodnod kell magadon, amennyire csak lehetséges.

K: A test nem tudja megzabolázni önmagát.

M: A test nem csinál semmit. A test az életadó lehelet védelme alatt áll, ami a létezőség minősége. Az életadó lehelet felelős minden mozgásért, és a létezőség minősége egy magas piedesztálon ül és figyel.

K: Van olyan állapot, amelyben úgy érezni, hogy a létezőség nincs kapcsolatban a testtel?

M: Miért nem szilárdítod meg magadat a létezőségben. Felejtsd el a test érzetét, és ami marad, az csak te vagy, a Turiya [szuper-tudatos állapot].

K: Hiszem, hogy én vagyok minden – semmi más nincs – de ez a hit csak ritkán jelentkezik, és rövid időre.

M: Még ha tanúja vagy is, hogy minden te vagy, az még mindig az öt elemből álló test minősége, és nem fog fennmaradni. Ébrenléti állapot, mély alvás, és a Turiya – ezek mindegyike ideiglenes állapot.

K: Akkor mi az, ami örök?

M: Az, amit elfelejtettél. Az Örök állapot meghaladja az emlékezést és a felejtést.

K: Mi bizonyítja ezt?

M: Abban a stádiumban, bármi is legyen a princípium, aminek a bizonyítékát kéred, csak a princípium marad. Abban az állapotban semmi sincs; hogy jöhetne szóba a bizonyíték kérdése, és kinek a számára?

K: Úgy értem: abban az állapotban érzi Ön, hogy abban van?

M: Nincs senki más, egyedül te létezel. Megpróbálsz Istennel azonosulni, de Isten nem létezhet nélküled.

K: Nem hiszek Istenben.

M: Ha nem hiszel Istenben, akkor a testben hiszel? Ki utasítja el Istent? Ki az?

K: Én.

M: Mi az „én”?

K: Csak egy érzés.

M: Te vagy Isten; ha Isten nincs, te nem vagy. Ha Isten van, te vagy.

K: Amikor Krisztus azt mondta, hogy ő és az Atya egyek, Atyjára, mint Iswarára hivatkozott és nem, mint a Legfelsőbb Lényre?

M: Az Atya az, aki cselekszik, és felelős a létezésért.

K: Krisztus nem egy fizikai létezőre utalt Atyjaként?

M: Én ezt nem fogom eldönteni. Mivel Krisztus létezett, a létezés a táplálék test által maradt fenn, Krisztus nagy Bölcs volt; ne bonyolódj bele az Ő származásába. Meditálj Rajta, szenteld meg az Ő emlékét; ebben a folyamatban megtisztulást fogsz nyerni. Semmilyen formád nem fog maradni.

K: A nyugati hagyomány sok Szentet és Bölcsöt tart számon, akik embereket gyógyítottak ki a különböző betegségeikből. A keleti Bölcsnek nem jellemzője a gyógyítás. Miért van ez?

M: A keleti Bölcs is bírja a csodatévő erőket. Az emberek gyógyításában természetesen ő is kimagasló szerepet tölt be, és őt is nagy becsben tartja a társadalom, aminek eredményeként fennáll a lehetőség, hogy önhittsége növekedni fog.

K: De hát senki sincs, aki önhittséget érezhetne.

M: Ne bonyolódj koncepciókba; meg fognak téged fojtani. A Bölcsök időnként csodát tesznek, és nem érznek büszkeséget.

K: A Bölcs nem érez büszkeséget. Ki érez büszkeséget?

M: Ennek a megnyilvánult világnak minden tevékenysége a tudatosság révén keletkezik. A testtel rendelkező Bölcs csak a te képzelődésed eredménye.

A létezés mind az öt elembe benne foglalatik, de nem személyes, hanem univerzális. Ha azzal a tudattal térsz aludni, hogy te a tudatosság vagy, akkor ugyanez a gondolat fog érvényesülni az egész nap folyamán. Aludj el azzal a meggyőződéssel, hogy a test tér. Az a gondolat, hogy te a test vagy, szenvedést okoz. Tartsd az eszedben minden egyes nap, hogy nem a test vagy, hogy egyszerűen a tudás, a tudatosság vagy. Halálom után a testem térré alakul; miért nem tekinted most is térnek?

K: Ez csak a fogalmak szaporítása.

M: Megszabadítalak a fogalomtól, hogy te a test vagy. Miért mondd, hogy szaporítom a fogalmakat?

K: Ha azt mondjuk, hogy a testem tér, az egy újabb fogalom.

M: Minden fogalom lelke valójában az „én vagyok” fogalom.

K: Ha azt gondolom, mielőtt aludni térek, hogy „tér vagyok”, ez egy technika.

M: A legszívesebben mennél, és mindenkinek elmondanád, hogy ráakadtál egy bolondra, aki fel akart akasztani téged, de te valahogy elmenekültél. Én a tudatosság természetéről beszéltem neked; az a szándékom, hogy fokozatosan megszabadulj minden fogalomtól. Pusztán az által, hogy mindent fogalomnak nyilvánítasz, nem fogsz megszabadulni meg. Csupán a durvább fogalmak felől a finomabbak felé fogsz haladni. Ha olyan durva fogalmakkal szórakozol, mint az „én a test vagyok”, akkor azok csak további fogalmakká szaporodnak: „beteg a testem”, „be kell vennem a tablettát”, „orvoshoz kell mennem” stb. Tegyük fel, azt mondd, „tér vagyok”; milyen további fogalmakkal rendelkezel?

Az a szándékom, hogy eljuss az „én vagyok” koncepcióhoz, amely az illúzió utolsó helyőrsége, és, hogy megszabadulj tőle. Értsd meg e fogalmak minőségét.

K: Lenne egy kérdésem. Korábban Maharaj azt mondta, hogy figyelmességnek mindig jelen kell lennie. A figyelmességet érzésként kell tapasztalni? Az érzés, úgy tűnik, megelőzi a tudást. Minden

mögött ott van a mögöttes érzés, hogy mindig tudom, hogy vagyok. Azonos ez az észleléssel, a tanúsággal?

M: Az érzés ugyanaz, mint a figyelem. Ha tudatában vagy, hogy „én vagyok a látó, én vagyok a tudó”, akkor egyszerűen az vagy, és Annak nincs alakja. Ez a tudás forma nélküli; a problémák akkor merülnek fel, amikor magadévá teszed a formát.

1979. szeptember 23.

Maharaj: Semmit sem várok tőled, szabadon elérhetővé teszem magamat a számodra. Ha egy tudatlan ember megérti, és magába szívja, amit mondok, meg fog szabadulni. Miért? A Guruba, a Guru értékes szavaiba vetett hite miatt. Azok az emberek, akik az intellektustól függenek csupán, örökké ingaként fognak ingadozni. Akármit mondok neked, szívd magadba teljesen, tedd magadévá. Semmiféle segédeszközről vagy a diszciplináról nincs szó; a te szilárd meggyőződésed az, amely által mindent meghaladsz.

Milyen tőke áll a rendelkezésedre? Csak az „én vagyok”, ami az öt elem alkotta táplálék lényege. Először válj ezzel a tudatossággá, az után ismerd fel, hogy te vagy a megnyilvánulás.

Mivel a test ebből a durva földből, növényzetből stb. keletkezett, mindenféle szennyeződésnek és betegségnek a tartálya, de ez a test nagyon jól felhasználható a megvalósításhoz, ha követed a Guru szavai szerinti irányutatást. Aki megvalósítja az Ént, annak helye nem sokkal ez után zarándokhellyé válik. Csakúgy, mint Sai Baba esetében, a népek a szobrához fognak imádkozni, és imáik válasza találnak. Mi az a szobor? Kőből készült.

Akármit mondott Gurum, fenntartás nélkül, teljes meggyőződéssel követtem, és e meggyőződés révén jutottam eredményre.

Szilárd meggyőződéssel kell vallanod, hogy a legmagasabb Isten, vagyis az Istenség az „én vagyok” tudomás, de ezeket a szavakat egy Gurutól kell kapnod, aki maga is Jnani, aki felismerte és meghaladta ezt az „én vagyok” tudomást.

A Bhagavad-Gita szerint a tudás öt érzékszervével rendelkezünk, amelyek nagyon finomak. Sokkal finomabbak, mint az elme érzékszervei, és finomabbak, mint az éltető lehelet. És még a „te”-nél, a létezősénél, az „én vagyok”-nál is finomabbak.

Az Abszolút nem ezek az entitások. Te vagy az Abszolút.

Kérdő: Nem értem, amit Maharaj mond.

M: Tudod, hogy most itt ülsz. Csak erre a tudásra figyelj. Csak legyél a létezőségben. Az „én vagyok” tudatosság hozta létre az egész univerzumot. Maradj abban; semmit sem kell tenned. Amint felismered a princípiumot, az nyugodttá válik. Válg egyé velem, és minden szükségleted teljesülni fog.

Egyik stádiumban se feledkezz meg a princípiumról; bármit csinálsz, a figyelmed legyen ott. Amikor táplálkozol, ki eszik? Csak a létezőség. Bármit csinálsz, az a létezőség; figyeld a létezőséget.

K: Amikor nagyon figyelek arra, ami zajlik, az „én vagyok” eltűnni látszik, nem merülnek fel bennem gondolatok.

M: Boldog vagy ilyenkor?

K: Se boldog, se boldogtalan nem vagyok. Egyszerűen nyugalmat és tanúságot tapasztalok; semmilyen érzés nem merül fel.

M: Érted is, vagy csupán intellektuálisan birkózol önmagaddal?

K: Nem birkózom.

K: Békében vagy önmagaddal? Ez a végső ismérv.

K: Nem állandóan. Amikor nem figyelek, bevonódom.

M: Ki mondja ezt?

K: A tudatosság csak később jön. Tegnap egy csomó érzélem került napvilágra; belevakultam. Miközben ez történt, nem voltam tudatában, hogy nem voltam az.

M: Az érzelmek idején egy voltál az érzelmekkel – nem voltál tanú.

K: A megvilágosodott lény bele van vonódva az érzékbe, vagy ő a figyelő?

M: A létezőséged egy – nem válik egyikké vagy másikká – de mivel a létezőség azonosította önmagát a test-elméd érzelmeivel, kezdődik a probléma. Tartsd a tudatosságot elkülönülten; akkor nem fogsz bevonódni.

K: Érzelmi kitörést követően miért érzek olyasmit, mintha megtisztultak volna az érzések?

M: Ez az elme átmeneti állapota. Amikor ez az elmeállapot megszűnik, természetes békés állapotod visszatér.

A jóginak van egy trükkje, amellyel ebből a nyomorúságból és a boldogságból kilábal. Felfüggeszti az életadó lehetőséget, de a probléma nem oldódik meg; az egy állapot. Rendelkezel az összes érzékkel és mentális tényezővel. Meg kell értened mindegyiknek a funkcióját, és célszerűen kell őket használnod. Ne mondd, hogy nem fogod használni, ne tartsd magad távol a funkciótól. Használd ki teljesen, mert életben maradáshoz kell nyerned ez által. Meg kell értened, hogy nem vagy belevonódva, te csak tanú vagy.

Ha király akarsz lenni, akkor alattvalókkal, hadsereggel, és kabinettel kell rendelkezned. Hasonlóképpen ha Jnani szeretnél lenni, rendelkezned kell ezzel a kellelkel, és meg kell értened azt; csak akkor teljesíted a szabályt.

K: A három állapot – tanúság, Iswara tudatosság, és az Abszolút – ugyanakkor történik?

M: Ez a fennálló helyzet. Ma úgy érzed, hogy a test vagy; add fel ezt az ideát. „Én ez a megnyilvánulás vagyok csupán”; légy ott. Te a megnyilvánult Bhagavan, az Iswara princípium vagy. Ez egy egyszerű meditáció. Elkezded vakarni, és addig vakarod, amíg vér nem serken; ez az intellektuális birkózás. Csak legyél csendben. Hagyd megnyugodni. Ne áss a kérdések mélyére.

Nagyon nyitott, nagyon világos voltam. Elmondtam neked, hogy nem a test vagy, te a tudás vagy csupán, és ez az éltető lehelet a szállítóeszköz, egy eszköz, amely elvégzi a tevékenységeidet, és az „én vagyok” tudomás nagyon finom. A tudásod miatt vagy te, és van a világ.

Azt hiszem, a jövőben azt kell mondjam, hogy „ezer rúpiát kérek a beszédeimért”. Csak akkor lesz súlyuk a számodra. Ezer rúpiát fogok felszámítani neked, és egy nap alatt megtartom az egész tanfolyamot; mi haszna, hogy itt legyél egy hónapig? Ha fizetsz valamiért, az nagyon becselessé válik számodra.

K: Régen királyságokat adtak ezért a tudásért.

M: Elég sok volt a diszciplína, az erdőben kellett élniük, bogyókon és gyümölcsökön éltek; nem tudtak élelmiszereket tárolni. Ilyenek voltak a feltételek.

1979. szeptember 25.

Kérdő: Nagyon nehéz meggyőzőnöm magamat, hogy az „én vagyok” vagyok; mindig ott marad belül egy apró érzés, hogy én azon túli vagyok. Szóval, hogyan öleljem át teljesen az „én vagyok”-ot?

Maharaj: Ne használd a szavakat. Ez olyan, mint a mag, amelyet elültettek, és három hónapig naponta öntözned kell, mielőtt kihajtana. Amit hallottál, annak le kell ülednie belül; asszimilálnia kell. Mindez földi tudás. Csak figyelj.

Egy ashramból jöttél?

K: Igen.

M: Hiszel a Gurudban?

K: Igen, hiszek benne.

M: Miért hagytad el a Gurut, és miért keltél vándorútra? Egyedül csak hozzá kell menned.

K: Még nem vagyok megnyugodva; még számos fenntartásom van.

M: Ha fenntartásaid vannak, a legjobb, ha elhagyod őt; egyébként add fel teljesen önmagad – a kétségeket és meggyőződéseket, mindent.

Ha elfogadtál egy Gurut, fenntartás nélküli hitre – és teljes átadásra – van rettentő nagy szükség. A Guru szolgálata minden útmutatásnak a követése, amit szavak révén átad. Magadba kell szívnod, és egyé kell válnod ezekkel a szavakkal.

Mielőtt átadnád magad valamely Gurunak, szabadon mehetsz bárhova, addig szabadúszó spirituális kereső vagy. Menj bárhova, gyűjts spirituális információt, tégy, amit akarsz; de ha egyszer a Gurut elfogadtad, teljesen fel kell adnod magad.

Nem úgy gondolom, hogy a Guru valamiféle személy, ez nem így van. A Guru a létezőség, és a létezőség megnyilvánulás. Az egész világ létezőség, és az a Guru.

K: Ez akkor is igaz, ha valakinek olyan Guruja van, aki már nem testben él? Maharaj azt mondta, hogy ha valaki átadta magát a Gurunak, akkor nem szabad nézelődnie.

M: Ha ez a Guru nincs többé, hogyan tapasztalhatnád a világot? Aki ezt felismeri és transzcendentálja ezt a létezőséget, az a Sat Guru. Egyébként vannak olyan Guruk, akik csak a boltosai, kereskedői a spiritualitásnak.

K: Amikor Maharaj Abszolútként beszél, azonos vagyok Maharajal, vagy vele egyenértékű vagyok?

M: Egyek vagyunk. Időzz a Guru szavaiban. Ez a tanítvány a koncepció megszállottja, ami a vállait nyomja. Gurum ugyanazt a tudást több tanítványnak átadta, de mindegyik tanítvány viselkedése más és más. Mindegyiknek más a koncepciója arról, amit a Guru mondott, és abba a személyes koncepcióba kapaszkodik, amely a legjobban tetszik neki.

Próbáld megérteni az „én vagyok” jelentőségét. Minél inkább meg próbálsz mérni, annál magasabb minőséget találsz. Ne becsüld le önmagadat. Te nem férfi vagy nő vagy; te a principium vagy, amelyből minden létrejött.

K: Tegnap ebben az „én vagyok” állapotba ki-be kapcsoltam, és mentális vízióban drágaköveket láttam. Annyira tiszta volt: sötét borostyán színben ragyogtak, nagyon szép volt.

M: Ezek a tudás drágakövei. A kövek tudástól ragyognak. Ha másokra ragyognak, azok meg fognak szabadulni; akár azok a drágakövek. Annak ellenére, hogy jeleztem számodra, hogy mi vagy, még mindig a testbe kapaszkodsz, és átöleled a halált.

K: Mit ért Maharaj „másokra ragyogás”-on?

M: Kérdezi-e a nap, hogy ragyogjon-e a fényem másokra? Megerősítetted magad, hogy ki vagy te?

K: Az én a nap vagyok koncepciót bonyolultnak találom.

M: Legyél teljesen koncepció nélküli. Erősítsd meg, hogy te nem a test vagy.

K: Hogyan fejlesszem a mások iránti szeretetet?

M: Ne valakit próbálj szeretni, légy a szeretet. Amikor a szeretet vagy, a szeretet hasznos lesz az emberiség számára. Akár a víz, ha víz vagy, minden növekedni fog.

K: Krisztus azt mondta, szeressünk másokat úgy, mint Énünket.

M: Minden a te Éned, nincsenek mások. Minden a te szereteted kifejeződése.

Nem fogom ugyanazokat a segítő szavakat sulykolni, újra meg újra. Szívd magadba.

1979. szeptember 26.

Kérdező: Korán reggel egy élményem volt. Felkeltem, aztán meditációban ültem negyven percen át. Rezgéshez hasonló dolgokat éreztem a fejemben, és semmi mást nem éreztem, csupán boldogságot, nem voltak látomásaim. A középpont voltam, és az „én-én”-t éreztem, egymás fölött. Amikor kezdtem visszatérni a kettősségbe cintányérok hangját hallottam, a táncoló Maharajot láttam, cintányérokon játszott. Azt mondtam neki: „Egy erdő közepén vagyunk; állandóan ilyen dolgokat játszik?” Ő tovább folytatta a játékot és táncot, de tovább már semmilyen hangot nem hallottam.

Maharaj: Miután ezt az élményt átéled, szeretnél kérdezni valamit?

K: Nem.

M: Az élmények a létezésben merülnek fel, és ismét visszaolvadnak a tudatosságba.

K: „Én vagyok” tapasztalatom volt, de másik helyeződött rá, egy vonzerő lépett fel az „én vagyok” mögött.

M: Ha a Nap beléphet saját fényébe, te a saját létezésed mögé léphetsz. Te vagy az, akinek tudomása van az „én vagyok”-ról. Minden tapasztalat a te létezésedből áramlik. A tapasztalatokból se nyereség se veszteség nem származik. Nincsenek rád hatással. A létezés

akkor fog spirituális útra lépni, amikor komolyan rászánja magát, de mindaddig, amíg a test identitás fellelhető, akár nyomokban is, nem fog neki sikerülni.

Minden vágyad, hogy tapasztalatokat tapasztalj, de azok nem fognak téged kielégíteni. Amikor a tudatosság türelmetlenné válik, és meg akarja ismerni az Ént, mindent félredob, hogy a cél felé rohanjon. Ez az én saját tapasztalatom.

Helyiek száza és ezrei és külföldiek is jártak már itt. Tanítványaim lettek, majd tovább álltak. Egyiket sem hívtam; a saját lelkük éhsége hajtotta ide őket.

Az éhség és saját lelkem komolysága következtében ismertem meg Énemet oly mértékben, hogy elsajátítottam a Bhagavan Krisna filozófiáját. Ez a Krisna tudatosság az Énem, mégis túlléptem rajta. Minden bennem van, bennem pihen.

Az Abszolút a Paramatman. Ebből a totális Valóságból keletkezik a chidakasha, a lenni akarás. Onnan, a fizikai térből, a teljes megnyilvánulásból jön létre egy másodperc töredéke alatt. Mély alvásban semmi nincs, aztán amikor a legcsekélyebb érzés megjelenik, hogy fel akarok ébredni, az egész megnyilvánulás a másodperc töredéke alatt megtörténik. A Megnyilvánulatlanon megjelenik megnyilvánult, és beindul a mozgás, de a tanú az Abszolút.

A tapasztalatok, amiket szereztél – adtak neked valamit? Próbálsz megérteni a középpontot? Ami veled történt, látomásnak nevezzük, és a látomás mindig láthatáron belül van.

K: Az első ilyen élményemkor tudatában voltam a tanúság aspektusának. Amikor az „én-én” érzést tapasztaltam azt kérdeztem magamtól, hogy kinek jelent meg, és tűnt el.

M: Időleges volt, vagy állandóan, egész álló nap benne vagy?

K: Én most vagyok. Az érzés folytatódott ma reggel – van bennem valami, ami húz engem, és ugyanakkor egy elvont érzést jelent számomra. Most nagyon könnyen bele tudok menni az „én vagyok”-ba. Egy világos érzés járja át a fejemet, valamint a mellkasomat, és nagyon gyorsan bele tudok menni.

M: Ébren vagy, és látod a világot, és a tanúja vagy, ahogy az ébrenléted és világot látásod zajlik. Ez ilyen egyszerű: az ébrenléti állapotban így és így vagyok, és ez az éber állapot a tanúság. Amikor ez az ébrenléti állapot aludni tér, a tudatosság jelen marad. Te az állapotok mögötti fény vagy. Krisna ezt a tudást adta át Arjunának. Valaki, aki a tudást meghallotta leírta; így hát kaptunk egy harmadik személy által leírt másodkézből vett tudást.

Amit egy Vedantista vagy egy regényíró leír, az az ő pusztá képzeletének az eredménye. A regényíró azt írja, amit a képzelete diktál; a legtöbbje szemét, kuka, amit nem is se lett volna szabad leírni. Az összes szenny, ami a belsejében van, előjön. Bármi volt benned az éber állapotod során, az mutatta meg magát az élményedben.

K: Úgy érti, hogy egy megtisztulás zajlik, hogy várhatóan még több szenny fog előkerülni?

M: Te nem a test vagy. Bármi jön és megy, pusztán az elme illetve a tudatosság kivetülései.

K: Ha ezek a dolgok nagy valószínűséggel előjönnek, kell aggódnom miattuk?

M: Mindent, amit hallottál, minden darabját a tudásnak, minden eseményét az életednek, még ha azt gondolod is, hogy elfelejtetted, a tudatosság feljegyezte. Minden másodpercét feljegyzi a tudatosság annak, amin keresztül mész. Az öt érzékszerv szakadatlanul gépel. Tovább és tovább mehetsz, érhetsz mélyebb és mélyebb vizekbe, elmélkedhetsz e fölött, de vissza kell térned, vissza kell fordulnod a forráshoz. Honnan jöttél? Menj vissza a forráshoz, helyezkedj az eredeti állapotodba.

Kedvesem, mindent megértettél, most használd. Erősítsd meg magad, és menj.

1979. szeptember 27.

Maharaj: Amikor érzem valakiről, hogy elegendő ismerettel rendelkezik ahhoz, hogy egyedül is folytatni tudja a keresést, arra kérem, hogy távozzon. A tudás révén lehetővé vált számodra, hogy a tudatosságod mélyére áss, ami viszont teljes nyugalmat igényel. Ezt egy ashramban tudod elérni. Indiában számos jó ashramot lehet találni.

Kérdő: Egyetlen ashramban akarok lenni, a szív szigetén.

M: Azt már elérted, de szükségtelen, hogy fizikailag jelen legyél. Már megszerezted a szigetedet. Nagyon egyszerűen, néhány szóban elmondom neked, hogy mi az, amit kell elérned, és ha tényleg törekszel rá, hogy magadba szívod, akkor vége.

Nem tudok helyet biztosítani az új jövevények számára; szűk itt a hely.

K: És ha vallásos okokból akar itt tartózkodni valaki?

M: Feltéve, hogy van elég hely. Amint megragadod a princípiumot, amely különböző álruhákat ölt, az illúzió véget ér. Ezt a princípiumot, ezt a tudatosságot kígyónak, majd bivalynak, majd valami másnak fogod látni. Amint megragadod a princípiumot, megérted.

Minket csak az érdekel; ne a Mahatmák miatt, e létezés miatt aggódj csupán. Fedezd fel a princípiumot. Ne hagyd, hogy elragadjon a világi tudás. Szívod magadba az értelmét annak, amit mondtam neked. Menj a Forráshoz.

K: A tanúvá váláshoz, a történések csendes figyeléséhez koncentrációra van szükség, ami hatást gyakorol az agyra; így egy idő után elfárad az ember. Az „én vagyok” meditációban hasonlóképpen nem tudok benne maradni harminc-negyven percnél tovább. Utána az agyam mintha vibrálna, és visszatérek a normál állapotba. Lesz ez jobb, vagy valamilyen lépéseket kell tennem, hogy elkerüljem az agyam megerőltetését?

M: Miért pancsikolsz ebben? Te tudod, hogy itt ülsz, én tudom, hogy itt ülsz. Ki a tanúja annak, hogy itt ülsz?

K: Az „én vagyok”.

M: A tudatosság ül, ki a tanúja az ülésnek? Én tudom, hogy itt ülsz, te tudod, hogy itt ülsz; ez teljesen nyílt, ugyanakkor nagyon rejtélyes. Ne tegyél különleges erőfeszítéseket a tanúság érdekében, csak maradj nyugalomban. Elméd mozgását elme szinten tanulmányozod.

K: Igen, azt csinálom.

M: Alkalmazod a tanúságot, nem pedig éled azt. Nem kell semmilyen különleges erőfeszítést tenned; az csak megtörténik. A koncentrációról: ez olyasmi, mint körbe szaladgálni, hogy megpróbálni lefényképezni Bombay közigazgatását. Le tudod fényképezni a közigazgatást?

K: Bonyolult dolog ennek az egésznek az érzékelése.

M: Ugyanaz a közigazgatás bilincset is tehet rád.

K: Miért van olyan érzésem, miután kijövök a meditációból, hogy volt valamilyen aktivitás, ami megterhelte az agyamat?

M: Írd le ezt a „te”-t, amely bemegy a meditációba, majd kijön belőle. Miért végzed ezeket a gyakorlatokat? Hagyd abba. Csak pihenj természetes állapotodban; az a legmagasabb állapot. A koncentráció és a meditáció alacsonyabb állapot.

Ne vonódj bele semmibe, maradj az „én vagyok” tudatosságban, és ne kezdj új intellektuális mulatságot.

A tudatosság jelez a tudatosságnak, kifejti a tudást; de te nem tartózkodsz ott, a testet öleled át. Az „én vagyok” tudomás az önmagáról szóló tudást csak az „én vagyok”-nak árulja el. Mások nem jönnek szóba. A „te” és az „én” a testre utalnak. Így hát csendben fogunk maradni, mert senki sincs jelen. A harctéren minden csendes.

K: Az elme megtisztításával kapcsolatban – mit kell csinálni?

M: Ismételd a mantrát, amit kaptál; attól meg fog tisztulni az elme.

K: A mantrát a belégzéssel és kilégzéssel összhangban kell mondani?

M: Igen, ritmikusan. Ez ugyanaz a lélegzés, ami állandóan zajlik, csak kombináld össze a mantrával, ennyi az egész.

Itt ülsz, és én beszélek már egy ideje, és aztán azt mondom, hogy menj el. Épp úgy, ahogy egy anya gondoskodik a gyermekéről; egy idő után azt mondja, menjél ki játszani. Ez nem azt jelenti, hogy az anya ne akarná a gyermeket; szereti a gyermekét. A Guru kifejti tudást a tanítvány számára, és kivezeti őt a test-elme érzetből, majd felszólítja őt, hogy maga gondoskodjon önmagáról.

Ez a létezőség a nem-létezőség, az Abszolút állapot gyermeke; amikor a létezőséget megérti a létezőséget, megérti a nem-létet. Akkor nem fogja érdekelni, hogy mi történik ezzel a létezőséggel. Először szabadulj meg ettől a világtól, aztán szabadulj meg a létezőségtől.

Tulajdonképpen ez a természetes állapot, de mi ragaszkodunk a testhez, és itt kezdődik minden probléma. Ha nem tapasztalod a testet, nincsenek vágyak és szükségletek, de ha azt gondolod, hogy a test vagy, akkor ki akarod kielégíteni a vágyaidat, azt gondolván, hogy akkor békében leszel. Nincs béke a test identitásában.

K: Ha valakinek író a foglalkozása, ki ír?

M: A kemikália, az „én vagyok” tudatosság; mindez a tudatosság játéka.

K: Maharaj azt mondta, hogy kedvező időben egy robbanás történik az elmében, amely közvetlenül előzménye tiszta lét tapasztalatának. Tudná ezt részletezni?

M: Ez az Igazság zsilipjeinek a megnyílása. A kötelek elvágása után a feltört héj kinyílik. A családoknak általában van egy agyagedénye, hogy írót és vajat tartsanak benne. Az edény a héj, és a plafonról lóg egy kötél. Kitéröd az ajtót, levágod a kötelet [a bilincseket], összetöröd a héjat [a test], kidobod ki az írót, és lenyeled a vajat [az eszencia], az „én vagyok” tudomást. Mi marad ezután? Sem „én”, sem „te” nem marad.

K: Maharaj azt is mondta, hogy van egy esemény, amely provokálja ezt a mechanizmust, és ezt fel kell ismerni, vagy el fog múlni, és várni kell egy újabb eseményre.

M: Ne aggódj, a robbanást megelőző esemény, vagy bármi más miatt. Az intellektus készlet aggódásra, de te csak maradj hittel az „én vagyok”-ban; semmi mást nem kell csinálnod. Valószínűleg el fogod véteni az eseményt, ha az intellektusodat próbálsz használni. Csak hagyd, hogy megtörténjen. Tartsd fenn az „én vagyok” érzést, ne szennyezd be az állapotot a test érzet fenntartásával.

K: Maharaj azt mondta, hogy ha valaki a szükséges típusú információra időzik, minden információhoz hozzájut belőle. Hogyan működik ez?

M: A kemikália csinálja.

K: Fel lehet erősíteni ezt a tevékenységet valami módon?

M: Azzal erősíted, hogy idejössz.

1979. október 2.

Kérdő: Mi a tanú? Az elme, vagy az elme mögötti valami?

Maharaj: Ami tudatában van az elmének.

K: Ha azt mondom „én vagyok”, az az elme?

M: A létezőség fejezi ki magát az elmén keresztül az „én vagyok” szavakkal.

K: Frydman az általa fordított könyvekben a sors és az igazságszolgáltatás szavakat használja. Ezek ugyanazt jelentik, mint a karma?

M: Az igazságszolgáltatás meghozott döntés. A sors raktár, amelyből mindezen megnyilvánulás kiáramlik. A princípium, amelyből kiáradtál. Olyasmi, mint a film negatívja; a tudatosság már jelen van a forrásban, amelyből kiáradtál, így a film kivetítésre kerül. A kivetítendő már fel van véve; ezért minden tevékenység a te sorsod, ami a létezőségen – ami te vagy – keresztül történik. Minden cselekedet, minden lépés, amelyet a létezőség meg fog lépni, már eleve rögzítve van a filmen.

K: Mutatják a csillagok a negatívot, ahogy azt bizonyos asztrológusok állítják?

M: Ez egy nyílt hitszegés. Sorsod a születésed előtt kilenc hónappal teremtett.

K: Ki által?

M: Senki által; egyszerűen megtörtént.

K: A negatív már a sors indulását megelőzően létezett. Hol nyomták a negatívot?

M: Ez a Mula-Maya [elsődleges illúzió] készsége.

K: Egyesek úgy vélik, ahogy vetnek, úgy aratnak, tehát valamikor ezelőtt vetették el a negatívnak a struktúráját.

M: Ez pusztán szóbeszéd; van róla bizonyítékod?

K: Nincs.

M: A Maya az elsődleges forrása az illúzióknak. Azon a ponton kezdődik a szeretet az Én iránt, a szeretet az „én vagyok”, a létezés iránt. Ennek a kifejeződése mindezen megnyilvánulás.

K: Egyesek miért szeretik jobban ezt a hamis ént, mint mások?

M: Szó sincs róla, hogy egyesek jobban szeretik, mint mások; a szeretet állapota jelen van, és neked élvezni, vagy elszenvedni kell. Még ha szenvedünk, akkor is szeretjük a létezésünket.

K: Amikor Ön a tanúságot gyakorolja, tudatosan teszi?

M: Mit értesz a tanúság gyakorlásán? Amit csinálni próbálsz, az a saját létezésed erősítése. A tanúság automatikusan fog megtörténni, de az Ének nyitottnak kell lennie. Te a tanúságot megelőző vagy.

K: Maharaj azt mondta, legyünk nyugodtak, de az én életkörülményeim között elég nehéz nyugodtnak lennem; a munkám nagy feszültséggel és élénk tevékenységgel jár. Ajánlana Maharaj egy másik állást?

M: Én nem mondok olyat, hogy csináld ezt vagy azt. Tégy, amit akarsz; csak tudd, hogy nem te vagy a cselekvő, az csak megtörténik. A sors, amely a fogantatás első napján jött létre, ki fogja bontani önmagát. Semmi olyan nincs, amire cselekvőként igényt tarthatnál. Amint tudod, hogy ki vagy te, a sors nem fog köteléket jelenten számodra.

K: Mit csinálnak azok, akik meghalnak, és felismerik, hogy nincs testük?

M: Semmi nem történik, senki nem hal meg. Az írások mondják, hogy aki feloldatlan koncepciókkal hal meg, újra fog születni.

K: Amikor újraszületnek, van választásuk másik testet illetően, vagy, hogy A vagy B családhoz kerüljenek?

M: Miért terheled magad ide nem tartozó dolgokkal? Koncentrálj a bizonyítékokra, hogy nem a test vagy. Ez a test az öt elemből áll, és valójában egy táplálék test; nem vagy részes benne. Semmi közöd ehhez a táplálék testhez. Az életerő, a lélegzet, és a létezés a táplálék és a víz függvénye. Étél és ital nélkül az „én vagyóság” nincs jelen.

K: Akkor az „én vagyóság” visszatér később?

M: Te nem vagy azonos ezekkel a dolgokkal. Szó sincs újraszületésről.

K: Úgy tűnik, mintha valamilyen tápláléknak nevezett dolog lebegne a levegőben. Testet lehet belőle csinálni, és ha valamilyen rossz koncepciód van, akkor ebben a táplálék testben találsz magad. Implicit módon valójában erről szól a tanítás, úgy tűnik számomra, hogy olyan, mint táplálék és táplálék test valójában nem létezik; csak koncepció.

M: Milyen szintről beszélsz most? Hogy érted, hogy a test nem létezik, hogy az elméből jön?

K: Abból vettem, amit Maharaj a könyvében mond.

M: Realizáltad?

K: Ha realizáltam volna, Jnani lennék.

M: Pontosan. Egész addig a test úgy születik, ahogyan minden más test.

K: Az a dolgok rendje számunkra, hogy van egy test koncepciónk, amelyet el kell, hogy fogadjunk, és ne hozzunk létre egy másik koncepciót, miszerint nincs test?

M: Menj a forráshoz. Ki tud a test létezéséről? Valami megelőzi a test létrejöttét.

K: Az „én vagyok”-nak a megsemmisülése az ezzel kapcsolatban kifejtett erőfeszítések hatására következik be, vagy a film része? Az erőfeszítés tehát, amiről az emberek azt hiszik, hogy ők fejtik ki, a célt elérendő, hatástalan, mindez csak a filmben történik?

M: Legyél a forrásban, amely a tudatosság mögötti fény. Te nem vagy a tudatosság, értsd meg. Ami történik az a Mula-Mayában van.

A kazetta feljegyzi, amit mondok, de bármit rögzített a kazetta, az nem én vagyok. Épp úgy, ahogy az eredeti hang sincs benne a kazettában, úgy vagy te is különálló a kemikáliától, a testtől, az „én vagyóság”-tól, a tudatosságtól.

K: A megvalósulás is a filmben van?

M: Nem lehet a filmben, mert te vagy az, akinek tudomása van a filmről. Most gondold át, amit hallottál, és gyere vissza öt órákor.

Az elme csupán a megnyilvánulásban megjelenő gondolatok halmaza. Minden cselekedeted az elmétől függ, az elme pedig az emlékeid összességétől függ, és attól, amit ebben a világban hallottál.

Mindent magunkba szívunk, akármilyen történik ebben a világban, és a saját nézőpontunkból szemléljük, saját fogalmainkat vetítve a dolgokra. És mert ez a test-elme tudatosság felszív mindent, ami a világban történik, ennek az „én vagyok” tudatosságnak előző születést, születést, karmát stb.-t tulajdonítunk. Bizonyos dolgokat jónak és erényesnek fogadsz el, más dolgokat pedig elutasítasz, mint rosszat vagy bűnöst, de ezek csak koncepciók, amelyeket a világtól vettél át, és semmi alapja a megkülönböztetésnek.

K: Tegnap Maharaj a csakrákat [a test pszichikus energia központjai] és a Brahma-randhrát említette. Eltöprengtem, kell-e foglalkoznunk ezekkel a meditáció során.

M: Felejtsd el a csakrákat. Ragaszkodj az „én vagyok” tudomáshoz, és válj eggyé vele; ez a meditáció.

K: Ki az, akinek ragaszkodnia kell az „én vagyok”-hoz?

M: Ki teszi fel ezt a kérdést?

K: Képesek vagyunk-e túllépni a gondolatainkon, vagy az Abszolútba, részei-e a gondolatok a filmnek, és ha igen, akkor nekünk nem csupán elviselnünk kell-e őket?

M: Ki akar túllépni a gondolaton? Ki ő? Mielőtt a tudatosság az ébrenléti állapotban megjelenne, az az Abszolút; ahogy a tudatosság megjelenik, a gondolatok is megérkeznek. Nem kell sem türelmesnek lenned velük, sem kidobnod nem kell őket; egyszerűen csak tudjál róluk.

K: Az összes többi dolog, amely meghatározza, kit nevezel eredetinek – azok a dolgok nem léteznek?

M: Csak akkor, amikor eléred az eredeti állapotot, amikor Jnani vagy.

K: Már az vagyunk.

M: Ha tudnád ezt, nem lennének kérdéseid, és nem lennél itt.

1979. október 3.

Kérdező: Maharaj tegnap a filmről beszélt: szeretném megtudni, vajon a „ki vagyok én?” kutatásakor a válasz valamilyen filmbeli dolognak az ideája? Vagyis, a filmben a „ki vagyok én?” és a „ki csinálja ezt?” összekapcsolódik. Így van?

Maharaj: Mióta a létezés megjelent rajtad, minden, ami a tudomás révén történt, száz százalékig a rajtad keresztül működő öt elemnek, és ezen öt elemtől kapott „én vagyok” tudásnak az eredménye. Az „én vagyok” megelőzi az „én vagyok tudomás”-t, de ami a tudomás révén működik – az önmagadnak tartott személyiség – pillanatnyilag az öt elemből származó táplálék eszenciának az eredménye. Hacsak nem vagy teljesen nyugodt, és nem szilárdítottad meg önmagad az „én vagyok tudomás”-ban, a világi tevékenységek eredménye el fog válni az „én vagyok”-tól. Előbb meg kell ott szilárdulnod.

K: A tanú a film részeként tanúja a film részének?

M: Amint a felébredés pillanatában megjelenik rajtad az „én vagyok”, az a tanú, de e pillanatot követően az egész megnyilvánulás az „én vagyok” nézetébe tartozik, és az egész megnyilvánulásnak ő a tanúja.

Mély alvást követően, amint a tudatossá válik benned, hogy „én vagyok” – az a tanú. Azon pillanat előtt nem tudtad, hogy vagy; nem volt se tanú, se „én vagyok” tudomás.

Bizonyítékot kaptál arra vonatkozóan, hogy vagy, amint a tudatosság megjelent rajtad, de amint a bizonyítékot megkaptad, a tudatosság megkaparintotta a testet. Amint az „én vagyok” a testet megkaparintotta, azon keresztül kellett viselkednie, akármilyen gondolatok jelentek meg ebben a megnyilvánulásban. Nevezük ezt hajlamnak, vagy elmének.

K: Az „én vagyok” – az elsődleges koncepció – az, ami a tanúságot valójában elköveti, vagy pedig a tanúság egy aspektus, mintegy személytelen tanúság?

M: A tudatosság az én számomra, vagy számodra egy individuális test. Én is azt mondom, hogy tudatos vagyok, te is azt mondd, hogy tudatos vagy; tehát a tudatosságon kívül létezik egy principium, amely tudatában van a tudatosságnak.

K: A tudatosság tanúja tehát az eredeti állapot, amely nem egy személyes dolog. Az eredeti állapotban, ahogy Maharaj mondja, a tanúság nem igényel erőfeszítést; automatikusan megtörténik.

M: Bármi van, az a tudatosság; mindössze ezzel a tőkével rendelkezünk. Amint ez a tudatosság mindentől megtisztul, automatikusan eléred az eredeti állapotot; de ha tudni szeretnéd, hogy mi ez az állapot, mindezen tudás ott lesz. Mert ahhoz, hogy megtudd, hogy mi az eredeti állapotod, meg kell értened, és fel kell adnod ezt a testtel való Én azonosulást, és meg kell legyél győződve arról, hogy nincs se formád, se neved. Ez minden, ami tenned kell.

Mindaddig, amíg a test-elmével azonosulsz, kondicionált vagy. Amint az „én vagyok” tudomásban megszilárdulsz, kondicionálatlanná válsz, akkor te vagy a megnyilvánult „én vagyokság” – nincs többé individuum. Az „én vagyokság” megnyilvánult állapotában nincs szó arról, hogy te cselekszel, mert nem vagy többé individuum. Bármi történik, a tudatosságodban történik.

Bármi történik ezen keresztül, azt is tudni fogod, hogy meg fog történni, de nincs szó arról, hogy te csinálnál, vagy te élnél bármit.

Az esővízből jó és rossz dolgok nőnek ki; sem bűnt nem tulajdonítanak az esővíznek a rossz dolgok növekedéséért, sem érdemet a jó dolgok növekedéséért. Felmerül-e az esővíz újraszületésének kérdése, és az esővíz bűnének vagy érdemének a kérdése?

K: A szavak nélküli „én” és az „én vagyok” nem az általunk gondolt én?

M: Azt megelőzően, hogy nevet adnál neki, tudod vagy. Ebben a stádiumban minden a te Éned, beleértve a szennyet, a Napot és a Holdat. Ez az Én. Minden a te megnyilvánulásod, de te még mindig azon túl vagy.

Most lépünk eggyel feljebb. A tudatosság ezt a világot, ezt a megnyilvánulást, az „én vagyóság”-ot, a létezőséget jelenti. A tudatosság sajátja minden szín; számos, bőséges, végtelen. Én, az Abszolút, nem vagyok sem a föld, sem a tűz, sem a víz, sem a levegő, sem a tér. Hibátlan, semmi által nem érinthető vagyok. De ha az „én”-t mint „én vagyok”-ot – létezőséget – tekintjük, akkor mindez a megnyilvánult „én vagyóság” én magam vagyok, és ebben a megnyilvánult „én vagyóság”-ban én szintén minden bűn vagy érdem által érintetlen vagyok.

K: Azt szeretném megtudni, hogy a fogantatás miért fontosabb bármely másik pillanatnál a jövő meghatározása szempontjából.

M: A fogantatás az az időpont, amikor tudatlanul, spontán módon, fénykép készül a szülőkről, a világ adott pillanatbeli helyzetének megfelelően.

K: A tibeti buddhizmus úgy tartja, hogy a lélek csak a harmadik vagy negyedik hónapban lép be az anyaméhbe.

M: Mi az anyaméh?

K: Ez nem az én ideám; én csak idéztem.

M: Ez az egész megnyilvánult világ az öt elem kombinációja. Mi az öt elem vagyunk, az öt elem része vagyunk; minden játék az öt elemben megy végbe.

K: Mikor született az öt elem?

M: Abban a pillanatban nem volt idő.

K: Nem tud legyőzni!

M: Ne próbálkozz!

K: Ki gondolta ki az öt elemet, akár az időben, akár azon kívül?

M: Az elsődleges koncepció, a Mula-Maya, az illúzió forrása. Ki gondolta ki mindezen házakat és épületeket? A mentális koncepció.

1979. október 5.

Kérdező: Az embernek egy másik személlyel való kapcsolatának a minősége csak tőle függ, vagy mindkét személytől?

Maharaj: Mindkettőtől. Kizárólag a testtel való azonosulás miatt érzed úgy, hogy kettő van.

K: A virágoknak vannak kapcsolataik?

M: Őbennük is az öt elem lényege van, és a létezőség tudomása az öt elem lényege. Ha megöntöződ őket, akkor elégedettek, és szépségük teljében pompáznak, de ha nem öntöződ őket, elégedetlenek és dühösek; de amíg mi tudunk beszélni, addig nekik nem áll rendelkezésükre a beszéd hatalma.

K: Azt szeretném megtudni, hogy mi a nyelv jelentése. Miért tudunk mi beszélni, a virágok pedig nem?

M: Még csak nem is tudnál róla, ha beszélnének egymás között.

K: Akkor mi a nyelv jelentése?

M: A szavaink káoszt teremtenek, de bármi is a jelentésük, az csak pillanatnyi; nincs maradandó jelentésük.

K: A kisgyermek nem beszélnek.

M: Ezért jobb az ő viselkedésük, mint a mienk.

K: A gyermekekkel való teljesen más kapcsolatban vagyunk, mint a felnőtt emberekkel.

M: Mert a gyermekek ártatlanok. Bárkinek a gyermekét felveheted, és dédelgetheted.

K: Sajnálatos dolog, hogy előbb meg kell tanulniuk beszélni, majd később meg kell tanulniuk nem beszélni.

M: A beszélni tanulás a gyermek jóléte érdekében történik. Úgy alakítod a gyermeket, mint amikor aranyból megformálsz valamit. Időnként több munkába kerül egy darabka arany megformázása, mint amennyi a termék értéke.

K: A művészekkel kapcsolatban szeretnék kérdezni. Hogy van az, hogy egyes emberek alkotnak?

M: A nagy „én vagyok” tudomás minősége alkot.

K: Lehet művész valaki, ha nem mentes a test-elme koncepciótól?

M: Segítség jelent a művész számára, hogy a testében van. A test támasza a létezőségnek. Mihelyt a létezőség belép, a test formája kialakul. A világ e miatt jött létre. Az anyaméhben a tudatosság nincs tudatában saját létezésének; az „én vagyok” nincs jelen, de az „én vagyok” principium ott kezdődik. Minden tudatlanul történik, de ezt még megérteni is nagyon nehéz; meghaladja a felfogóképességünket.

K: Az ember semmivé válik?

M: Semmiségedben tökéletes vagy, teljes vagy, tudásodban pedig tökéletlen vagy.

K: Akkor az ember fel kellene, hogy adja önértékelését?

M: Csupán értsd meg, hogy egyáltalán nem létezik önérték; ismerd fel, hogy soha semmit nem csináltál.

Amikor azonosulsz a test-elmével, elkülönültté válsz, senkivel nem vagy egy. Amikor az „én vagyokság” vagy, te vagy mindent. Segítségképpen különféle fogalmakat kapsz, olyanokat, mint Prakriti és Purusa, de valójában semmi sincs. Még az ilyen fogalmak is csapdát képeznek. Az első csapda a lét szeretete.

K: Az abszolút örökkévalósága a viszonylagos örökkévalósága?

M: Az Abszolút állandó, az illúzió múló.

K: Létezett-e valaha is tiszta Abszolút múló változás nélkül?

M: Az Abszolút mindig van. Amikor az Abszolút és a Maya egyidejű fennállásáról beszélünk, az idő nem jön szóba. Az Abszolút nem időhöz kötött; az illúzió túl olyan dolog, mint idő, nem létezik. Még elképzelni sem tudod, hogy az illúzió nélküli Abszolút létezett, mert ott egyáltalán nem létezik idő. Az illúzió megszületéséhez még egy százezred másodpercre sincs szükség, miközben tudósok arról beszélnek, hogy a világ több milliárd éves.

K: Amikor az Abszolútra, mint óceánra gondolok, a hullámok nem azonosak az óceánnal, de azért ott vannak. Ez a kérdés ezért merült fel.

M: Nem az tárgyi világot kell tanulmányoznod, az óceán, és ez test, illúzió. Önmagadat kell megértened. Amikor mélyen alámerülsz a tengerbe, hol vannak a hullámok? Amikor kijössz az óceánból, a hullámok megjelennek.

Ha nem érzel boldogságot illetve szenvedést, és nem érzed az „én vagyokság”-ot, a nirguna állapotában vagy. Hátrálj vissza, a gondolatok elé.

1979. október 6.

Kérdő: Honnan tudja, hogy melyik az első film?

Maharaj: Az első film az, amikor a tudatosság megjelenik rajtad. Mindent az „én vagyok” tudomás foglal magában.

K: De én azt gondoltam, hogy Ön megszületett, és aztán meghal. Azt szeretném tudni, hogy van e róla most emlékünke?

M: A te saját tudomásod szerint a rajtad megjelenő tudatosság az első számú, vagy valami más a sorszáma?

K: Számomra az első.

M: Mindössze ezt kell bizonyosságnak tekintened. Akármit hallottál vagy olvastál, egyszerűen dobd ki. Csak arról beszélj nekem, amit magad tapasztaltál.

Egyszer azt mondta valaki, hogy ismer engem az utolsó tizenegy megszületésből. Én azt mondtam neki: „Ez a te koncepciód. Én nem ismerlek téged.” Én nem hiszek semmiben, hacsak nem magam tapasztaltam.

K: Erőszak, háborúk, és mindenféle szörnyűségek vannak mindenfelé. Szándékai szerint elkülönül mindettől, és ugyanakkor egy vele.

M: Eddig még senki nem tudta a Mayát megváltoztatni. Csak figyeld, anélkül, hogy elfogadnád vagy elutasítanád. Csak akkor találhatsz megoldást, ha Énedben időzöl. Vizsgáld meg, hogyan jöttél létre.

K: A szüleim által teremtettem.

M: Csak a filmben, annak kezdete után szerzett tudomást önmagáról az „én vagyok”; azután szereztél tudomást minderről. Tudtál bármiről az előtt?

K: Akkor semmi sem volt.

M: Pontosan. Ezt kell megértened. Irányítsd kutatásodat a „Ki vagyok én?”-re, és a „Mi vagyok én?”-re.

Egy férfinak szokása volt, hogy minden reggel öt órakor teázott; történetesen a princípium háromkor elhagyta a testet. Fogja kérni a holttest a teát öt órakor? Azzal nem foglalkozol, amin elmélkedned kellene, de minden másról tudni szeretnél, ami múltó közjáték csupán.

K: Nem kell megváltoznunk ahhoz, hogy ezt a tudást megszerezzük?

M: Te nem az vagy, aki változik. Ami változik az az elméd, az intellektusod, és a tested. Ha eljársz ide, és hallgatsz, akkor inspirációt fogsz kapni, hogy befelé irányítsd a gondolkodásodat; később majd a természeted is változni fog. A hallgatás a legfontosabb, e bölcs szavak hallgatásának hatására az elme fokozatosan változni fog.

Az „én vagyok” tudomás szeretetből született, de az illúzió annyira hatalmába kerítette, hogy az „én vagyokság” iránti szeretet a háttérbe szorult. A benne való tartózkodás egyre nehezebbé vált. Megnyilvánulás nélkül a szeretet teljes volt.

K: Az „én vagyok” azonos a tudatossággal?

M: Igen, de az „én vagyokság” csak addig lesz jelen, amíg az üzemanyag kitart.

K: Bizonyára a szeretet a végső üzemanyag.

M: Igen. A szeretet mindent áthat. Ezek a virágok a szeretetem kifejeződései. A virágok virágzása nem egy individuum szeretetének a kifejeződése, hanem az egyetemes szereteté.

K: Hogyan kezdődött a mozgás?

M: Nincs magyarázata, nincs oka, nincs célja. Spontán történik.

K: Maya a mozgásnak már az első mozdulatától van, vagy csak attól a ponttól, hogy a forma létrejött?

M: Minden, az egész show a tudatosságban foglaltatik.

K: Még magának az illúzióknak a megjelenése is?

M: Igen, minden illúzió. Az a meggyőződésed, hogy születél, illúzió.

K: Ki az áldozata az illúzióknak, és ki fog megszabadulni tőle?

M: A te vagy tudomás az áldozat, és az fog megszabadulni. A gazda veti a földbe a magokat, és aratja le a termést. Ő teremtet, és ő pusztít; illúzió, vagy Maya, vagy Brahma, mindegyik a te neved. Ki az, aki megszabadul, és ki az, aki meg van kötözve? Egyedül te.

1979. október 9.

Kérdő: Amikor meditációban ülök, nagyon gyenge gondolati tevékenység van jelen, egy éber, nagyon nyugodt lelkiállapotban vagyok. Ezzel az állapottal csinálni kell valamit, hogy az „én vagyosság” felé haladjak, vagy ez egy további tudatosságbeli állapot csupán?

Maharaj: Nyugalomban a létezés pihen. Amikor Indiába érteztél nem feledkeztél meg róla, hogy ausztrál vagy, így azt sem fogod elfelejteni, hogy vagy. Rendelkezel ezzel a fajta meggyőződéssel?

K: Intellektuálisan értelemben igen.

M: Ne beszélj az intellektusról. Meg vagy győződve? Tudd, hogy nem a test vagy, nem az elme vagy, és nem a név vagy, amit valaki mástól kaptál. Tudatosság és forma nélküli vagy. Azért vagy férfi, mert azonosulsz a testtel. Ha nem azonosulsz a testtel, milyen nemű vagy? A test elhagyását követően az éltető lehelet, és a „vagyok” a szubsztrátumba olvadnak. Akkor lehet-e szó férfiről vagy nőről?

K: Ezen meditálnom kell?

M: A meditáció nagyon szükséges. Meditáció közben ragaszkodj ahhoz koncepcióhoz, hogy nem a test elme vagyok, egyedül az Ön-ragyogású tudomás vagyok.

K: Mi a számádhí?

M: Elégedettség. Célod elérésekor elégedettséget érzel. Nyereséget akarsz elérni, és amikor eléred, elégedettséget érzel.

K: A számádhí nem segít az Én megértésében.

M: A számádhiban bekövetkező elégedettség állapota az Én. Amikor nem volt tested, teljesen elégedett voltál.

K: A számádhí elégedettsége a teljes elégedettség?

M: A táplálék-minőség jelenlétekor egy objektív elégedettség van jelen. A tudomás, ami a táplálék esszencia minősége, elégedettséggé alakul.

Minden Bölcs azt mondja, hogy saját Énedet imádd, de az emberek nem értik; Rámát vagy Krishnát stb. imádják, de az imádás folyamatában mindezek az Istenek Énednek a csírái.

Miután a Bölcs beszédét meghallgatta, a személy elkezd az Énre összpontosítani. Összes szokásos feladatait folytatni tudja, de a figyelme az Énre fog irányulni; nem fog bevonódni semmibe. A folyamat során fokozatosan el fogja érni a Legmagasabbat, az Abszolútot. Használd ki teljes mértékben a Jnani, a Guru, vagy a Bölcs jelenlétének előnyét, de értsd meg, hogy mi vagy. Szilárdulj meg az Énben.

Tudatlanságunk következtében állandóan az elmétől függünk; az elme volt a Gurunk, az elme volt az irányítónk és a segítőnk. Aztán megértettem, hogy az elme nem én vagyok, az elme tőlem

független; e folyamatban függetlenné váltam a test-elmétől. Ha holnap ki kell lépnem a testemből, velem semmi nem fog történni.

K: Milyen hozzáállással kell hallgatni a Gurut?

M: Legyél befogadó, szerető, alázatos és feltétel nélkül teljesen add át magadat a Gurunak.

K: Meddig kell a Gurunál maradni?

M: Éneddel kell maradnod, az Én a Guru. A Guruba vetett hitnek élő hitnek kell lennie; a gondolatok jöhetnek és mehetnek, de a hitnek zavartalannak kell maradnia. Az „én vagyóság”-ban kell időznöd; amikor így teszel, egy vagy a Megnyilvánult Guruval. A Sat Guru az, aki az „én vagyóság” Guru megjelenését és eltűnését szemléli. Amikor az Abszolútban időzünk, az a Sat Guru. Kezdetben szükséged van egy olyan személyre, aki Sat Guru. Azok, akik ösztönzést éreznek az Igazság megismerésére, szükségszerűen ráakadnak a Sat Gurura.

Eredeti, igazi állapotomban nincs formám, és nincsenek gondolataim. Nem tudtam, hogy vagyok, de hirtelen megjelent egy másik állapot, amelyben már volt formám, gondolataim, volt „én vagyok”. Hogyan jött ez létre? Az, aki elmagyarázza, hogy ezek a megjelenések hogyan következtek be, az a Sat Guru.

1979. október 13.

Maharaj: Ne hagyd, hogy képzelődések vagy ideák megkötözzenek, tartsd magad távol tőlük, történjen minden a saját természete szerint. Ahogyan most a test-elme érzet megkötöz, ennek az objektív világnak a kapcsolatai is megkötöznek, és ez a kötelék valóban nagyon súlyos. A te szabadságod a benső Én valódi perspektívája.

A benső Én az ég teljes üressége. A rajtad megjelent tudatosság révén szemléled ezt az objektív világot. A tudomással, amire ráébredsz, úgy találod, hogy a világ teljesen fel van töltve mindazokkal az objektív képekkel, amelyek benned vannak. A mély alvásban egyáltalán nincsenek sem képek, sem objektív látnivalók. Az objektív világ teremtésének semmilyen oka nincs – spontán jött létre; senki nem tett ezért semmit. A tudatosság maga fogja elmondani a tudatában lévő embernek mindazt, amit lát.

Ezt nagyon nehezen lehet megérteni; az, aki felismerte, hogy a tudatosság tanúja az egyetemes tudatosság, elérte a Végsőt. De az emberek többsége körbe van burkolva a „vagyok” megnyilvánult tudatosságába.

A világ van bennem, nem én vagyok a világban. Bhagavan [Isten] a fény, amely a megnyilvánult világ. Felismertem a fényt, de nem vagyok általa megkötött, nem vagyok benne.

Ez az az állapot, amelyből a megnyilvánulás megfigyelhető. Az Iswara [Isten] állapot a határvonal, az eleje a Nirgunának – a létől a nemlét felé vezető – belépő az Abszolút terébe, ahol a megnyilvánulás tanúsága történik. Az Abszolútnak a kezdete. A nem „én vagyóság”. Az Abszolút nem beszél, de ez a beszéd azzal kapcsolatos csak.

Nincs rá módszerem, hogy erről az Igazságról beszéljek; a legtöbb, amit elmondhatok neked, hogy tisztítsd meg éltető leheletedet. Arra kérek, hogy kövesd a nama-mantra meditációt, ez minden; minden más spontán történik.

Mi az értelme a nama recitálásnak? Ez az eredeti zene; ezt a nama-mantra melódiát énekeld. A folyamat során az egyn elveszti egyéni Énjét, és minden ártalmas gondolat eltűnik.

Kérdező: Mivel ez a megnyilvánulás én vagyok, végezhetek rajta bizonyos javításokat?

M: Ha ragaszkodsz a test-elméhez, elkülönültté válsz a megnyilvánult világtól, és különböző entitásokat látsz. Ebben az állapotban mindenféle vágyaid lesznek önmagad, vagy másvalaki megjavítására. A következő állapot az „én vagyokság”, amelyben minden cselekvés én vagyok, minden megnyilvánult dolog én vagyok. Ebben az állapotban nem merül fel a javítás kérdése; csak megnyilvánulás vagy, „én vagyok minden”. A következő a Nem-született állapot, amelyben nincs létezőség, hogy megértse az „én vagyok”-ot. Ez a legmagasabb állapot.

Abban a pillanatban, ahogy elkezdem sanyasinak [szerzetesnek] nevezni magam, kondicionálni kezdem magam: „be kell fonni a hajamat”, „élelmet kell koldulnom”, „nem szabad megennem ezt” stb. Így semmilyen pózt nem vettem magamra. Amikor ételekkel szolgálnak, ami ízlik ennek a testnek megeszem, ami nem, azt meghagyom. Nem azért, mert ez jó, amaz pedig rossz – semmi ilyesmiről nincs szó. Az első lépésed a létezőség: öleld át az „én vagyok” tudomást, légy az. A legbizalmasabb titkaimat próbálom elmondani. Kéretlenül jelent meg, álomvilágként, és te arra kényszerülsz, hogy megfigyeld azt. Csak figyeld.

Létezőséged spontán módon, tudtodon kívül jelent meg. Nem tudod tudatosan, hogy „most lenni készülsz”; csak az „én vagyok” kialakulása után tudod, hogy „én vagyok”.

K: Végezhetem a szokásos házi teendőimet?

M: Végezd őket teljes lelkesedéssel, de értsd meg, amit elmondtam neked. Ha valóban megérted, eszedbe véssed és elmélkedsz rajta, nincs szükség különösebben meditációra.

Az éltető lehelet az oka az elme áramlásának; folyamatosan elfoglalt, az alvás idejét leszámítva. A látszat kedvéért végrehajthatunk rituálékat, recitálhatunk hangosan himnuszokat, azt gondolván, hogy spirituális tevékenységet hajtunk végre, de az elme nem a himnusra stb. összpontosít, hanem valami másra gondol.

K: Amikor totálisan élvezni valaki, amit csinál, akkor nincs jelen az „én” érzete.

M: A létezőség teljesen fel van szívódva az elme abban a hajlamában, de a nem-létezés állapota csupán tanúja ennek.

Meditálj a princípiumon, amely révén tudod, hogy vagy, és a világ van. Ez a valódi forrása e megnyilvánult világnak. Minden cselekvést az éltető lehelet hajt végre; az éltető lehelet nyelvét nevezik elmének. A mantra vagy Japa recitálását az éltető lehelet végzi, és a létezőség tanúja csupán az éltető lehelet cselekedeteinek. Az „én vagyok” üzenet: csupán tanú – az éltető lehelet sarkall minden tevékenységet. E két entitás támogatója a tápláléktest, a táplálék eszencia. Az „én vagyok” tudomás a film, a sors. Végül is, mi a sorsunk? A kemikália megszületése, ami egy film, amelyben minden rögzítve van, és minden történik. Hol vagy mindebben „te”? Az „én vagyokság” kemikália, amelyben minden rögzítve van, ami történni fog. Ha ezt felismered, meg fogod érteni, hogy nem vagy individuum.

1979. október 14.

Maharaj: Emberek, ti együtt utazgattok Indiában?

Kérdező: Igen. Néhányunk hatha jógát tanult, és voltunk a Sri Ramanasramban is, hogy meditáljunk.

M: A páros vagy csoportos utazás szórakozás. A valódi küldetés magányos. Amennyiben a hatha joga mestereivé akartok válni, valahová máshová kell mennetek. Ha meditálni akartok, menjetek vissza a Ramanasramba; az egy szép hely. Mi itt dzsnyána jógát művelünk, nem hatha jógát.

K: De nem segít az elme kontrollálását megtanulni?

M: Csak akkor, amikor az Atman jelen van, vagyis, amikor az elme jelen van. A Maya az Atman nyelve.

K: Az Atman a gondolkodó?

M: Az Atman a megfigyelő; az elme és a prána csak aktivátorok.

K: Eggyé fognak válni?

M: A testnek tekinted önmagadat, ezért gondolod őket elkülönültnek.

K: Mi a véleménye a karmikus tudásról?

M: Minden energia, ami benned van karma, de az nem az Atman.

K: Az ember mindig valami olyannak az inkarnációja, amiről nincs tudomása.

M: Ez csak a táplálék test. Csak az elme és test tudatosság miatt merülnek fel ezek a koncepciók.

K: Az elme és az Én különböző dolgok?

M: Egyek.

K: Mi a halál?

M: Csak a halálfélelem van jelen, de a halál nem valóságos tapasztalat. Épp úgy, ahogy a születésről sincs tapasztalatod, a halálról sincs – csak a halálfélelemről van.

K: Milyen a halál tapasztalata?

M: Pihenés.

K: Rendelkezünk a halál tapasztalatával?

M: A haláléval nem. Itt legfeljebb egy holttestet láthatsz feküdni, és figyelhetsz meg.

K: Amikor megpróbálom kideríteni, hogy ki vagyok én, nem tudok hosszabb ideig alkalmatlankodó gondolatok nélkül maradni.

M: Ki tud a gondolatokról?

K: Én.

M: Mivel neked van tudomásod a gondolatokról, ezért a gondolat nem te vagy. Ha a princípium nem jelent volna meg, kié lehettek volna a gondolatok?

K: Meg tud szabadulni az ember a gondolatoktól, és nyerhet ugyanakkor bepillantást?

M: Ki akar megszabadulni a gondolattól, és akar bepillantást nyerni valami másba? Ki ez az „én”? Te a gondolatot megelőző vagy, menj vissza a forráshoz.

Az ezekről a beszélgetésekről való elmélkedést lehet, hogy meditációnak nevezik, de a valódi meditációban a meditálón kell meditálnod, a kontemplálót kell kontemplálnod. Ha így teszel, meg fogod tudni, hogy ki vagy. Fel fogod azt ismerni, anélkül, hogy bárkivel konzultálnál. A világi életben, valamint a spirituális törekvésben, mindig konzultálni akarsz valakivel.

K: Szokványos világi életünkben az „én vagyóság”-unk beleolvadhat az Abszolútba?

M: Ez nem lehetséges. Ezért került minden nagy inkarnáció Mahá-szamádhiba. A Mahá-szamádhi azt a létezőséget jelenti, amely beleolvadt az Abszolútba.

K: A hatha jóga révén sokkal jobban tudok koncentrálni, könnyebbnek érzem a testemet. Úgy érzem, hogy jó nekem, hogy csinálnom kell.

M: Amíg nem ismered Énedet, addig nem tudod, hogy mire van, illetve mire nincs szükséged. Amint megismerted Énedet, minden, amit addig a pillanatig tettél, haszontalan lesz. Tudod, hogy a test távozni fog; ki az, aki el fogja hagyni a testet? Gondolkozz ezen.

K: Ez azt jelenti, hogy ez az identifikáció akadály?

M: Igen. Csak a koncepció az, ami akadályt jelent.

K: Hogyan kaptuk ezt a koncepciót?

M: A gyermek az első tanítást anyjától kapja, aki azzal kezdi, hogy „mi vagyunk a te szüleid”, „te vagy az én fiam”, „így és így kell viselkedned” stb. Az addig szükségletei csak fizikai dolgokra terjedt ki, és semmit nem tudott magáról. Később tanítást kap a tanároktól az iskolában, további tanításokat kapott a családjától stb. Minden megtanult dolgot másoktól hallott. Az individuum különböző koncepciókat fogad el és vitat meg másokkal, de jóformán senkitől nem kap olyan gondolatot, amely a mindig jelenlévő princípiumra vonatkozik, amely mindezt felismeri.

Ez a tudás a legkorábbi, a koncepciók alapja. A tudás csak egy név, amit adtak neki – nincs neve, és nincs formája. Az a forrása minden észlelésnek. Nincs szüksége békére és nyugalomra, mert az maga a béke és a nyugalom. Az alapvető békességnek e princípiumában, amely kettősség nélküli, soha semmi változik. Ez az alapvető princípium minden állapoton túli. Bármit érzékel az egyén az érzékeken keresztül, az csak mozgás lehet a tudatosságban, amely ébrenléti és alvó állapotban van jelen. Bármilyen történik ezekben az állapotokban, az csak ideiglenes lehet.

A tudatosság maga az Isten, és a létezőség, vagy tudatosság az egyetlen dolog, amely révén minden megnyilvánulás, az egész teremtés titka feltárul. Semmi más nem fogja így feltárni; semmilyen más koncepció.

Amíg ez az alapvető princípium – a létezőségnek vagy tudatosságnak ez az alapvető tudása – saját titkát fel nem tárja számodra, és te meghitt viszonyba nem kerülsz vele, bármilyen tudásod van, csak koncepciókon alapulhat, és hamis; és még ez az alapvető princípium is, amely minden tudás forrása, ez is időhöz kötött. Ez a tudatosság nem csak saját létezésed tudásához vezet el téged, hanem a világ tudásához is; és amikor ez a tudás a test megszűnésével eltűnik, az egyénnek nem lesz tudomása a világról.

A hogyan született az „én” minden erőfeszítés nélkül titkos tudása akkor feltárássra fog kerülni, de csak e tudatos-létezőség révén. Minden, számodra spirituális tudást átadó Guru tudása csakis az ő saját, általa Igazságnak tekintett koncepciójára alapozódhat. A koncepció lehet mégoly kiváló, mégis csak egy koncepció, és bármit is próbálsz megérteni rajta keresztül, az nem lesz tartós.

Meglepő, ahogy ezt a tudást, ezen a magon keresztül kifejtem. Nagy, önsanyargatást gyakorló jogik és Munik, azért nem képesek elfogadni ezt, mert bizonyos ideákhoz ragaszkodnak, azt remélve, hogy valami nagyon nagyot fognak megszerezni. Habár látszólag az Ön-megvalósítás érdekében végeznek önsanyargatást, nagyon megelégedettek azzal, amit a folyamat során elérnek, és ott megszilárdulnak.

K: Most, hogy megértettem, amiről Ön beszél, tanulmányozni fogom ezt a...

M: Mit értesz az alatt, hogy tanulmányozás? Ez a szó azt jelenti, hogy megpróbálsz emlékezni a fogalmakra. Amit én mondok az, hogy koncepciómentessé kell válnod. Helyezd a fejsze élet a koncepciókra, beleértve az „én vagyok” koncepcióját.

K: Szükség van valamilyen erőfeszítésre a koncepciók kiküszöbölése, az Igazság megismerése érdekében, vagy ez önmagától fog bekövetkezni?

M: Spontán fog megtörténni. Valójában a „felébredtem” koncepció a gyökere az illúzióknak.

K: Tehát nincs szükség erőfeszítésre, csak annak elfogadására, ami van?

M: Millió közül egy fogadja el ezt. A többi el akar érne valamit.

K: Hogy tudunk kikeveredni az elme folyamból?

M: Ezek az elme dolgok bennem is áramlanak, az éltető lehelet következtében, de én nem vetem magamat alá nekik. Abban a pillanatban, hogy a tudatlan személy egy impressziót kap, hitelként terheli számlájára, feljegyzi azt a naplójába.

1979. október 21.

Maharaj: Az „én vagyok” szeretetből keletkezett, a szeretet pedig létezésben jön létre. Amikor a tudomás rávirradt az Én feltétel nélkül boldog volt, de két-három éves kora után a gyermek fokozatosan elkezd belekeveredni az „én”-be és az „enyém”-be, és fokozatosan elveszíti az „én vagyok” örömét. Ennek az egész belekeveredésnek az eredményeképpen jut arra a következtetésre, hogy született, és meg fog halni.

E tudás jelent meg nálad, és tel lettél minden bűnnel és születéssel. A vádlottak padján álló huszonöt év szigorú börtönre, és a huszonhatodik évben kötél általi halálra ítéltetett. És bűnösnek vallotta magát! Vizsgáld meg magadat alaposan: test-elme vagy? Születtél? Ki vagy te? Mi vagy te? Fedezd fel önmagad. Mielőtt megszülettél semmi nem volt, nem létezett idea, hogy formát fogsz öltetni; ez a forma csak akkor jutott a tudomásodra, amikor szülőanyád bemutatott önmagadnak. E vizsgálat eredménye az lesz, hogy semmiféle halál idea nem jelenik meg számodra.

Kérdőző: Mi ez a tudás, ez a tudomás?

M: Ez a tudás annak a tápláléknak az eszenciája, amely a testedben felszívódott. Ugyanúgy anyag, mint a test, és el fog tűnni, pontosan akkor, amikor a tűz kialszik. Ha élni akarunk az elkövetkező hónapban, nem szükséges-e táplálnunk a testünket? Tegyük fel, hogy van valamilyen poshadt ételed; ha félreteszed, meg savanyodik, majd egy idő után férgek és rovarok öltenek formát benne. Nem a táplálék az, amely életet ad e férgeknek és rovaroknak? Minek a jele ez? A rovarban kifejeződő életerőnek, az étel lényegének csupán. Az életadó erő ebben a táplálék lényegben van benne, és maga a táplálék lényege a tápláléka.

K: Ez idáig – mintha levegőben lógott volna, és nem kapott egyfajta távlatot – amit Maharaj mondott olyan benyomást keltett, mintha valamiféle mágneses mező vont a táplálékot, amit „én vagyok”-ká szervezett. Más szóval, felállított egy táplálék valóságot, amely magában foglal egy mezőt, amely az „én vagyok”-ot képezi. Nem hinném, hogy ezt az üzenetet akarja átadni, de így hangzik.

M: Mi a test? Elemekből áll, földből és növényzetből formálódott – nem így van?

K: De igen.

M: Abból, ahol te vagy?

K: Nem tudom, hogy hol vagyok.

M: Végy egy csipet cukrot; a cukor a cukornádnak a lényege; édesség csupán. Megízleled a cukor édességét – nem te vagy a cukor. Mi történik az édességgel? Van formája?

K: A lehetőség mindig fennáll.

M: Amikor az íz eltűnt, a mennybe vagy a pokolba került? Sehová sem ment; egyesült veled.

K: Maharaj beszélt korábban az öt elemből származó „én vagyokság”-ról. Az öt elem nem szintén az „én vagyok”-ból származik?

M: De igen, ez egy ördögi kör. Értsd meg, és kerülj ki belőle. Ha a táplálék test nincs jelen, akkor azzá fogsz válni, ami azelőtt voltál, mielőtt a táplálék test kimerült. A tudatosság, a világ, és ez a megnyilvánulás annak a kifejeződése, hogy „te vagy”.

Összegezve: értsd meg mindezt, és ne próbálj közbeavatkozni. Próféták és szociális munkások jöttek és mentek; nem tudtak változtatni azon, ami van. Ez a Maya játéka. Mindez a semmiből jelent meg, és ugyanabba az állapotba megy vissza.

Ez az „én vagyokság” az öt elem terméke, és az „én vagyokság” ismét létrehozza az öt elemet. Szóval, hogyan tudnánk elpusztítani?

K: Nem tudjuk elpusztítani – csak meghaladni tudjuk.

M: Az „én vagyokság” a játék része. Te az „én vagyokság”-ot megelőző vagy.

1979. október 22.

Maharaj: Ki hozta létre napjaink világának minden képzeletet felülmúló műszaki és technikai vívmányait? A gyermek mindezen tudás lehetőségével rendelkezik az ő szívében, és akármire vágyott, létrehozta az öt elemből, és mindent abból teremtett, amit ebben a világban látsz. Ez a rengeteg tudás az anya méhében keletkező tudatlanságból születik.

Hol látta Arjuna a nagy univerzális formát, amelyet Srí Krisna mutatott neki? Szívének parányi tudatosságában. Aki Krishnaként és Arjunaként cselekedett, te vagy.
Kérdő: Ez tetszik nekem.

M: Felkészültél, hogy feladd ezt az állapotot?

K: Igen.

M: Nincs elkülönült Isten, aki kiengesztelne és az akaratunk szerint tenné a dolgokat. Anélkül, hogy bármi is tennél, rendelkezel az „én vagyok” tudással. Óriási bátorság, hősiesség, és meggyőződés vagy – ami Iswara, ami te vagy. Tanításban részesítelek kezdetnélküli kezdetre vonatkozóan, de te szeretsz ebben a majom formában lenni. Nem vagy hajlandó elhagyni a formát.

Mi a célod, mi a szándékod? Az a szándékod, hogy individualitásodat, személyiségedet megőrizd, és, hogy minden szükségletedet kielégítsd.

Ez itt azért jött el hozzám, hogy ő és az egész családja jó egészségnek örvendhessen; neki minden célja ez, nem az Én tudomás. A család meg fogja kapni ezt a jelentéktelen eredményt, de a legfontosabb eredményt, a Végsőt, nem fogják megkapni.

Ezen a világon nincs olyan lények, amelyek születtek, élnek, vagy meghaltak. Semmi ilyesmi nincs; mindez csak játék a tudatosságban.

K: Ha hisznek az emberek Istenben, mi történik a haláluk után?

M: Békében halnak meg. Látják Istent közeledni, aztán egyszerűen elenyésznek.

K: Mi a véleménye mennyországról és poklóról?

M: Minden koncepció, amellyel az ember bír, meg fog történni.

K: Hogyan tudnak tovább élni a koncepciók a táplálék test nélkül?

M: Az „én vagyóság” nem azonnal szűnik meg; egy ideig még fennmarad a finom test formájában. A fizikai forma elment, de a finom testben található vágyak nem szűnnek meg. A tudatosság mindaddig megmarad, amíg a tápláléktest eszenciájának akár egy részecskéje is fennmarad. Sri Krisna azt mondta: „Különféle fajta lényeket tettem az illúzió gépének tetejére; mechanikusan körbe járnak.” Mindeme lények mozgásának mechanikus hajtóereje a Maya, az „én vagyok”, az „én szeretem”.

E szeretet természete mohóság, hatalmas szeretet, erős lenni vágyás. Milyen szenvedélyesen szeretjük az életet. Ez az ősi Maya – „szeretek lenni.”

A legnagyobb csoda, hogy ez a princípium formát öltött magára, de te élvezed, és „én vagyok”-nak tekinted, és a testre korlátozod. Most ki kell derítenünk, ki a princípium, amely ezt a formát magára vette.

1979. november 11.

Kérdő: Az emberek odajönnek hozzám, és Maharaj tanításairól kérdeznek. Hogyan kellene válaszolnom?

Maharaj: Ha tudod a választ, mindenképpen válaszolj, de ne tekintsd magad felsőbbrendűnek. Amennyiben a kérdezőt csak felületesen érdekli, adj spontán választ. Ha valódi szándéka, hogy megértse – ha feltett szándéka a megértés – beszélj vele a kérdésről. Ha korrekt ismereteket társz olyan elé, akit nem igazán, nem szívből érdekel, akkor kárt okozol neki, és mindazoknak, akikkel beszélhet a dologról.

K: Nem tudom, hogyan tudnám elmagyarázni az Ént.

M: Észleljük a dolgokat, de meg kell értenünk, hogy mi vagyunk a princípium, amely az észlelést lehetővé teszi. Az egyén rendszerint azzal azonosítja magát, amit lát vagy észlel. Meg kell értened lényed gyökerét. Az ember születése alapvetően az anyaméhhez kapcsolódik, és az egész folyamatot világosan meg kell érteni.

Sokan, akik Mesternek nevezik magukat, nem igazán értették meg ezt. A szavak hagyománya alapján ítélnék. Hallanak valamit, és onnan haladnak tovább, de nem mennek vissza a probléma gyökeréig. Több olyan próféta is volt, aki különböző vallásokat agyalt ki, ideáinak és elképzeléseinek megfelelően. Ezek a vallások különböző magatartási szabályokat írnak elő: „Tedd

ezt.", „Ne tedd azt.” Mindezekkel a tedd, ne tedd dolgokkal következett-e be bármiféle változás az emberek alapvető hajlamai terén?

Egy hindu követ dob egy tehenre és a tehen elpusztul. Vallása miatt a hindu azt hiszi, hogy nagy bűnt követett el. Ugyanakkor más vallást követő emberek levágják a tehenet, és megeszik a húsát. Az ő számukra ez nem bűn. A mészáros és családja boldog, és ráadásul tehetős is! Őket nem érinti bűn. A hindu az elfogadott cselekedeteket fogja elvégezni bűne jóvátétele érdekében. Ne menj bele különböző hagyományok kódrendszerébe. Menj a gyökérhez.

A koncepció méhéből, a magból született. A fogantatás idején létezősége szunnyadó állapotban van, és annak jelenléte miatt a foglalt helyet a test formációja a magzatban. Te az vagy?

Nem vagy mentálisan túlságosan stabil. Valahányszor kifejezem, hogy szeretném, ha a forráshoz mennél, ehelyett előre mész. Nem észleled a forrást. Tudsz feltenni kérdéseket?

K: Hogyan készült az első test?

M: Akár első, akár utolsó, a folyamat ugyanaz.

K: Ha nincs kezdet, az azt jelenti, hogy nincs semmi. Semmi sem kezdődött, semmi sem végződik.

M: Itt nem fogod megkapni a szavak válaszát. Tartózkodj a forrásban. Szilárdulj meg ott, és meg fogod kapni a választ.

Prakriti és Purusa, a két princípium jelentése: Purusa mozdulatlanságot jelent, Prakriti a mozgás. Nincs testük vagy formájuk. Induljunk ki rögtön a térből, a tér mozdulatlan, és ott a levegő mozgása, ez a Prakriti. A Prakriti kivetítések tehát ott kezdődnek. A levegő és az ég sűrűlódásából hő keletkezik, és amikor a meleg alábbhagy, víz formájában szivárog. A víz eső formájában aláhull; ahol megnyugszik, föld alakul ki, a földből pedig növényzet csírázik.

Ez a Prakriti és a Purusa játéka. Amikor a Föld és a növényzet színpadára lép, testi formációk, formák, alakzatok jönnek létre. Ezután különböző rovarok, állatok, emberi lények születnek. De az összes formáció már a térben eldőlt. A sors már a térben megpecsételődött.

A Purusa és Prakriti kapcsolatban vannak a térben, és végső betetőzésképpen létrehozzák az emberi testeket, állatokat stb. A hindu mitológia szerint nyolcvannégy millió faj létezik.

K: Mi miatt van teremtés?

M: Az nem valóságos, csak a Maya birodalmában valóságos. Értsd meg ezt az egész játékot, és szállj ki belőle.

K: Ha nem valóságos, akkor miért kell megértenünk?

M: Így fogod megérteni, milyen hiábavaló, hogy ezt a formát viseled. A vizsgálódás folyamata során fel fogod fedezni, hogy te egyikük sem vagy. Az egyén azonnal megszabadul, amikor felismeri: „Semmi közöm a Prakriti és a Purusa ügyeihez.”

K: Hogyan válhat az élet princípium „én”-né vagy az én létezőségemmé az anyaméhben?

M: Vizsgálódásod a durvább állapottól indul; ezért merül fel ez az „én” illetve „enyém” kérdés. Az egész folyamatot értsd meg. Ebben az univerzális folyamatban te valóban azon illúziók egyike vagy?

K: Hogyan kerülhetünk ki a ciklusból?

M: Nem vagyunk különállóak? Te ott vagy, és én itt vagyok. Értsd meg a Prakriti és Purusa univerzális játékát; te nem vagy az, és nem vagy abban. Egyszerű logika. Tegyük fel, hogy meghal

egy rokonod, és a testét elégették. A rokonodat hamvasztották el? A holttestet hamvasztották el. Ő nem a test. Az éltető lélegzet is elhagyta a testet. Ő nem az éltető lélegzet.

Tegyük fel, hogy baleset volt, és több száz ember meghalt. Úgy hallottad, hogy legkedvesebb barátod is érintett, így a helyszínre sietsz, és érdeklődni kezdesz. Amikor megtudod, hogy a barátod nem volt a helyszínen, azonnal boldog vagy, és szorongástól mentes. Hasonlóképpen, amikor ezt az egész folyamatot tanulmányozod, azt találsz, hogy te nem vagy benne. Abban a pillanatban szabad vagy a ciklustól.

K: Olyan sokféle vonzerővel lép fel a világ, és Isten.

M: Miért nyugtalanoksz a világ vonzereje miatt? Csak akkor van világ, és Isten, ha te vagy.

Végül, azt kell felfedeznünk, hogy mi miatt van ez a létezés. Amint megérted, hogy létezés az élelmiszer eszencia produktuma, egyből tudod, hogy te nem lehetsz a létezés. A meditációnak nincs tárgya. Amint az ember arra a következtetésre jut, hogy semmi más nincs, csak az Énje, kinek kellene őt imádnia? Az Egy minden.

K: Csak az Egy létezik, de az terjedelmes, számos.

M: Nagyon jól ismered, de hátat fordítottál neki. Amint az ember Jnanivá válik, az Abszolúttal egy lesz, de ami a testet illeti – ami azzal és a viselkedésével történik – mindenben különbözni fog egy másik Jnaniétól. Nincs terv a Jnani számára; ő nem individuum. Nem törődik veled, hogy a test hogyan cselekszik.

K: Mi a helyes módja a Jnani előtti leborulásnak?

M: Azt gondolhatod, hogy én Jnani vagyok, de az én nézőpontomból, akármit látok, csak gyermekjáték. Minden az. A világ létezése és a világi tudás gyermekjáték. Ez a gyermek nyolcvanhárom éves, és e gyermeknek ez a játéka illúzió.

Milyen játékot játszott? A csecsemő megszületett és a kor a csecsemőhöz tartozik, nem hozzám. Csak százezer közül egy, aki valóban megérti a tudást, amit kapott. A legtöbben nem fogják feladni a test érzetüket.

Mind ezek a beszélgetések olyanok, akár az anya és gyermeke közötti játékok; csak szórakozás, de semmi valódi értelme. A gyermek abban a pillanatban csak a jelenben él; nincs szorongás, és nincs felelősség. Ugyanez történik akkor is, ha nyolcvanhárom éves. A tudatosság, amely az észlelést lehetővé teszi, az Atma. Az, ami a tudatosságnak tudatában van, a Brahman. Minden nap ugyanarról a témáról beszélek; az a baj, hogy miután meghallgattál valamit, elfelejtetted.

1979. november 16.

Maharaj: Születéstől kezdve mi készíteti növekedésre a testet? Nem világi erő; a létezés, az atom, az Én, a tudatosság ereje, nevezd, aminek akarod.

A különböző vallások különböző módokon igyekeznek Isten kedvében járni, de az imádás eredeti tiszta formája az Én imádása.

Fejedelmek és királyok borultak teljesen mindennapos külsejű emberek lábai elé. Mi az, ami hatalmas uralkodókat arra készítetett, hogy ilyen látszólag hétköznapi emberek lábai elé boruljanak? Az Én tudomása.

Sok emberrel megtörtént, hogy egy csomó pénzt keresett, és világi hatalmat ért el, aztán úgy használta ezeket, hogy végül mindent elveszített, és szegénységben élt. Mások koldusokként imáikat valami olyannak ajánlották, ami csak időleges, és továbbra is koldusok maradtak.

Mindenki rendelkezik az Én hatalmával, de mi történik? Minden hatalmat az élet haszontalan dolgaira fordítanak. A hatalmat nem tartják meg, és nem fordítják az Én megismerésére. Ha az Énnek ez az ereje megmarad, és az Én tudásának a megszerzésével megnövekszik, az egész világ a lábaid előtt fog heverni. A bölcs Vashista a következő tanácsot adta Ramachandra királynak: „Az Én elégedetté válik az erős meditáció révén, és rendkívüli boldogságot fog élvezni, mert a végső boldogság minden más örömet magába szív. Még azok is, akik nem teljesen realizálták az Ént, még ők is a rendkívüli boldogság pillanatait élvezik a meditáció révén.”

K: Milyen módon pazaroljuk el az erőt?

M: Világi ügyekre, egymás ölelésére, pletykálásra pazarolod. Még azzal is, hogy itt ülsz meditációban és kapsz valamennyit a potenciális erőből, és mindez kárba vész. Mi haszna hát mindezen cselekedeteknek? Meg kell őrizni, és nem különböző világi örömökre elpazarolni.

E emberek száza mennek Ananda Maihoz, és ő fényűző módon eteti őket. Honnan szerzi a hatalmat, hogy mindezt a pénzt megszerezze? Az van, hogy Ananda Mainak saját magának annyi ereje van, hogy az emberek elmennek hozzá, és pénzt adományoznak számára. Mit csinál maga Ananda Mai? Semmit. Csak ül ott a saját boldogságában.

Eszedben fogod ezt tartani? Ez a dzsnyána jóga hatalma; különben az egyik személy olyan, mint bármely másik személy. Az Én hatalma különbözteti meg egyiket a másiktól.

K: Az energiám meditációban hol megnő, hol lecsökken, hol megnő, hol lecsökken. Semmilyen módon nem tudom szabályozni.

M: Ki fog fejlődni az energiád fölött befolyásod, a kellő időben.

K: Soha nem hittem volna, hogy erőltetnem kell a meditációt. Amikor erőltetem, nagyon levertté és fáradttá válok. Ha nem magától megy, akkor nem tudok meditálni.

M: Ha nem tudsz meditálni, recitálj namát. Ha nem tudsz meditálni, recitáld folyamatosan a szent szavakat. Volt egy Vali nevű útonálló, aki sok gyilkosságot elkövetett, és oly sok bűnt halmozott fel, hogy hét agyag edényt tölthetett volna meg az általa kiontott vérrel, olyan bűnös volt. Találkozott a Bölcs Naradával, aki azt mondta neki, hogy recitálja Ráma nevét. Ráma akkor még meg sem született. Vali elkezdte tehát folyamatosan recitálni a nevet, és mert recitált, az Abszolút megtestesült Ráma formájában, a Vali kedvéért. Ilyen a recitálás hatalma. A recitálás hatalma által Vali összes bűnét megsemmisítette és sok érdemet szerzett; az érdem hatalma miatt született meg Ráma. Egyikünk sem olyan bűnös, mint Vali. A legmagasabb rendű imádás az Én imádata. Sok érdemet nyersz a meditáció által, de elherdálod azt világi ügyekre.

K: Nagyon nagy zaj van a szobámban, és elmémet is zajosnak találom. Elegendő, hogy ide jövök, és itt meditálok?

M: Bárhol, ahol neked tetszik, bárhol, ahol lehetőséget találsz a meditálásra, tedd azt. Nem kell ide jönnöd. Mély meditáció által az Én elégedetté válik, és akkor nem kell elmenned sehová, hogy tudást szerezzél. Saját Éned fogja megadni a tudást. Mondanivalóm lényege csak ez: meg kell, hogy ismerd az Ént, szilárdulj meg az Énben.

K: De mi ez a tudás, egy megfigyelés?

M: Kezdj el meditálni, és az Én irányítani fog. Az Én minden megnyilvánult lélekben benne rejlik; ne adj neki formát, ne feltételezd, hogy testi formába van. Amint az Én feladja a testet, mi a jelentősége a testnek? Hanyatlásnak és bomlásnak indul.

K: Amikor az ember meditációban van, és nincsenek gondolatok, mondhatja az ember, hogy az elme feloldódik az ében?

M: Igen. Az Én állapota test nélküli, ami fel fogja fedni magát számodra a meditációban. Az Én identitása, vagy az Énnek ez az üdvözülten boldog állapota, a test hiányában, fel kell, hogy fedje számodra, amíg tested van. A test ellenére el kell, hogy érjed azt az állapotot.

K: Amikor meditálok, és az elme fókuszált, de nem valamin, az „én-ség” és az Én közötti határvonal állapotnak tűnik. Szemlélem a gondolatok történését; időnként aztán valamiféle jelenlétet érzek, mintha bejött volna valaki a szobába, még ha nem is látom őt. Ez egyfajta érzés.

M: Érezheted, de figyelmednek az Énre, a meditálóra kell irányulnia.

K: De elmém nincs az érzésre fókuszálva; az figyelmeztetés nélkül jön.

M: A folyamatban sok tudást is szerezni fogsz, de figyelmedet, érdeklődésedet az Énre kell irányítanod, nem arra, amit szerzel. Az Én megnyilvánulttá, végtelenné, határtalanná fog válni. Ami jelenleg a személyiségben kondicionálódik darabokra fog törni, és megnyilvánulttá, határtalanná fog válni.

K: Amikor gondolatmentes állapotban vagyok, a teljes egyensúly érzését érzem, se boldogság, se szenvedés, csak egyensúly. Rendben van ez?

M: Igen; az Én állapot se nem öröm, se nem szenvedés. Ezt nevezik a Legmagasabbal való azonosságnak, amikor nem tudod, hogy vagy. Mindaddig, amíg az életadó lélegzet jelen van, elme is lesz; legyél az Énben, ne vonódj bele az életadó lélegzetbe és az elmébe. Hagyd figyelmen kívül az elmét.

1979. november 17.

Kérdő: Azt hallottam, hogy én a megnyilvánult, immanens Szellem vagyok. Hogy lehet, hogy ebbe a testbe keveredtem?

Maharaj: Ha te az immanens Szellem vagy, mi az a másik te, ami belekeveredett ebbe a test állapotba? Az valami másik dolog? Test, immanens Szellem, és te. Nem egyéb, mint a dinamikus, immanens Szellem. Megnyilvánulása az „én vagyok”guna formájában következett be, „én vagyok”-ként értelmezi magát. Aztán ez a guna a három guna révén belekeveri magát a világ tevékenységeibe. Az a minőség.

K: Ki vagyok én?

M: Akármilyen nevet szeretnél adni magadnak, csak rajta! Lehet a neved Brahma, vagy Iswara, vagy amit szeretnél. Nevekre csak világi tevékenységeidhez, illetve kommunikációs célból van szükség.

Ha a vádat, hogy megszületted, igaznak fogadtad el, akkor te egy megtestesült személyiség vagy, a világ korrekt, valódi; így ez a megnyilvánult Brahma is korrekt. De ha kutatni kezded saját Énedet, akkor arra az eredményre jutsz, hogy a születés nem tény, valótlan.

Ha tehát ez a szülés nem tény, akkor ez a létezőség szintén nem lehet tény, mert a létezés megjelent. A létezőség ezt a megnyilvánult világot is jelenti, tehát a megnyilvánult világ sem valóságos. Ezért hát, kutasd az Ént.

Jelenleg ez a tudás szinted, és megértésednek a szintje – számítanak? Neked!

K: Igen.

M: Elmondtam már a születésről, hogy nem közvetlenül tapasztaltam a születést. Ez egy közvetett tudás. Ez a létezés Tudtán kívül jelent meg; egyszer csak tudomásomra jutott, hogy „vagyok”, és ez a tudás közvetlen. Ha megvizsgálod a „vagyok”-ot, találsz valamilyen kapcsolatot a születés és a tudatosság között?

K: Nem.

M: Amikor a születést megcáfoltam, a spiritualitás nagy nemes értelmét és ennek a világnak a jelentését – mindent – cáfoltam. Milyen tevékenység származik ettől a létezésétől?

K: Amit csak akar.

M: Meditálnod, kontemplálnod kell ezen a kérdésen. Nem tudod pusztán szavakkal kiütni, amit mondok. Kontemplálnod kell rajta.

K: Végeztem.

M: Egyetértek, és teljesen meg vagyok győződve róla, hogy ügyesen bánysz a szavakkal. Az emberek nagy ragaszkodással követnek bizonyos diszciplínákat, de nem próbálják megvizsgálni a gyökér okokat. Ha szembe találják magukat a gyökérrel, döbbenet fognak elnémulni.

Én nem akarok olyat mondani neked, hogy le akarnálak rontani, de azon aggódom, hogy meg kellene kapnod a tényszerű tudást. Nagy tisztelettel vagyok irántad.

K: Azért jöttem, amim megvan.

M: Mégiscsak azt kell mondanom, hogy nem teljesen értetted meg a jelenlétedet, a létezésedet. Ha valóban megértetted volna, mindent faképnél hagytál volna.

K: Nem vitatkozom. Nem kérem a jóváhagyását, mivel nem állítottam semmit.

M: Nem akarok túlozni, de az az ideám, hogy azért jöttél vissza, hogy a jóváhagyásomat kérd a megvalósulásodra.

K: Nos, ha ezt gondolja, igaza van.

M: A „vagyok” egy minőség, a létezését jelző attribútum, de az Én nem egy minőség. A Végső Énhez nincs szükség világi ismeretekre. Nincs szükség szavakra. Csupán ennek a létezésnek a fenntartásához van szükség ezekre a szavakra és világi tudásra.

K: Igen, tudom. Egykor akartam a tudást, aztán megértettem, hogy már az vagyok.

M: Megjelent a létezés, és a létezésben folyik mindez a játék. Ez is valótlan, de ha valaki megkérdezi, hogy mi ez, fogok adni neki egy címet – ez az egész Brahma játék; e miatt a létezés miatt kezdődött el a játék.

Minden beleolvadt Brahma játékába. Mi az oka a több milliárd csillagnak, a Holdnak, és a Napnak? Az összes szennyeződés és elutasítás, amely a föld felszínén raktározódva fekszik gázzá alakul, és ebből a gázból jelenik meg a fény. Az élelmiszerből, amelyet elfogyasztasz, gáz képződik, és amikor a gáz meggyullad, a „vagyok” tudomás fáklyája kitartóan világít. Ez a gáz végül is nem a levegőből és a vízből jön? Az ember nem a tápláléknak és a víznek köszönhetően mesél a gáz termékről?

A tudatosság lángját a táplálék gáza tartja fenn. A tudatosság olyan valami, mint az édesség íze, nyelv nélküli. A legfinomabb. Finomabb, mint a tér.

1979. november 18.

Maharaj: A testben lévő Isten princípium le fogja vetni a testet. Még életed során mutakozz be a princípiumnak. Ismerd meg a princípiumot, és válj egyg  vele. A test nem lesz veled mindig.

A tudatosság a Tudatnak, vagyis az Abszolútnak a tükröződése. A tudatosság csak addig marad, ameddig a test jelen van. Gondolkozz el ezen. Amíg  l nk, az minden, és abban kell tartózkodnunk, de ne feledkezz meg arról, hogy a tudatosság fog tűnni.

Az étel, amit megeszünk, 24  r n belül hulladékká válik, de a princípium, ami bennünk van, hulladékká fog-e válni, a testhez hasonlóan? Valóban egy gondolatot tekintesz idej veteled céljának? Te vagy a test? Derítsd ki, mi vagy te. Vizsg l dj, és derítsd ki.

Ezt nagyon komolyan  t kell gondolnod. Csak aztán gyere ide, és hallgass engem. Itt és most, amíg a tested veled van, fedezd fel, hogy mi vagy.

Mit értesz spiritual s alatt? Mi az pontosan, amit a spiritual s neveben teszel? Elfogyasztod a táplálékot és megiszod vizet, majd fek liak nt és vizeletk nt eldobod. Ugyanezen a módon kell megv lnod a testtől. Azt se felejtse el, hogy az étel, amikor eszed, nagyon finom, de később rossz szaga lesz, fek li v  válik.

A bennünk lakozó Lélek, az Isteni immanencia ebben a testben tartózkodik – kutakodj fel le. Sokan a benne lakozó Lélek Istenis ge miatt tulajdonítanak jelentőséget a testnek. Ha a benne lakozó Lélek elhagyja testet, a test fek li v  válik.

Miért fektetsz oly sok energiát ebbe a testbe, amely hulladékká fog válni? A más emberekkel élvezett barátság bármilyen harmonikus is, csak addig tart, amíg az elmék egyetértésben vannak. Amint ellentmondasz, az elme nyugtalanná válik, te pedig eldobod a barátságot. Ne feledd, amint az életadó lélegzet elhagyja a testet, a testnek vége. Meddig fogod m g kényeztetni a testet?

K rdezo : Mi a lemondás?

M: A lemondás annak a megértése, és eldobása, ami haszontalan a számodra.  rtsd meg, hogy mi ez a „vagyokság”, és mi a létezőséget megel z o  principium. Az  n. Nem a test. Amit most mondok neked, a legfontosabb célja a l togat sodnak.

Egy muszlim bölcs, Tiku Baba tanítványa, naponta ellátogatott hozzám a bidi boltomba. Egy napon üzenetet hozott, hogy sok a baj a világban, és megkérdezte, mit kell tennie. Azt mondtam neki: „Vizsgáld meg a születés okát. Alkalmazd az okot gyógyszerként a világ minden gondjára és nyomorúságára. Aztán végezz bhajanokat a neveben.” Miután meghallgatta, táncolni kezdett. Kérdezd meg a test teremtőjét, mi a szenvedés ellenszere. Az orvosok és pszichiáterek – mit fognak csinálni? Hogyan fogják kezelni a betegeket? Kérdezd a teremtőt magát. Amit mondok,  t fogod  ltetni a gyakorlatba?

K: Megpróbálom.

M: Próbálkozással tudod gyakorlatba  ltetni?

K: Az  n Kegyelme  ltal.

M: Hol van itt szüo Kegyelemr l? Az már veled van. Te vagy az. Fedezd fel, hogyan történt a test teremtése. Mi miatt? Mi okból?

Ebben a világban emberi testeknek nevezett szobrok tízmilliói léteznek; mindegyik más arccal. Most fedezd fel, ki készítette ezt a képet, amelyet testnek nevezel. Miből készült, és ki a szobrász? Jelen van, vagy nincs jelen a testben?

1979. december 28.

Kérdő: Mit gondolnak a Jnanik a vallásokról?

Maharaj: A Jnanik nem törődnek a vallásokkal. A vallások az emberi lényekkel kezdődtek. Mi az, amit az ember a vallások révén létre hozott? Nagyon kevés boldogságot és elégedettséget, és nagyon sok féltékenységet, gyűlöletet, elmezavart, és megkülönböztetést. Az ember csak kínozza önmagát ezekkel a vallásokról alkotott fogalmakkal, és képzelődésekkel. Mindenféle vallása van a népeknek; mindez az öt elem játéka.

Minden ember saját fogalmaiba van belegabalyodva, amelyeket szenvedélyesen igyekszik fenntartani. Sajnálatos módon nem látja önmaga fundamentális alapjait. Aki ezt az alapot felismerte, annak számára halálfélelem nem létezhet.

K: Hitler a saját gondolatainak, vagy a táplálék eszenciának a produktuma?

M: Hitler az öt elem produktuma volt, ezért hát értelmetlen dolog megszemélyesíteni őt. A valódi természetnek nincs formája. Bármilyen megjelenhet az öt elem eredményeként.

K: Hogyan látja egy Jnani a Jnani és Hitler közötti különbséget?

M: A Jnani egyáltalán nem tesz közöttük különbséget.

K: Hogyan jöttek a világra?

M: Az öt elemből születtek. Három vagy négy féle nyersanyagból a szakács változatos ételeket tud készíteni, mindegyiknek más az íze, de alapvetően ugyanabból a nyersanyagból állnak. Ha tehát az a kérdésed, honnan származik az étel, mit mondhatsz? Azoknak az anyagoknak a keveréke.

K: Indiában emberek milliói nyomorognak. Vannak, akik segíteni szeretnének rajtuk, de a tanító arra figyelmeztet bennünket, hogy ne legyenek ilyen céljaink.

M: Bizonyos helyzeteket örökös mozgás, állandó változás jellemez. Mindig vannak olyanok, akik orvosolni képesek a körülményeket. Bármilyen is az, az orvoslás része az elemek játéknak; hol jön itt a képbe az individualitás? Minden a történés része.

K: Hogyan jelent meg az öt elem? Ki a felelős értük?

M: Te. Fedezd fel, hogyan keletkezett ez a test. Az eredeti kérdés évmilliókkal korábbra vezet. Tekintsünk egy közelebbit, vagyis a saját testedet. Fedezd fel, hogyan keletkezett ez a test, és akkor az eredeti kérdésre is választ kapsz.

Van testünk, elménk és tudatosságunk. Fedezd fel, melyik az, amelyik időleges, szezonális, és melyik az, amelyik állandó, amelyik nem fog változni. Amint felfedezed, hogy odakint semmi nincs, nincs több tennivalód.

K: Megértettem, és meggyőződéssel vallom, hogy a test és a lélegzet ahogyan megjelentek, úgy el is fognak tűnni, és ez a tudatosság szintén el fog tűnni, de kell, hogy legyen valami olyan, ami változatlan és állandó. Hogyan találom meg?

M: Van egy kevéske vized egy kannában, és beleöntöd a tengerbe. Melyik része tudja majd a tengernek, hogy egyesült a kanna vizével? Honnan tudod, hogy melyik rész volt a különálló? Így egyesül parányi tudatosság a totális tudatossággal.

K: A test halála után ez a tudatosság beleolvad majd az egyetemes tudatossággal. Amíg a test még jelen van, van-e lehetőség a Végső állapot megismerésére?

M: Az ember beleolvadása után, ki az, aki tudni akar? Sokan, különösen a nyugatiak érzik úgy, hogy nem kaptak lényegi választ a kérdésekre. Helyes ez a nézet?

K: Nem. Valójában Maharaj válaszai azok, amelyeket ismernünk szükséges, és amikor válaszol, mindig rájövök, hogy jobban járnék, ha nem tennék fel olyan sok kérdést. Neki mindig az a válasz egyébként, amit én tudni szeretnék.

M: Az ideális válasz az, hogy fedezd fel, ki az, aki a boldogság felé törekszik, és a nehézségektől szenved.

K: Egyes keresztény szekták azt hangsúlyozzák, hogy ha valóban megvalósítod a Biblia minden ígéretét, akkor a halálban semmivé válsz, mintsem, hogy eltemetnének. Évekig ez volt a meggyőződésem, mert fiatal koromban a Gurunk a szemünk előtt tűnt el, és sok mérföld távolságban jelent meg újra, ugyanabban az időben. Régebben fontosnak hittem ezt a dolgot. Természetesen már régen feladtam, de mégis, amikor Maharajal vagyok, látom, hogy ez egy teljesen nevetséges idea.

M: Se vége se hossza a csodáknak, amelyek a világban megtörténhetnek, de mindezek továbbra is csak megnyilvánulások. Számos nagy elme és hatalmas lény volt, akik önsanyargatás vagy az elme ereje révén erőkre tettek szert és csodákat műveltek. Mi történt velük?

K: Ugyanaz, ami mindenki mással.

M: Ha megtapasztalták volna saját valódi Énjüket, akkor nem próbálták volna erőket szerezni.

K: Az a sok nyugati, aki idejön, hisz abban, hogy Ön Jnani, vagy megvilágosodott lett, hogy minden tökéletesedik. Ez az, amit keresnek.

M: Jöjjenek csak. Mindegyik a saját koncepcióival jön. Bármilyen legyen is a koncepciójuk, fel fogják ismerni, hogy végül nincs semmiféle elszámolás. Ez a tudatosság nem fog velem maradni – én tudom – mit lenne hát bármivel is a teendőm, bármilyen koncepcióval vagy ideával, amit akárki mond nekem?

K: Lehetséges transzcendentálni ezt a tudatosságot, amivel rendelkezem?

M: Mi szükség lenne rá? Kezdődött ez a tudatosság? Miért teszed felelőssé az egót a tudatosságért? Nem te kérted.

K: Borzasztóan hálás vagyok Maharajnak. A legnagyobb különbség az, hogy mindentől függetlenül azt a választ adja, amely a leghasznosabb és leghelyesebb, de az emberek rendszerbe akarják foglalni a tanításokat, ami tönkreteszi őket. Maharaj viszont nem aggódik. Szerdán azt mondja, hogy a piros az fekete, pénteken pedig azt, hogy a piros az fehér, de a válasz helyes abban a pillanatban, mert megváltoztatja a kérdező orientációját. Ez egy rendkívül értékes és egyedi dolog.

M: Akár a színész, aki különböző szerepeket játszik.

1980. január 1.

Maharaj: Mihelyt a Megnyilvánulatlan a megnyilvánulttá vált, megjelent a kettősség állapota, és minden megnyilvánultbeli történés időhöz kötött. Azt hiszed, hogy individuusként beszélek hozzád, de én a megnyilvánuláshoz beszélek, és nem az individuumhoz. Az individuum pusztán csak fantazmagória.

Nőgyógyász vagy, a születés és a medicina a foglalkozásod. A születéseknek az öt elem az oka. Amikor a gyermek egy-két éves lesz, az anya tudatosítja benne az ő létezését. Ilyeneket mond: „te az én lányom vagy, én a te mamád vagyok”, stb. A baba csupán cselekszik az ideig. Később, akármilyen tudást szerez, az az egyik szó által a másik szónak adott tudás. Szavakon alapuló.

Amikor operálnak valakit, gyógyszerrel öntudatlanná teszik, és amikor ismét tudatosá válik, és fájdalmat kezd érezni, egy másik fajta gyógyszert kap, hogy ne legyen tudomása a fájdalomról. Később nem érez éhséget, ezért kap egy harmadik fajta gyógyszert, hogy étvágyat gerjessen. Mindaz, ami előidézik valamit a babánál, nem más, mint egy valamilyenfajta gyógyszer, egy természetes medicina, ami az öt elemből készült. Mindent, ami van, az öt elem alkot. Ha mindez világos, hol jössz be a képbe te, mint individuum? Mire büszke az ember, mint individuum?

Kérdő: Mit kell tenni? Mi a célja az életnek?

M: Megérteni az ember Énjét, megérteni az ember valódi természetét.

K: Hogyan kell ezt az állapotot elérni?

M: Folyamatos Japával [mantra ismétlésével].

K: Mit ért Ön Japa alatt?

M: Japa maráthi nyelven azt jelenti, hogy „megragadni”. Csak olyasmit ragadsz meg, amit fenntartani vágyasz, így a Japa alapja a vágy.

K: A sadhaka olyan valaki tehát, aki sadhanát végez, hogy elérjen valamit?

M: Valóban, a sadhaka vágyat érez arra, hogy elérjen valamit. Ezek a dolgok a mumukshu számra az első szakaszban adatnak, amikor úgy érzi, hogy kell, hogy legyen valami ezen az anyagi univerzumon túl. A mumukshu még mindig érintett a test-elméje által, de amikor meggyőződött róla, hogy ő nem a test-elve, a sadhaka állapotba kerül, amelyben az a meggyőződése, hogy ő a létezőség, vagyis a tudatosság. Végül arra a következtetésre jut, hogy ő nem a létezőség, mert a létezőség függ a tápláléktól, és időhöz is kötött.

K: Van-e valamilyen haszna a mantra ismétlésének, és ha igen, mekkora?

M: Igen. Az erős koncentrációban végzett mantraismétléssel a test belső tartalma megtisztul, hogy az ember fogékonyá váljon a várhatóan érkező belső tudásra, és, hogy az elme eltűnjön a valóság szellemében.

Általában az történik, hogy az ember elkezd ismételtetni a mantrát, és aztán azon töpreng, hogy elkészült-e a tea, vagy megszólal a telefon, stb.

K: A pácienseim fel fognak hívni, és nekem foglalkoznom kell velük. Hogyan bújhatnék ki a kötelezettségem alól?

M: El kell döntened, mit akarsz. Ha a vágyad annyira szenvedélyes, hogy nem érdekel, hogy a tested fennmarad-e, vagy sem, akkor is meg kell, hogy tegyed – ha az eltökéltség ennyire nagy – akkor be kell, hogy következzen, de ha akarsz valamit az anyagi világtól, akkor ez lehetetlen. Az

igazi tanuló ezt tartja szem előtt, és medítál. A testben lévő létezőség olyan erős, hogy képes leszel bármilyen istenség látására, amin meditálsz. Ez alapvetően a létezőség ereje. A legtöbb embernek nincs ideje arra, hogy a nevet ismétlegesse, vagy bármire, ami a sadhanája. Végső soron a cél az individualitásról való elfeledkezés.

K: Ez azt jelenti, hogy nem kell tennie semmit a világban? Fel kell adnia a világot?

M: A döntő kérdés az, hogy kinek? Bármilyen okozta a fogantatást, az a világegyetem őseredeti magja.

K: Lenne egy Babajival kapcsolatos kérdésem. Az ő képessége volt, hogy fenntartotta önmagát, hogy oly sok éven át tanulhasson, mielőtt Jnanivá vált?

M: Ez nem egy szerzett képesség. Ez egy olyan valami, ami a természetben, a megnyilvánult világban megtörténik. Nincs rá törvény, vagy ok; mindenféle csodák történnek, bármilyen megtörténhet. A testhez ragaszkodó létezőség nem olvad össze, megmarad. A hagyományos hindu irodalomban két entitás van, akik számtalan univerzum teremtését és megsemmisítését látták. Amint a fogantatás megtörtént, és a film létrejött, a jövő ráfényképeződött, és ez volt az ő sorsuk. Nincs oka; csak úgy megtörténik, a természet egyik csodájaként.

K: Ennek a Babaji nevű embernek a követői azt mondják, hogy állítólag évszázadok óta hol megjelenik, hol eltűnik a Himalájában. Amit Maharaj mond az, hogy egy ilyen ember a születésétől fogva kellett, hogy rendelkezzen a képességgel, vagy megtanulta valakitől, mielőtt Jnanivá vált. Jnanivá válás után semmilyen hatalma nem volt a test fenntartására.

M: Tudom, hogy ez a létezőség időhöz kötött, miért aggódnék hát másvalaki miatt? Miért aggódna bárki miatta? Bármilyen is jött létre, végül véget fog érni, és visszatér abba az állapotba, amelyből jött. A történet végén menni fog.

K: Mindegyik jogát megtagadja az ember, amikor Jnanivá válik?

M: Ami révén Jnanivá tudtál válni, magától el fog tűnni. Van egy rovar, amelynek a csípése viszketést és a hányingert okoz. Amikor a rovar eltávolítjuk a viszketés és hányinger megszűnik. Az élet összes viszketése és hányingere a miatt a szikrányi Brahma-randhra miatt van; a létezőség miatt merülnek fel mindezen bajok a tudatosságban. Amint megtudod, hogy nem az vagy, minden véget ér.

A pillanatban, hogy a Sat Guru mindent világossá tesz, nincs szükség Japára vagy mantrára, vagy bármilyen másra. Ha megértetted, amit elmondtam neked, nincs szükséged sadhanára. Nem kell tenni semmit, és bármit meg tudsz cselekedni.

1980. január 2.

Kérdő: A megnyilvánulatlanban, a tudatban a „vagyok” érzés totális tudatossággá válik, de az emberben lévő tudatosság időhöz kötött, e tudatosságnak a tudója nem lehet a tudatosság. Ő teljesen más. A Jnani a minden tudást megelőző állapotban tartózkodik.

Maharaj: Honnan jöttél? Ki irányított ide?

K: Ausztráliából érkezem, és három éve már eltöltöttem itt néhány napot.

M: Érezted valamilyen hatását annak, hogy itt voltál akkoriban?

K: Igen, változást.

M: Tudásért jöttél ide, de felkészültél-e a test nélküli élet elfogadására?

K: Igen. Mik a jellemzői a test nélküli életnek?

M: A változatlanság; a testi élet változik, múlandó. Valódi természeted olyanfajta, hogy nem vagy tudatában a tudatosságnak, illetve az ébrenlét és alvás állapotainak.

Az a baj, hogy az emberek valójában nem értik szilárd meggyőződéssel, hogy a test, a lélegzet és a tudatosság időhöz kötött, és az élet kezdete és vége egy aprócska dolog, amely abban az állapotban történt meg, amely állandó. A nap végén a tudatosság el fog tűnni, és senki sem akarja majd tudni az utat, amelyiken utazni kell.

Az életbe az ember egy belépőjeggyel lép be, és az élet végén mennie kell; fellebbezésnek nincs helye. Ismerd fel, hogy az élet kezdete és vége egy időhöz kötött jeggyel történő utazás, és tudd, hogy amikor jegy lejár, akármilyen jött, menni fog; és legyél annak a tanúja, szállj ki belőle.

K: Teljesen evidensnek tűnik, hogy a tudatosság folytatódni fog valamiképpen a halál után.

M: Ez egy koncepció. Valójában senkinek semmilyen tapasztalattal nem rendelkezik ennek az életnek sem a születéséről, sem a haláláról.

K: Hogyan történtek ezek?

M: Szoktál álmodni?

K: Igen.

M: Te is jelen vagy a saját álmodban, és valami teljesen másnak látod; az álom végén ez teljesen eltűnik.

K: Miért léptem be ebbe a test tudatosságba?

M: Biztonságban, épen és egészségesen alszol az ágyadban, amely meleg és kényelmes. Miért vetíted bele magad a rémálom állapotába, ahol levegőért küzdesz, és haldokolsz? Ez az egész megnyilvánulás csak a Megnyilvánulatlan álma, és valójában semmi nem történik. Az hiteti el velünk, hogy mi vagyunk az ok, és a végén visszatérünk eredeti állapotunkba. Aki tudja ezt, nem érez félelmet semmitől, ami történik.

K: Nem lenne ésszerűbb, ha azt mondanánk, hogy a Jnani bizonyos spontán megfigyelhető jellemzőkkel rendelkezik, melyek egyike az együttérzés?

M: Miért értesz pontosan az együttérzés szó alatt?

K: Maharaj mindennap találkozik az emberekkel, és megpróbálja megosztani ezt a fajta tudást. Miért vesződik ezzel?

M: Ez az együttérzés nem az individuumnak szól, hanem a létezőségnek, amely csapdába ejtette önmagát az által, hogy számos individuummal azonosult.

K: Az együttérzés spontán kapcsolat az Abszolút és a tudatosság között?

M: Éppen azon a ponton, és abban az időben, hogy a Megnyilvánulatlan megnyilvánulttá válik, jött létre spontán az oka ennek az együttérzésnek.

K: Értem. Amikor a Jnani teste meghal, az ő valódi állapota kondicionálatlan, de az együttérzés nem hal meg. A Jnani akkor reinkarnálja önmagát? Mi történik az együttérzéssel, amely megteremtett önmagát, és eltűnt?

M: Az egész megnyilvánult világ egy nagyon világos kifejeződése az együttérzés spontán keletkezésének. Az egyén nem ismeri fel azonnal az együttérzés kifejeződését a világban. A baba megszületése előtt tej képződik az anya mellében, és ugyanabban a pillanatban a baba etetése iránti együttérzés is felmerül. Az asszony nem hajlandó etetni másvalaki gyermekét.

K: Nekem az jött át, hogy a halál után a mag megmarad, mint egyfajta folytonosság, hogy a Jnani új testet vehessen fel.

M: Ez az egész koncepció, hogy valami egyik születéstől a másikig folytatódik, hibás. Amikor egészen Jnanivá válsz, meg fogod érteni, hogy nélküled még az öt elemnek sincs semmiféle élete. A tudás, amiben most részesítelek olyan, akár a csecsemő etetése, de amikor a teljes tudás birtokában leszel meg fogod érteni, hogy a te létezéséged tartja fenn az egész univerzumot.

Ennek a létezésnek nincs értéke, nem hoz mást, csak boldogtalanságot, és időhöz kötött, de ezzel együtt, ami a megnyilvánult világot érinti, a legkisebb létező élet a támogatója az egész univerzumnak.

Ez a tudatosság, hogy az embernek sokoldalú természete van – el tud fogadni bármilyen tetszetős formát – minthogy igaz természeted önmagában teljes, változatlan. Rendelkezel az ember természetének, és a tudatosság természetének a tudásával. Milyen tudást keresel még?

K: Igazából azt keresem, hogyan lehet a tudást meghaladni.

M: Valójában nem kell haladni, sem mögé, sem elé. Az az állapot jelen van. Az ember azt gondolja, hogy egyik állapotból a másikba kell kerülnie, de sehová sem kell kerülni. Van valami egyéb, amit keresel?

K: Csak azt, hogy minden hamis ragaszkodást, hamis azonosulást levessek.

M: Az egész probléma ebben áll, az ember azt gondolja, hogy bizonyos tévképzetei támadtak. Mindezen fogalmak mozgások a tudatosságban, és amint a tudatosság maga eltűnik, a velejáró mozgások is eltűnnek. Már abban az állapotban vagy, semmit nem kell megszerezned. Most már tudod ezt, és számodra mindez haszontalan.

K: Rendben. Szeretném, ha Maharaj elmagyarázná a Brahma-randhrát. Én ismerem a jóga tanítását, de Maharaj némiképp eltér tőle.

M: Két dolog van, a világ és az embernek a jelenléte, a jelenlétérzés, ami a tudatosság, a létezés. A Brahma a „jelen vagyok”; a randhra az apertúrák legkisebbikét jelenti, és abban az apertúrában van a néma, őseredeti hang, ami azt az érzést kelti, hogy vagy, de valójában nem vagy. Ez a hang abban az apertúrában, emiatt érzed úgy, hogy vagy, de legyél benne biztos, hogy nem vagy.

K: Nagyon jó.

M: Én az eredeti állapotban tartózkodom, ahol nem voltam tudatában annak, hogy vagyok. Ez a test és a létezés jött, de ismerve a természetét, nem várok tőle semmit.

Amikor a jógi teljesen elmélyül meditációjában vagy jógájában, ez a hangtalan hang olyannyira feltölti őt, hogy megittasul tőle egy darabig, aztán az megszűnik.

Amikor a test meghal, az individuális tudatosság beleolvad a totális tudatosságba, de a totális tudatosság még így is tudja, hogy az, és amíg az ember tudja, hogy az, addig a dualitás állapotában van.

1980. január 3.

Maharaj: Abban a pillanatban, hogy a létezőség létrejött, a kettősség érzete is megjelent. A megnyilvánult világ tele van mozgással, amely számtalan formát teremt, és pusztít el szakadatlanul. Ez a tudatosság egyetemes természetű; éppen úgy, mint a tér. A testben lévő tudatosság egy parányi tapasztalat, de természete, minősége lényegében ugyanaz, pontosan olyan, mint a téré.

A képzelet és az emlékezet teremt egy testet, és egy személyiséget, és a megnyilvánult tévesen feltételezi, hogy ő az a test és személyiség.

Kérdő: Mi az oka a létezőség létrejöttének?

M: Ahogy nincs oka az álmodnak, ugyanúgy a létezőségnek sincs. Magyarázd meg nekem, hogyan vannak álmaid. Nincs oka, ezért nincs logikája. Mindaz, amit ebben a megnyilvánult világban látunk, pontosan olyan, mint a televízió képernyőjén látható képek.

Kiket nevezünk szülőknak? Csak két fizikai formát; amik ha eltűnnek, úgy tekintjük, hogy a szülők eltávoztak. Ami a létezőséget a tudtom nélkül létrehozta a szüleimnél, az a gyökér.

Csak a vagyok miatt látom a világot, és gondolkodom Istenre; így hát Isten azért van, mert én vagyok. Ha én nem vagyok, Isten nincs. Adok neked egy formulát, amely mindent véghez fog vinni számodra: gondold folyamatosan világosan, hogy „én vagyok Isten, Isten nem létezik nélkülem”. Amikor szilárdan ebben tartózkodsz, minden lényegtelen fokozatosan elhalványul.

Következő lépés: Azt mondtam neked, hogy mondd azt, „én vagyok Isten”, de amit ez által elérek, az nem az „én vagyok Isten” szavak, hanem ami a szavak megértését megelőzi. Isten és te, nem szavak vagytok.

Érkezik a postás, levelet kézbesít. Lehet, hogy ő egy kis ember, de tisztában van azzal, hogy ő képviseli a hivatalt. Az az érzésem, hogy az én vagyok Isten jelenlétének ajánlott küldeménye.

Az eredeti kérdés az volt, hogyan lehet meghaladni a tudatosságot. A tudatosság időhöz kötött, de ezzel az egyetlen tőkével rendelkezzel, és ezért olyan fontos.

K: Még nem jöttem rá a nyitjára.

M: Azért, mert a testtel való azonosulásod nagyon erős; nem könnyű feladni.

K: Áruljon el a trükköt, amely révén fel tudom adni a testtel való azonosulást.

M: Az egyetlen válasz, a meditáció folyamatos gyakorlása, és az azon való gondolkodás, amiket mondtam. Az önkorlátozás fokozatosan meg fog szűnni, és az elkülönülés érzése el fog távozni. A rejtély megoldásához meditálnod kell, mélyen és hosszú időn keresztül. A meditáció azt jelenti, hogy a létezőség elnyelődik önmagában. Ha sokáig végzed a meditációt, meg fogod ismerni a létezőség Tudóját.

Én vagyok a Tudója a tudatosságnak. Én csak valami mást ismerek, nem ismerhetem önmagam; a rejtély meg fogja oldani önmagát a folyamatos mély meditáció révén. Most meg vagy róla győződve, vagy sem, hogy te vagy a tudója a tudatosságnak?

K: Igen, meg vagyok.

M: Meggyőződött vagy, de mentálisan még a testtel azonosulsz, ami miatt az az érzésed, hogy valami jó fog történni veled. Most bírsz valamennyi tudással, és emiatt nagyon boldognak érzed

magad. Ez a tudás fogja elúzni a tudatlanságot. A tudatlanság eltávolítása során a tudás is eltűnik, csak te maradsz.

A hang, amit hallanod kell, a néma hang. Csak a néma hang hallhatja a valódi hangot.

K: Isten egyenértékű a megnyilvánult forma nélkülivel?

M: Isten a hangtalan hang. Benne van a megnyilvánultban, mert minden, amiről beszélünk, a megnyilvánult; a Megnyilvánulatlan egyáltalán nem tud beszélni.

1980. január 5.

Maharaj: Az emberek nem hisznek nekem, amikor azt mondom nekik, hogy nem ismerik önmagukat. Megengeded önmagadnak, hogy a valótlanág elcsábítson; a testtel való azonosulás miatt elveszítetted a tudást.

Kérdő: Ki az a „te”?

M: Ki teszi fel ezt a kérdést?

K: Mivel az individuális létezés a testtől függ, hogy lehet olyat mondani, hogy nem kell túl nagy jelentőséget tulajdonítani a testnek?

M: Túl nagy jelentőséget tulajdonítunk az individualitásnak. A test tudatossága csak addig marad fenn, amíg a test fennmarad. Azt hisszük, hogy amikor a test elpusztul, a tudatosság is megsemmisül. Nem semmisül meg, eggyé válik az egyetemes tudatossággal.

A létezés a legértékesebb vagyonunk, amelyet szeretnénk minden áron, lehetőleg örök időkre megtartani, a testtől függ, és csak addig tart, amíg az individuális létezés időtartama a végéhez nem ér.

A szubjektumot el kell különíteni az általa észlelt objektumtól. A testnek muszáj semmivé válnia, nem számít, hogy az egyén milyen erősen vágyik arra, hogy másként történjen. Az Én elkülönült; egybe fog olvadni az Egyetemes Létezéssel.

Az Én teljesen különbözik attól, mint aminek a hallgató képzele. A valódi hallgatóról beszélek, nem arról, amivel a hallgató azonosnak hiszi magát. Különböző típusú ismeretek léteznek e világon, de az egyetlen valódi ismeret az Én ismerete.

K: Tapasztalataim szerint sok Szent látogatásában és útmutatásában volt már részem. Maharaj azt mondja a könyvben, hogy sok különböző személytől kapunk segítséget. Kik azok a személyek, akik segítenek bennünket?

M: Mindegyik a te saját létezésedben, a te saját tudatosságodból jelenik meg. Nem tőled különállóak.

K: A könyvben olvasható ide vonatkozó állítás nem lenne teljes?

M: Az a válasz egy konkrét személynek szólt, és amit most mondtam, a te válaszod.

K: Ki tudom-e zárni teljesen, vagy be kellene inkább fogadnom? Nagyon nehéz dolog a Guru számára ajtót kinyitni, és minden mást kint tartani. A Gurun való meditáció nagyon fontos.

M: Ha az úgynevezett bölcsek irányítása vagy útmutatása elfogadható a számodra, fogadd el; máskülönben utasítsd el, és kérd meg őket, hogy álljanak odébb. Ha van egy látomásod egy gigantikus istenről, akinek feje a mennyboltot éri, hacsak nem te vagy a támogatója, hol van a látomás? Én nem mondom meg neked, hogy mit tegyél, vagy mit ne tegyél. Azt akarom, hogy legyél az Éned, ami mindennek a valódi támogatója. Az általad kért tanács a saját szintedtől, a saját célodtól függ.

Az én Gurum tanítása által azon állapot elé kerültem, ahol nincs semmiféle kondicionálás, semmiféle tapasztalat. A jógi, aki a néma hangba van merülve, a néma hangot megelőzően van. Elérted az állapotot, ahol mindezen dolgok történnek, de ne feledd, te mindezeket megelőzően vagy.

Bírsz mindezen csodálatos meditációkkal. Ha továbbra is a társaságomban maradsz, mindent el fogsz veszíteni.

1980. január 11.

Maharaj: Mi volt az állapotom az anyaméh kilenc hónapos börtönét megelőzően? Nem tudom, de logikus, hogy ez a bebörtönöztetés a férfi és nő közötti egyezés következménye. Az emberpár által átélt anada [boldogság] most ebben az egyedi formában van. Hogyan tudnád ezt megmagyarázni? Fedezd fel a hiábavalóságát; az igazságát nem lehet felfedezni. Erre a következtetésre kell, hogy jussál: „Hogyan lehetne ez az igazság – lehet-e igazság valami, ami a testtől függ?” Használd az intellektusodat.

Ennek az annyira szeretett tudatosságnak az érdekében kell, hogy létezzen a test. Kérdező: Kell, hogy valamilyen célja legyen a testnek, a fogantatását megelőzően?

M: Mi az állapotod?

K: A test.

M: A test egy táplálékforma?

K: Igen.

M: És a táplálékformában van benne a létezésed emléke, és a „szeretem” tudatossága.

Ez egy nagyon ritka tudás. Ezzel sok pénzt tudsz keresni, és meg tudod szerezni ennek a világnak a dolgait; eljuthatsz mindenhová, és beszélhetsz erről a tudásról, és az emberek imádni fognak téged, ha te úgy akarsz.

K: Nem akarom.

M: Az én nézőpontomból semmi vagy, nincs identitásod; de ha te úgy érzed, hogy rendelkezel identitással, előnyöket élvezhetsz a világban azzal a tudással, amit eddig átadtam.

Az eredeti illúzióknak, amely szavak nélküli, nem fog leállni a működése. Az eredeti illúziót nem tudod megszüntetni – annak folytatódnia kell; az ezt követő illúziót el tudod távolítani, de az eredeti illúziót nem.

K: Értem.

M: Fenn fog maradni. Látni fogod, hogy a fű nő, a folyók vize folyik, az óceán hullámszik stb. Ez az eredeti Maya – nem tudod leállítani, ilyen az illúzió természete. Az eredeti Mayának nincs színe, nincs formája, nincs egyáltalán semmije. Az eredeti Mayát nem tudod megérteni.

Tudod ezt használni valamire? Hatalmas vagyont halmozhatsz fel vele. Kié lesz a haszon? Halálad után a gyerekeidé lesz, a kormány is részesedhet belőle. Teljességgel közös, egyáltalán nem személyes. A tudásod nem marad személyes, másoknak van szánva. Ha a halál pillanatában megérted, hogy mi vagy, hogy soha nem voltál személy, ez elég. Ne érezd, hogy személyiség vagy, és hogy bármit tudsz tenni magadért. Nincs személy.

Bármit keresel, próbálsz megvédeni, de ez egyáltalán nem fog vigasszal járni számodra. Nem fogod újra meglátni a világot, így mindent mások fognak élvezni, nem te. Na, most próbáld megtudni, hogy mi ez a tudatosság.

Az életed attól az erőtől függ, amit a tested az elfogyasztott táplálékból nyer, és ennek a tápláléknak, és a táplálék testnek az eszenciája a „vagyok” tudatosság. A létezés benned van, nem valahol máshol.

Az egyetlen dolog, amit meg kell értened a következő: ennek a létezésnek az oka a Satva guna, amely a többi gunának [radzsasz és tamas] megfelelően viselkedik a világban. Te ezek egyike sem vagy. Az attribútumok minden megnyilvánultra vonatkoznak, és a Satva gunának ez a létezés a kifejeződése.

1980. január 13.

Maharaj: A saját fogalmaink szerint döntjük el, hogy valami piszkos, vagy nem az. Vannak, akik a vaddisznó ürülékével betegségeket gyógyítanak, és rendkívül hatékonyan, még olyanokat is meggyógyítanak, akik a halálukon vannak. Az egyébként tisztátalannak tekintett dolgot gyógyszerként használják. Még az emberi test is abból teremtdött, ami tisztátalannak tekinthető. Tulajdonítanál-e jelentőséget az individualitásnak, ha belegondolnál ennek a testnek a mibenlétébe?

Ami engem illet, én semmi olyat nem hiszek el, amit mások mondtak, még ha a Védák mondták is. Csak a saját tapasztalatomnak hiszek.

Neked nagyon sok a látomásod. Van valamilyen igazság a látomásokban? Mi az alapja a látomásoknak?

Kérdő: A „vagyok” tudatosság.

M: A tradicionális nézet szerint a világnak Brahman a teremtője, Visnu a fenntartója, Siva az elpusztítója. Ez a Brahman, aki megteremti a világot, nem a Brahma-randhrával azonos, amelyből a „vagyok” érzet származik? Ki más ez a Brahman, ha nem a „vagyokság”? Mindezek kapott nevek. Bármi, ami időhöz kötött, a létezésből teremtdött. Megértetted az alapkoncepciót?

K: Bármi, ami a tapasztalatainkon belül történik, azt úgy kell tekinteni, hogy se nem jó, se nem rossz?

M: Miért éppen ezt mondd? Mi a kérdés?

K: Rendben.

M: Az egyetlen dolog, amire gondolni kell: „Hogyan keletkezett ez a forma, és létezés? Én nem akartam ezeket.” Mi az alap, ami alapján mindenkire tekintek, aki idejön?

K: Minden ugyanazon dolog.

M: A „vagyok”; ami én vagyok, a többiek is azok. Ha elfogadod, amit mondok, mit gondolsz önmagadról?

K: Amit énként ismerünk, semmivel sem valóságosabb, mint amit úgy ismerünk, hogy a többiek. Más szóval, minden illúzió.

M: Mit gondolsz, mi fog történni veled?

K: Remélem, felfedezem végül a részt, ami valóságos, és nem fogok az időhöz való kötöttségre korlátozódni.

M: Miért? Megvalósítván, amit az ember hamisnak lát, ki az a „te”, aki a valóságot keresi? Van valamilyen válasz?

K: Nincs.

M: Befejezvé ezt a keresést, mit találtál? Milyen konklúzióra jutottál?

K: Rá kell szoknom, hogy csak nézem, ami történik.

M: Ez elvárás, vagy kényszer?

K: Egyik sem, csak úgy van, minden elvárás nélkül. Itt tartok, éppen most. Ez azt jelenti, a természetén kívül semmi más nincs?

M: A természet szón kívül nincs más, amire támaszkodhatnánk. Abból tudod, amit teremtésből megfigyelünk? Hogyan értelmezed valaki névként és formaként való teremtését?

K: Csak a saját tapasztalatom alapján.

M: És mi az?

K: Kezdem önmagammal, azzal, amit önmagamban megfigyelek. Nem építék semmilyen teóriát mögé.

M: Mit figyelsz meg?

K: Mindent, ami jön és megy.

M: A létezőség spontán tanúság. Létezőséged tanúsága miképpen használható számodra?

K: Valójában nem tudom, de elfogadom, hogy fontos megfigyelnem, mint valótlan létet.

M: Ennek megértése után, mi a célja a létezésednek?

K: Célja a testnek, hogy elérje a megelőző állapotot?

M: Ki mondja ezt? Add meg nekem az identitását.

K: Nem tudom.

M: Ha nem tudsz megadni semmilyen identitást, miért beszélsz?

K: Egyszerűen engedelmeskedek Maharajnak.

M: Azért, mert a kérdés maga lehetetlenné válik ebben a fázisban. Minthogy nincsenek kérdések, mi haszna van, hogy itt maradj?

K: Nem rendelkezünk teljes bepillantással a semmiként való létbe; van egy kevés, amitől meg kell szabadulnunk.

M: Ami teljesen eltüntethető, vagy eltávolítható, az megfigyelhető, Az, ami VAN, mindig észlelhetetlen. A princípium örökké megmarad.

Aki világosan megértette közületek, amit ma elmondtam, annak nem kell ismét eljönnie ide.

K: Én intellektuális értelemben megértettem, viszont nem valósítottam meg. Még beteg vagyok; ezért kell ide jönnöm.

M: Amikor teljesen meggyőződöttél róla, hogy akármit látsz, az valótlan, akkor miért kapaszkodsz a valótlan princípiumba?

K: A félelemhez, illetve hithez kell folyamodnunk?

M: Igen. Mi a félelem vagy hit – a „vagyok” princípium csupán.

1980. január 14.

Kérdő: Maharaj tehát tudatosan tapasztalja a létezősége előtti?

M: Igen, az az örök állapot, míg ez a létezőség időhöz kötött.

K: Maharaj a saját tapasztalata alapján tudja ezt? Miért tudja?

M: Mert mindent megelőzően vagyok. Örökké létezem. Paramatman, Parabrahman – ezek az elnevezései az állapotomnak. Ez az én gyermekkor megjelenése előtti örök állapotom. Abban az állapotban semmi nem volt, és abban az állapotban semmiről nem tudok.

K: Ez mindenkire igaz. Egyesek tudnak róla, mások pedig nem.

M: Senkivel nem vagyok kapcsolatban abban az állapotban. Én – mindig – szavak nélküli vagyok.

K: Hogyan szerezzük meg a tudatosságot?

M: Amikor ezt a létezőség állapotot lenyeled, ami marad, az az állapot.

K: Az Upanishádok egyikében van valami arról, hogy „egyedül vagyok, legyek sok”. Magányosnak érezte magát?

M: Ez a mondat arra vonatkozik, amikor a létezőség megjelent. Amikor a vibráció először megjelent, az volt az egyetlen létezőség; akkor úgy érezte, hogy „egyedül vagyok”, és azt akarta, hogy sokká váljon. Én elutasítom az Upanishádokat, és mindezeket a mélységes tanításokat, mert nem érintenek engem. Minden, amit a filozófiák mondanak, csak tudatlanság. A három guna érzelmekkel, érzelmi kötöttséggel teli, és nem az igazság. Én örökké érzékekkel fölfoghatatlan, megnyilvánulatlan vagyok, örökké abban az állapotban vagyok. Ez a Maya jóga, a létezőség, amely révén minden történik. A fotokémiához hasonlítható, amely megjeleníti a képet; ily módon jeleníti meg azt a létezőség is a világban.

K: A tapasztaló egy szubjektumnak tekintett objektum; nincs semmiféle tapasztaló.

M: Ez elmélet csupán, vagy gyakorlat?

K: Gyakorlat. Mindenütt az „én”-t keresem, és nem találok.

M: Ez állandó, szilárd meggyőződésed?

K: Igen.

M: Az „én” szó nem létezik, de a megnyilvánulás igen.

K: Maharaj azt mondta, hogy csak a hamis akarja folytatni.

M: Így van.

K: Én mégis érzem az „én” érzést.

M: A „vagyok” érzés mindig jelen van; csak a testtel való azonosulásakor nevezik egónak.

K: Miért jöttem el Maharajhoz? Meg tudja mondani?

M: Mert visszaigazolást akarsz kapni arról, hogy akármit mondasz, az helyes. Ragaszkodsz hozzá, hogy akármit is mondasz, az helyes. Akik eljönnek ide, azt vélelmezik, hogy jól felkészültek. Az én értelmezésemben szemernyi tudásuk sincs, ezért azt mondom nekik, hogy üljenek le, és hallgassák a beszélgetéseket, és minden kétségük el fog oszlani, spontán, automatikusan.

Az emberek mindenféle csecsebecséket hoznak – tele van velük a ház, de én nem tartozom hozzájuk, azokon túl vagyok. Valaki hozta ezt a szőnyeget, négyezer rúpiáért vette; nem az enyém, használom. Hasonlóképpen, használom vagy tapasztalom a létezőséget is a létezőség birodalmában, de nem vagyok az.

A létezőségnek ez a tudása megjelent, és el is fog tűnni. Aki a létezőség megjelenését és eltűnését megfigyeli, látás nélkül látja azt, és a tanú nem tartozik a „vagyokság” vagy létezőség e birodalmába.

Az egész világ a létezőség teste, a létezőség játéka. Vegyük például a TV-képernyőt, amelyen színhelyeket látsz. Láthatsz rajta sziklákat, fákat, vagy az óceánt, de mindez a fény játéka. Ehhez hasonlóan játéka a megnyilvánult világ a létezőségnek. A TV-képernyőn ki játssza az emberek, sziklák, fák, hegyek stb. szerepét? Csupán a fény. Ezt felismerve, amikor csendben maradsz, meg fogod érteni, hogy a létezőség sejtjében sok univerzum játszik. Miért vagyok ilyen tisztelettel a külföldiek iránt? Mert nagyon komolyak; bármibe kezdenek, azt végigcsinálják.

K: Akkor nem minden archarya indiai?

M: Se nem európaiak, se nem indiaiak. Ők az öt elem játékanak a termékei.

Nem érint meg semmilyen csoda, három bennem lévő kivételével. Az első, hogy képes vagyok látni a világot; a második, hogy a világ abban az apró tudatosság csöppben foglaltatik, amely én vagyok; a harmadik, hogy a nem-lét állapotából létrejött ez a létezőség. Gondolkodj el ezeken a csodákon.

„Bármilyen van, az te vagy.” Gurum e szavakat intézte hozzám. Attól fogva minden vizsgálatom befelé irányult. Az énnek, aki tapasztalom e világot, bizonyosan meg előznie azt. Amikor látok valamit, és úgymond megértem azt, annak, ami voltam, mielőtt szert tettem volna erre a formára, ott kellett lennie, hogy megértse. Ha egy nevet kell adjál neki, nevezheted Istennek, Iswarának; a nevek nem fontosak. Ki adta ezt a nevet? Én adtam.

1980. január 16.

Maharaj: Őszintén szégyellem ezt az emberi köpetből teremtődött csalárd világot. Valójában emiatt nem szeretik felfedni a csutorát, illetve parádézni azzal, amiből a köpet kilövellt. Ezért akarják mindig rejteni. E szempontot tekintve, egyáltalán hogyan rendelkezhetsz egóval? A legmegvetendőbb állapot. Honnan áradsz ki, és hová tartasz?

Kérdő: Sehonnan, sehová.

M: Tudsz maradni két hétnél tovább?

K: Ó, igen.

M: Az önbecsülésed teljesen közszemlére fog kerülni; akarod?

K: Nincs takargatnivalóm; csak Maharaj mondta, hogy álljak fel, és küzdjek.

M: Egy látcsőnek a segítségével figyelem az egész megnyilvánult világot.

K: Ezt hiszi Maharaj, vagy tapasztalja?

M: Nincs szükség hitre.

K: Akkor miért szokta mondani Maharaj, hogy „én”, vagy, hogy „vagyok” illetve „voltam”?

M: Ez a beszéd a látcsőben zajlik.

K: Mi az állapot, amikor a látcsövet elteszi?

M: Amikor nem tudod, hogy vagy, az volt az igazi állapotod. Habár rendelkezél elsajátított tudással, még többet akarsz magadnak. Én a Megnyilvánulatlan vagyok, és mindez a világ a megnyilvánulásom, a formám és a testem. Én nem tudom, hogyan azonosítod magad. Lehet, hogy úgy véled, rendelkezél bizonyos ismeretekkel, de azzal csak egós érzésedet kívánod fejleszteni.

K: El kell, hogy veszítse az ember az összes tudását?

M: Megértened kell, nem a tudást elutasítani.

K: Amit korábban mondtam abból úgy értettem, hogy nincs szükség meditációra, de Maharaj azt mondta nekem, hogy maradjak csendben és meditáljak, ismerjem fel, hogy mi vagyok.

M: Honnan tudod, hogy vagy? A tudatosságban van minden.

K: Csak érzem. A látcső révén megértettem, hogy nem a látcső vagyok.

M: Nem értetted meg. Gyanítod, hogy vagy, de nem értetted meg.

K: Megértettem a szavakat, mégsem értettem meg?

M: Bármit értettél is meg, az valami más; nem az Énedet érted.

Egy számár megy az úton, és te a számárról érdeklődsz. Mi közöd hozzá? Itt nem fogod a beszélgetés iránti vágyadat kielégíteni. Valahol máshol beszélj, hogy elégedettséget okozzon számodra a beszélgetés.

K: Úgy érzem, hogy semmit nem kell tennem. Meditálni fogok, és annak révén minden be fog következni.

M: Én azt értem meditáció alatt, hogy utasíts el minden tapasztalatot, és legyél a tapasztalatnélküliség állapotában. Ennek a megértése érdekében kell meditálni. Mi a tapasztalat? A „lenni” tapasztalata. Az az Igazi állapot, aki megfigyeli ezt a lét és nem-lét állapotot.

Meditálj kitartóan; különben mi fog történni? Járkálni fogsz, akár egy borjú, amely csak ide-oda ugrándozik. Megkövetelem, hogy szilárdítsd meg magad meditáció által. Az érzékeid nagyon aktívak, nem kontrollárod őket. A meditáció révén elméd sajátos gyengesége ellenőrzés alá fog kerülni.

K: Mit tegyek? Már hosszú ideje próbálkozom. Nem tudom.

M: Légy kitartó. Mélyen kell vágyakoznod. Ha igazán szükséged van valamire, gondold rá folyamatosan, légy kitartó vele kapcsolatban; akkor fogod elérni a kívánt állapotot.

1980. január 21.

Maharaj: A tudatosság mindent áthat, amikor a „vagyokság”-nak az érintése nincs jelen. Mindez azért nyilvánul meg számodra, mert vagy. Mivel nem rendelkezik támogatással, hogy azt mondja: „én ez, vagy az vagyok”, megragadta a testet, és azt mondta: „én férfi vagyok, vagy, én nő vagyok”.

Kérdőző: Mindössze annyit kell tennem tehát, hogy látnom kell, hogy mindez nem én vagyok?

M: Meddig fogod azt mondani, hogy én nem ez, vagy nem az vagyok?

K: Amint megértettem, nem kell többé ismételnem?

M: Ha egyszer megértetted, hogy nem a test vagy, akkortól nem te vagy minden? Nem te vagy az öt elem játéka? Akármi van, az te vagy. A „vagyok” üzenetnek nincs se formája, se dizájnya, se színe. Mindaddig, ameddig „vagyok”, a megnyilvánulás tapasztalata is fennáll, amint a „vagyokság” eltűnik nincs tapasztalat. Amint a „vagyok” megjelenik, akár rovarban, akár állatban, akár emberi lényben, azonnal megnyilvánulás történik a létezés számára. Kívül és belül teljes a megnyilvánulás. Ezek a beszélgetések nem általános fogyasztásra, nem a tömegek számára valók.

A legtöbb ember bizonyos cselekvésekből bizonyos előnyöket akar származtatni, de mi történik itt? Kinek a számára van, ha van valami? Éppen a kinek az maga, ami eltűnik. Egyetlen egy dolgot mondok neked, mormold folyamatosan, hogy Guru, Guru, Guru, ami a „vagyokság”. Mormold a szavak nélküli „vagyok”-ot, a nem hangzó hangot.

K: Hogyan lehet azt megtapasztalni? Mi az út?

M: Húzódj bele vissza. Mindenki az utat kérdezi; hogyan lehet kijelölni az utat? Hogyan léptem be anyám méhébe? Hogy tudnám ezt elmondani? Mindenki utat akar. Kövesd ugyanazt az utat, amelyiken jöttél.

A „vagyok” üzenetnek nincs formája; ez itt csak egy táplálék tartály. Létezik, jelentősége van, de érzékelhetetlen, megfigyelhetetlen. Kapok egy levelet, amely minden információt tartalmaz önmagamról, de az üzenet nem én vagyok. Én az üzenet megfigyelője vagyok. A „vagyok” üzenet időhöz kötött. A princípium, amelyre a „vagyok” utal, időn túli, időtlen, örök.

K: A megfigyelő az időhöz kötött és az időtlen közötti találkozási pont.

M: A megnyilvánult világ tanúsága a Végső princípium számára történik. Amikor megfigyelsz valamit, befogadod, feljegyzed azt, és gondolkodsz rajta; ezzel belebonyolódsz. A Végső nem fogad be, vagy jegyez fel mulandó dolgokat.

1980. március 28.

Maharaj: A „vagyok” tudomás egy és ugyanaz, függetlenül attól, hogy rovarról, féregről, emberről, vagy avatárról [a legmagasabb rendű lény] van szó, a tudatosság alapja mindegyikben azonos.

Önmaga megnyilvánítása érdekében a tudatosságnak egy keretre van szüksége, egy sajátos konstrukcióra, amelyben megjelenhet. Lehet a forma bármi, de formára van szüksége, és csak addig marad fenn, amíg az a sajátos forma fennmarad. Amíg a tudatosság meg nem jelenik, semmiféle tudomás nem lehetséges; csak akkor lehetséges tudomás, amikor ez az alap, a „vagyok” tudomás jelen van.

A gondolat a lélegzetből emelkedik fel, és a gondolat szavakban fejezi ki magát. Szavak nélkül semmilyen kommunikáció nem létezhet a világon. A világ a szó és a név miatt folytatódik tovább. Az emberek név hiányában nem azonosíthatók, így a névnek nagy jelentősége van. Még Istennek is kapnia kell egy nevet, és a név ismételtetése különös jelentőséggel bír. A korai fázisban egyetlen módszer sem fontosabb, vagy vezet könnyebben sikerre, mint Isten nevének az ismételtetése.

Kérdő: Hogyan jött létre a tudatosság?

M: Nincs semmiféle oka, hogy ez a tudatosság létrejött, de amint létrejött, nem bírt nyugodtan maradni; a tudatosság nem más, mint mozgás. A mozgás a „vagyok”-ban benne rejlő három guna révén megy végbe. Minden mozgás e guna révén megy végbe és, a tudatosság morajlása állandó. A sajátos táplálék, és a guna kombinációja révén egy sajátos forma jött létre, amely a keletkezett formának megfelelően fog cselekedni. A féreg úgy fog viselkedni, mint egy féreg, az ember úgy, mint egy ember stb. A minőségek eleve elrendeltettek. A viselkedés és a cselekvés a három guna kombinációjának megfelelő.

Amikor az emberek először ide jönnek, azzal a céllal jönnek, hogy szemlére tegyék a saját tudásukat, vagy, hogy engem vitára kényszerítsenek. Én tudatában vagyok ennek, és annak még inkább, hogy az ilyen emberek semmit sem tudnak, teljesen tudatlanok. Emiatt mondom nekik, hogy ne kezdjenek el kérdezősködni, vagy vitatkozni, amíg nem hallgatták egy darabig a beszélgetéseket, és nem szívták magukba legalább egy részét annak, amit mondom.

Honnan tudom, hogy teljesen tudatlan vagy? Saját tapasztalatból. Honnan indul mindez? Ez is a „vagyok” tudomás része, és ez a tudás, és a sajátos forma, az egész csomag, az öt elemből jött létre, és az öt elem nem rendelkezik tudással; így ez az egész tiszta tudatlanság.

Vannak emberek, akik azt mondják, „Én ez és ez voltam egy korábbi életben, és amikor ismét megszületek, ez és ez leszek.” Honnan tudják? Mindez csak az öt elemből származhat, és az öt elem létrejötte előtt nem létezett előzetes tudomás – mindez tehát számárság, ostobaság.

Sok olyan hatha jógi van, akik nagy erővel bírnak; ezek között az én vagyok a legnagyobb. A hatha állhatatosságot, ragaszkodást jelent. Mi ez az állhatatosság? Nem tudom, hogy születtem; hogyan kaptam ezt a formát? Ezt jelenti állhatatosnak lenni. Tudnom kell ezt. Aztán beszéltem a Satvárról. Mi a Satva? A Satva csupán az eszenciája az öt elemnek, és abban van benne a „vagyok” tudomás. Mindez még mindig az öt elemé; hogy kerül hát ide? Aztán Gurum azt mondta nekem:

„Ez az, ami vagy”, az egész történet; ezért saját tapasztalatomból tudom, hogy mindez tudatlanság.

Gurum megmutatta, hogy eredetileg semmi közöm nem volt mindehhez, és mindössze a „vagyok” tudomás áll a rendelkezésemre, csak az által tudom az életnek ezt a rejtélyét megoldani; nélküle semmi sincs. Így hát befolyást szereztem fölötte, ahogyan Gurum elmondta nekem, aztán ki akartam deríteni, hogy ez a testi aspektus hogyan következett be az én tudomásom nélkül, és, hogyan következhet egyedül abból az összes többi válasz, és az eredmény ismét az öt elem lett. Ezért hát, akárki akármit gondol, az merő tudatlanság, és ezt saját tapasztalatból tudom.

Ha ez tudatlanság, akkor hol az én létezőségem? A létezőségem egy városban van, amely nem város, egy helyen, amely nem hely.

Hogy következett ez be? A „vagyok” tudomás miatt, ami tudatlanság, Maya, ami egyszer csak bekövetkezett, az én megkérdésem nélkül. Amint bekövetkezett, a Mayának tetszett, amit teremtett, és azt akarta, hogy a létezőség örök időkre fennmaradjon. A Maya nagy szenvedélyességgel ölelte át azt, hogy minden áron meghosszabbítsa a létezőség létezését, ameddig csak tudja.

Az embernek vágya van; mi az oka? A fizikai test. Az élet, a létezés folytatásának a vágya az öt elemből származik, és mindaddig fennáll, amíg az öt elem alkotta test jelen van.

Azt hiszed, ismersz engem, és ezért jöttél ide, de nekem nincs alakom, vagy formám. A nem-helynek, ahol a valódi lényem van, szintén nincs formája vagy alakja. Akármiről beszélek, csak az öt elem eszenciája miatt következett be, de nekem semmi közöm hozzá.

Ide jönnek rendkívül intelligens emberek, és kérdéseket tesznek fel nekem, én pedig válaszolok nekik, de ők nem fogadják el a válaszaimat. Miért? Ők a test-elmével való azonosulás nézőpontjából beszélnek, én pedig a formával való azonosulás nélkül válaszolok nekik, hogy tudnának így megérteni engem? Hogy tudnák a választ megfeleltetni a kérdésnek?

Ki teszi fel a kérdéseket? Aki a fizikai test megszületésétől eltelt időtartammal méri magát, a személy, a képzelet koholmánya, pusztán emlékek, szokások és képzelődések halmaza. Én tudom, de ők nem. Te a testnek tekinted magad, noha annak nincs szubsztanciája, és bármelyik pillanatban eltűnhet. Mégis, ez alapján próbálsz elérni és megszerezni stb. Csak ami e test létrejöttét megelőző volt, fog megmaradni, miután a test meghal. Abban a pillanatban, hogy a test meghalt, az utolsó napon, még a létezésed emléke is el fog tűnni. Akármit szívtál is magadba, csak szórakozás – minden el fog tűnni. Egyetértesz azzal, amit elmondtam?

K: Igen.

M: Ha valóban elfogadtad, akkor nem fogsz azzal foglalkozni, hogy a test fennmarad, vagy elpusztul.

Minden lény minden önhittsége teljes egészében a táplálék eszencia minőségén, a létezőségen alapul. Ez egy időleges fázis, és, ha ezt megérted, arra a következtetésre jutsz, hogy nem valódi. Az, aki megérti, hogy nem valódi, az Örökkévaló.

Ebben a játékban tekinthetsz-e valamilyen identitást kizárólagosan a magadénak, ami nem fog eltűnni?

K: Nem.

Tolmács: Ezek az emberek a faluból jöttek, és oda akarják vinni Maharajt autóval, ezért Maharaj azt kérdezte:

M: Érteni fogja valaki a falutokban ezt a fajta beszédet?

K: Nem, senki sem fogja érteni, el fog szállni fejük felett. Lehet, hogy dühössé válnak az ilyen beszédre, és megverik Önt.

M: Nem, nem fognak. A külföldiek lehet, hogy megpróbálnak támadást intézni ellenem, mert Krisztust kritizálom. Én Krisztus igazi állapotát, a valódi állapotot mutatom nektek. Amit Krisztussal csináltak, velem is megtörténhet, mert Krisztus a tényekről beszélt, de az embereket ez feldühítette, és keresztre feszítették őt. Most vetik a keresztet. Mivel a beszédem meghaladja a megértésüket, meg fognak zavarodni.

Gurum parancsára végzem ezeket a Bhajanokat, és beszédeket. Amikor a faluba megyek, Istenről és a vallásról fogok beszélni. Nem értenék meg, ezért saját szintjükön fogok beszélni. A tudatlan számára ez így van jól: Isten örökkévaló, a bűn és az erény létező dolgok. A tudatlan számára mindezen dolgok valóságosak, de mindez mendemonda.

Azt mondják, hogy Isten és a világ ősi, örökkévaló. Amikor nem voltam, nem tudtam erről az örökkévaló világról és Istenről. Amikor nem voltam, ezek nem léteztek.

Vegyük például az álmvilágot. Az álmvilágban régi kastélyokat látok, ősi emlékek nagyszerű látványosságát látom, de az álmom nagyon friss és nagyon új. Egy pillanatra láttam csak az álmat, hogyan lehetne a látvány ősi? Hasonlóképpen, ez is pillanatnyi. Mindaddig, amíg a létezőség fennáll, a világ is fennáll. A létezőségem nélkül világ sincs.

Azt hiszem, figyelsz a beszédemre, és helyesen érted. Ha így van, miért kellene félned a haláltól? Végül is, mi a halál? Ez a test olyan, mint egy olajjal töltött mécses, és a kandó lángja a létezőség. Tudod, hogy amikor az olaj kifogy, a láng eltűnik, a „vagyok” eltűnik.

Gurum azt mondta nekem: válj eggyé a létezőséggel, és amikor egy vagy velem, maga a princípium fogja a tudásodra hozni létezőségének minden titkát, és e folyamat során meg fogod haladni azt; legyél viszont nagyon alázatos, nagyon odaadó.

K: Ez a létezőség, a gondolatok, a személyiség, még az én idejövetelem is, egyszerű baleset – nincs oka. Igaz ez?

M: Igen. Bármilyen állítólagos történés illúzió. Valójában semmi sem történik, mert maga az alap koncepció, a létezőség illúzió.

Amikor elhagyod ezt a test-elme állapotot, a megnyilvánult létezőség vagy, de abban a megnyilvánult állapotban a létezőséget is meghaladod. Felismervén, hogy te a megnyilvánult vagy, elhagyod a létezőséget. Már csaknem a lét- és nem-létben vagy, lépj túl rajta.

K: Akkor Ön a semmi, a végső állapot?

M: Ki létezik, hogy azt mondja, ki fogja mondani, hogy ő nincs, és mivel?

K: A létezőség lángja a Brahma apertúrában – mit kell tenni, amikor az ember érzi ezt? Hagyja figyelmen kívül, vagy koncentráljon rá?

M: Csupán szemléld a tapasztalatokat. Egyszerűen szemlélj mindent, amit láatsz, légy a tudatában.

A létezőség, a „vagyok”, eszköz csupán, nem te vagy. A tudás eszköze, és a tudás hatalmas eszközét Istennek nevezik, amely a táplálék eszencia minősége. Egyedül abból képes leszel minden mást megérteni.

K: Ha jól értem, Ön nem áramlik együtt a létezőséggel, és nem élvezi azt? Vissza van húzódva, és szemlélődik?

M: Még ha együtt áramlász is velem, elkülönült vagy. Képes lehetsz arra is, hogy élvezőnek lásd magad, de továbbra is az éber őrző vagy, nem a résztvevő. Emlékezz, hogy ezek a tapasztalatok a létezőséged miatt vannak. A létezőség csak minőséged, és nem te vagy. Lehet, hogy még azt is

meglátod, hogy a tested ott fekszik holtan, és ez a létezőség része, de te nem vagy az. Ezt kell felismerned, szemlélned és látnod. Mi vagy most, és mivé szeretnél válni?

K: Szeretném, ha a mindent betöltőt élvezhetném, és egyé válhatnék vele.

M: Ki az, aki egyé szeretne válni a mindent betöltő princípiummal? Először is, szabadulj meg a „te”-től. Ez az a hely, ahol minden reményed, elvárásod, vágyad teljesen szertefoszlik, megsemmisül. Ebben a fázisban mi az, ami elhagy? Sokféle fogalomba belekontárkods. Amíg egyek vagyunk a létezőséggel, mindig valamilyen nagyon emelkedett fogalmat szeretnénk alkotni magunkról.

1980. március 29.

Maharaj: Amint a test a végéhez ér, elvegyül az öt elemmel, az életadó lélegzet belevegyül a levegőbe, és a tudatosság belevegyül az egyetemes tudatosságba. Ezután a tudatosság, ami alanya volt a testben lévő három gunának, megszabadul tőlük, és nirgunává válik. Az újjászületés ideája egy koncepció, mert ahhoz, hogy újrászülessen valami, meg kell, hogy haljon. Mi hal meg? Semmi sem halott meg. Ki születik újra? Senki sem született.

Bármilyen műveltséget szerezted, azt a test-elme alapján szerezted, úgyhogy bármilyen fogalmaid vannak, csak fogalmak maradnak. De amikor a test elkeveredik az öt elemmel, a lehelet belevegyül a levegőbe, és a tudatosság egyetemes tudatossággá válik, a fogalmaknak nem lesz támaszuk, nem lesz támogatásuk. Következésképpen, hová fognak menni?

Az egyetemes tudatosság nem jön sehonnan; egyetemes. Benne van a táplálék összességében, rejtett formában. Nem jön sehonnan, hiszen rejtett módon már jelen van, és amint a forma létrejött, az életerő és a tudatosság automatikusan, és szimultán láthatóvá válik benne.

Egy végtelenül kicsi magban már az egész fa jelen van, egy rejtett állapotban; a megfelelő időben meg fog nőni, és szaporodni fog. Ez a mag, ez a kemikália, ez a létezőség, az egész univerzumodat magában foglalja. A létezőségről kérdezz, és ne arról, amit hallottál vagy összegyűjtöttél.

A létezőségnek megvannak a saját rejtett minőségei, hogy e megnyilvánulássá nyilvánítsa meg önmagát. Hogyan viselkedik a világban? Mechanikus tulajdonságok révén; a saját mechanikus módszere szerint játszik a világban. Ezek a tulajdonságok rejtetten vannak jelen a kémiai princípiumban. Tekintsünk egy férget, vagy egy rovar, vagy egy patkányt: üregeket készítenek maguknak, hogy abban éljenek. Ugyanígy, az emberek is dolgoznak, az ő maguk módján. Honnan fakad mindez? Az ő saját létezőségükből.

Kérdező: De hát csak egy létezőség létezik; az individuális lényeknek nem létezik sokasága.

M: Ahogyan tér is csak egy van, levegő is csak egy van, tűz is csak egy van, hasonlóképpen tudatosság is csak egy van.

Ez az öt elem különbséget nem tevő kombinációjának az eredménye. Így a létezőség a táplálék eszencia terméke, amely az öt elem áramlásának eredménye.

A fogantatás időpontjában ez a létezőség princípium – ez a kemikália – készít egy fényképet, bármi is legyen a szituáció. A filmszalag kémiai emulziója befogadja az impressziókat.

A princípium tudatlanul készíti a fényképet. Ebben a stádiumban nincs intelligencia; majd a princípium elég éretté válik, és eléri célját, a célja a magzat. Mi a célja? „Vagyok”-nak tudni magát. Ez válik megnyilvánulttá a gyermekben a megfelelő időben.

Én megmondom neked, mi a valódi természeted – Nirguna vagy, Úr Krisnához hasonlóan. Krishna volt a Nem-született, a Nirguna princípium, éppen úgy, mint te.

Az univerzális tudatosság minden pillanatban formák tömkelegét szüli, rovarokat, állatokat, embereket, a fajok összességét; és az emberek azt mondják nekünk, hogy sok születésünk volt. Emlékeznek talán mindazon születésekre? Tudatosan semmilyen ismerettel nem rendelkezem a születésemről, mégis azzal vádolnak, hogy születtem. Valójában azért fogadod el ezeket a fogalmakat, mert félsz a haláltól.

Aki teljesen megszabadul a jövőstől és menéstől, és végül teljesen megszabadul saját valódi koncepciójától, a „vagyok”-tól, teljesen megszabadulttá válik.

Indiában a szádhana Isten szent nevének recitálását jelenti. Név és cím nélkül nem tudsz közlekedni a világban. Adtál egy bizonyos címet vagy nevet Istennek; a név valójában a te saját neved. Amikor a nevet recitálod, az szaporodni fog, és megad számodra minden tudást. Ez a te saját valódi természeted. A recitálást nem szabad abbahagyni; a test akár él akár hal, folyamatosan recitálnod kell a nevet. Még ha egy ostoba ember recitálja is a szent nevet, örök természete megnyílásra fog kerülni. Amikor tehát ilyen dolog történik, az emberek csapatostul fogják felajánlani neki a hódolatukat és a tiszteletüket.

Indiában a szent név recitálása nagyon fontos, de más országokban a hangsúly az értelemre helyeződik, ami azzal az eredménnyel jár, hogy a külföldiek nagyon tapasztaltak a világi életüket illetően. A szent nama-mantra recitálása az én Navanath Sampradayám tradíciója. Ezek a hatalmas Bölcsék nem voltak képzetek – sőt, inkább járatlan emberek voltak; mindazonáltal elérték a legmagasabbat.

Az *I Am That* elolvasása után sokan ellátogatnak ide, de amikor a tömegbe vegyülök nem képesek megtalálni, mert én nem vagyok egy csodálatos, ragyogó személyiség. Végül, amikor megyek, és leülök a kis emelvényemre, azt gondolják, „Ó, ez lehet az a pasas.” De amikor először meglátnak, keresztülnéznek rajtam.

K: Minthogy Maharaj tagadja az előző születések ideáját, a szamszkárák ennek az életnek a létezőiként interpretálhatók?

M: Igen, de a barátaid ebben a születésben meg fogják próbálni bebeszélni neked, hogy ők az előző születésből valók.

1980. március 30.

Kérdő: Ha a „vagyokság” a táplálék eszencia terméke, Babaji „vagyokság”-a hogyan maradhatott fenn táplálék nélkül?

Maharaj: A kauzális test, amely Sri Babaji táplálék eszenciájából született, még mindig fenntartja magát, de ennek kizárólag a táplálék az oka. Kettő vagy négyezer éves lehet; de még mindig fenntartja magát.

A mitológiánkban is van két olyan személyiség, akik több ezer éve fenntartották a „vagyokság”-ukat. Azt mondják, hogy még élnek valahol; nekik is kauzális testük van, amely a táplálék eszenciából kialakult „vagyokság” cellája. Mindazonáltal, ellenére a hosszú időszaknak, létre tudtak-e hozni bármiféle változást az öt elem játékában? Fel tudták-e tartóztatni a teremtésnek a megtartásnak és a pusztulásnak ezt a folyamatát? Ez a megszokott módon zajlik továbbra is; nem tudtak beleavatkozni. Csupán a kauzális testükben voltak, mindent abból szemlélve.

K: Mi által lehet tapasztalni mennyországot, poklot stb. a halált követően, ha mind a test, mind az intellektus szertefoszlik?

M: Hogyan lehetséges tapasztalás a halál után, attól fogva, hogy a test és az intellektus szertefoszlott? Mi a tapasztalat? Ha a táplálék eszencia minősége teljesen szertefoszlott, eltűnt, akkor ki az, aki tovább halad?

K: Miért nem tapasztaljuk a „vagyokság”-ot a csecsemőkortól mintegy két éves korunkig, amikor is a tápláléktest és az életadó lélegzet jelen vannak? A tiszta tudatosság korai állapotáról lenne szó?

M: Ez az éretlen mangóhoz hasonlítható; magában foglal az édességet szunnyadó állapotban, de az még nem fejezte ki magát teljesen. Az érett mangóban teljesen kifejezésre jut. Hasonlóképpen van a gyerekekkel, habár a „vagyokság” érintése jelen van szunnyadó állapotban, de még nem teljesen kifejezett, nem tudja kifejezni magát.

K: Maharaj azt mondja, hogy az individuum nem születik újra – csupán a tudatosság fejezi ki magát. Másoknak meg azt mondja, hogy az ő hozzáállásuk sok újjászületést eredményez.

M: Az újjászületés stb. ideái által megszállott tudatlannak azt mondom: „újra fogsz születni”; csak annak számára szolgálok tudással, aki képes a megértésre.

K: Maharaj azt mondta egy ízben, hogy Brahman nem tanú, egy másik alkalommal pedig, hogy Brahman tanú.

M: Milyen jelentéssel szeretnéd felruházni a Brahman szót? Mit gondolsz erről a Brahman szóról? Brahman a világ kiadását jelenti, az egyidejű megerősítéssel, hogy „én vagyok”.

Ebben a Brahmanban minden illúzió, de ki az, aki azt megérti? A princípium, ami megérti, felismeri, és tanúsítja, a Para brahman. A tanúság a Parabrahman számára történik.

A megnyilvánult állapotban minden örökké változik, semmi nem állandó, és minden illúzió.

Most elfogadtad a Gurut, ő pedig átadott neked bizonyos tudást. Miután elfogadtad ezt a tudást, merre felé haladsz? Érted a jelentését annak, amit kaptál? Mikor realizáltad Énedet, valódi természetedet? Van egy bankszámlád, és van rajta, mondjuk tízezer rúpiád. Igaz, hogy van pénzed, de nincs nálad. Nálad csak az információ van, hogy tízezer rúpia van jóváírva a számládon. Hasonlóképpen, hallottál a születésedről és a halálodról, de ez az információ nem fog veled maradni, még, ha az információ, hogy vagy, eltűnik is. Te spirituális kereső vagy, menj el a végéig, teljesítsd ki azt; ellenkező esetben élj normális életet. El kell, hogy jussál a következtetésre, hogy te a Nem-született vagy, és örökké a Nem-született maradsz. A világ és az elme – minden – valótlan, de én nem vagyok azok.

1980. április 2.

Maharaj: Én felfelé és lefelé, jobbra és balra, a feje tetejére állítva beszélek. Volt egyszer valaki, aki végighallgatta, amiket mondtam, majd teljesen csalódottan és frusztráltan távozott. Másnap visszajött, és kérdőre vont engem. Én azt mondtam neki: „Ő igen, Ön nagyon mély értelmű dogákat mond. Ha csak egy kicsit korábban találkoznánk, Ön lehetett volna az én Gurum.” Ekkor ő nagyon boldog lett.

Kérdőző: Maharaj azt mondta, hogy táplálék nélkül nincs létezőség, de én azt gondolom, hogy a létezés és a tudatosság mindig jelen vannak. Az Abszolútról van szó, ami nem azonos a táplálékkal, vagy az anyagi dolgokkal.

M: Minden a tudatosságban van, de az ember nincs tudatában a tudatosságnak, hacsak nincs jelen egy test. A létezés tudomása nem jelenik meg, ha nincs jelen egy forma, és a forma nem tudja máshogyan fenntartani magát, csak táplálékkal.

K: A tudatosság a formától függ?

M: A tudatosság mindenütt jelen van, de a tudatosság tudomása a forma függvénye.

K: Akkor nem beszélhetünk tiszta, forma nélküli tudatosságról?

M: A tudatosság jelen van, de annak tudomása nincs. Kinek lenne tudomása róla?

K: De Maharaj azt mondta tegnap, hogy tapadjunk rá a „vagyok” tudomásra; ez az anyagi formára való rátapadás lenne.

M: Nem az ahhoz való görcsös ragaszkodásról van szó, az jelen van – nem szökhetsz meg előle.

K: Akkor min kell, hogy meditáljak?

M: Maradj benne csendesen a tudatosságban. Aki megérti a létezőség minőségét, meghaladja azt, és nem érinti többé születés vagy halál.

K: Tudatosság nélkül mi marad?

M: Az Abszolút állapot, amelyből az öt elem öltötte alakját vagy formáját; amikor a mozgás megfagyott, de a lehetőség jelen van. Az Parabrahman; ahol nincs mozgás.

K: De semmi nem tudatos ezzel kapcsolatban?

M: Az Abszolút nem tud Önmagáról. A táplálék eszencia, a test tudatosság támogatása nélkül nem tud önmagáról. Senki nem tud önmagáról a táplálék eszencia test hiányában.

K: Maharaj az Abszolút állapotában van, vagyis nincs tudatában önmagának?

M: Én örökre tudatában vagyok annak az állapotnak.

K: De azt mondta, hogy Az nincs tudatában Önmagának.

M: Ha kizárólag Az az állapot uralkodna, nem lenne tudatában Önmagának, de amikor ez a test és ez a létezőség jelen van, ezek révén a tudatában van.

K: De mi van akkor, amikor a test szertefoszlik?

M: Nem-tudás.

K: Akkor, amikor Maharaj meghal, nem lesz többé tudomása az Abszolút állapotról?

M: Mindezen játék az öt elem birodalmában zajlik. Mit jelent a halál? Ez a test és ez a létezőség összeolvad az öt elemmel.

Az Abszolút az öt elemi létezőségre és testre támaszkodva fejezi ki Önmagát, de a létezőséget az öt elem durva anyaga alkotja. Az Abszolútnak nincs tennivalója ezzel, attól eltekintve, hogy Önmagát ezen keresztül fejezze ki.

A hétköznapi, világi ügyekben azért kell a spiritualitás felé fordulnod, hogy megértsd, mindennek a valótlanágát. Amint megérted a spiritualitás célját, azt is megérted, hogy a spiritualitás valótlan, és a folyamat során az egész világot elutasítod.

Én szimpla és egyszerű nyelven beszélek: Itt van ez a felszolgált táplálék; ez a táplálék magában foglalja a „vagyokság”-ot, szunnyadó állapotban. Csak akkor bújik elő, amikor teste van. Sajnálatra méltó módon te megpróbálsz ezzel a táplálék termékkel azonosulni; ezért kezdődnek a problémák.

K: Ha Maharaj sétálni megy, és belebotlik egy sziklába, illetve egy nyomorék koldus fiúba, ezek ugyanazt jelentik a számára?

M: Milyen téren kellene különbséget tennem? Kit nevezel sziklának, és kit fiúnak? Nem vagyok individuum. Mi a kérdésed?

K: Akkor Maharajt ez nem érinti?

M: A lényeg, amit meg kell értened az, hogy nincs individuális személyiség. Az öt elem eszenciájából keletkezik minden forma és létezőség. Feledkezz meg Maharajról, nincs semmilyen különbözőség.

A test, vagy létezőség, természetes módon fog reagálni a létezőségekre. Engem, az Abszolútot, nem érdekel a válasz. A pár napos gyermek esetében a táplálék eszenciának csak a kvinteszenciája van jelen. Néhány hónap múlva kifejleszti a tudomás érzékeit, és benyomásokat szerez. Ezek a benyomások mintegy fényképszerűen feljegyzésre kerülnek a kemikáliában. Aztán a cselekvés öt érzéke teszi tovább a dolgát, és még több benyomást gyűjt. A további reakciókra ennek megfelelően kerül sor.

K: Ez törvényszerű? Ennek így kell történnie?

M: Mindez mechanikusan játszódik, része a kemikáliának. A születés ennek a kemikáliának a kialakulását jelenti. A kemikália a táplálék test kvinteszenciája, amelyre a tudatosságnak van szüksége a megjelenéshez, hogy érezhesse, hogy „vagyok”. Érted már?

K: Most már értem. Én mégis azt gondolom, hogy Maharaj viccel. Azt mondja, nem lát különbséget a szikla és a koldus fiú között, mégis hosszú órákon át tanítgat buta embereket; aztán ott vannak a Bhajanok, nap nap után, szünet nélkül, mégis azt mondja: „Ez történés.” Szerintem viccel.

M: Ez az egész vicc.

Tolmács: A Maharajban lévő „vagyok” minőség szenved, amikor a másokban lévő tudatlanságot látja. A létezőség minősége szereti, ha másokon segíthet. Nem örül neki, ha azt látja, hogy szenvedés születik a tudatlanságból.

K: Miért nem?

M: Mert a létezőség az ő saját természete szerint cselekszik. Ez a természete.

K: Ez nagyon különös. A legtöbb ember, vagy azok kemikáliája, egyszerűen csak önmagát akarja szolgálni, de az Ő kemikáliája annyira különleges, hogy másokon akar segíteni.

M: Az, ami által tudsz, minek tulajdonítható?

K: A test tudatosságnak, a kemikáliának stb.

M: Nem összpontosítod a figyelmedet a létezőség princípiumára. Legyél csak ott. Ebben a létezőségben mindenféle történik, de te, az Abszolút, nem az vagy. Meg fogod érteni, fokozatosan.

K: Tudom, hogy nem vagyok az ujjam, de nem harapnám le.

M: Ne tegyél semmit. ÉRTSD MEG. Ismét individuumként próbálsz cselekedni. Ahhoz, hogy megértsd, amit mondok, okvetlenül meditálnod szükséges.

Ne hagyd magadat koncepciók által elragadtatni, csak tartózkodj a csendben.

* * *

A Jean Dunn: Seeds of Consciousness
(alcíme: The Wisdom of Sri Nisargadatta Maharaj)

A könyv hátoldalán lévő szöveg:

Jelen gyűjtemény, amelyet Jean Dunn szerkesztett, azt a bölcsességet öleli fel, amely a világ minden tájáról érkezettekkel kialakult beszélgetések során hangzott el, akik azért járultak Sri Nisargadatta Maharaj, India egyik legtisztéletreméltóbb szent emberének lábai elé, hogy az élet misztériumairól tanuljanak.

E neves spirituális vezető lakása egy apró szoba Bombay egyik zsúfolt és zajos utcájában. Morris Frydman, aki Maharaj tanításait a beszélgetések első gyűjteményében az I AM THAT-ben 1973-ban megörökítette, színes leírást ad az emberről és környezetéről: „A Sri Nisargadatta Maharaj szerény hajlékába beszűrődő villanyfény és utcai közlekedési zajok ellenére az ember azt sem tudja, hogy a történelem melyik időszakába került. A kis szobát az időtlenség hangulata hatja át; a kifejtett témák időtlenek - minden időben érvényesek. Az, ahogyan kifejtésre, és megvizsgálásra kerülnek, szintén időtlen... a téma amivel foglalkoznak mérhetetlenül ősi és örökké új... Honnan jöttem? Mi vagyok én? Hová tartok? Az ilyen kérdéseknek nincs kezdete, és sosem lesz vége. És nagyon fontos, hogy tudd a választ, mert önmagad mind időbeni, mind időtlenségbeni teljes megértése nélkül az élet csak egy álom, amelyet ránk mérettek olyan erők, amelyeket nem ismerünk, olyan célból, amelyet nem tudunk megragadni.”

Maharaj figyelmeztetése, hogy „legyél”, és tudd, hogy mi „vagy” - az időtlen létezés értelmében - bontakozik ki e beszélgetésekből, ami hosszú időre meg fogja érinteni az életedet. A beszélgetések, amelyet Jean Dunn, Maharaj lelkes követője rögzített a Seeds of Consciousness-ben és kísérő kötetében a Prior to Consciousness-ben, felbecsülhetetlen értékű hozzájárulás az ő spirituális testamentumához. E beszélgetések betekintést nyújtanak a modern ember számára az ő spirituális utazásaiba, amelyek kiveztették őt a bánatból és szenvedésből.

Seeds of Consciousness

The Wisdom of Sri Nisargadatta Maharaj

Edited by Jean Dunn

The wisdom contained in this collection, edited by Jean Dunn, emerged from dialogues with those who came from all over the world to learn the mysteries of life at the feet of Sri Nisargadatta Maharaj, one of the most revered holy men of India.

The residence of this renowned spiritual guide was a tiny room in a crowded and noisy street in Bombay. Morris Frydman, who immortalized Maharaj's teachings in the first collection of the dialogues, *I AM THAT*, in 1973, vividly describes the man and his surroundings: "In the humble abode of Sri Nisargadatta Maharaj, but for the electric lights and the noises of the street traffic, one would not know in which period of human history one dwells. There is an atmosphere of timelessness about this tiny room; the subjects discussed are timeless—valid for all times. The way they are expounded and examined is also timeless . . . one deals with matters immensely ancient and eternally new . . . Whence came I? What am I? Whither go I? Such questions have no beginning and will never end. And it is crucial to know the answers, for without the full understanding of oneself, both in time and in timelessness, life is but a dream, imposed upon us by powers we do not know, for purposes we cannot grasp."

Maharaj's admonition to "be" and to know what one "is"—in the sense of timeless being—emerges from these dialogues and will touch the lives of many for a long time to come. The conversations recorded by Jean Dunn, an ardent follower of Maharaj, in *Seeds of Consciousness* and a companion volume, *Prior to Consciousness*, make an invaluable contribution to the body of his spiritual testament. These conversations continue to provide insights for modern man in his spiritual journeys, leading him out of suffering and sorrow.

THE ACORN PRESS
Durham, North Carolina

ISBN 0-89386-025-3 9 0000

0 780893 860257